Loveswept

Roman de dragoste

Charlotte Hughes

Pasiune pe insulă

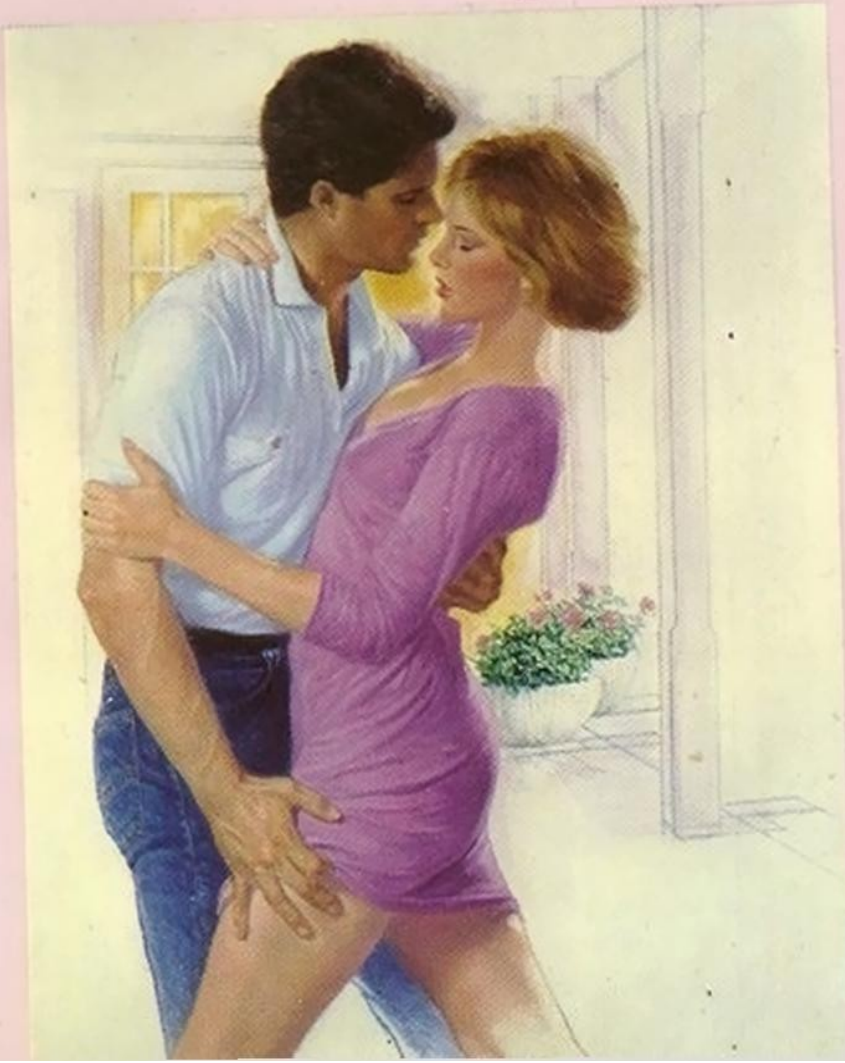

CHARLOTTE HUGHES

PASIUNE PE INSULĂ

Editura: **VICTORIA**
1994

CAPITOLUL 1

— De ce să-şi fi dorit o tânără femeie singură să plece dintr-un loc precum Savannah şi să bată tot drumul ăsta ca să vină pe o oarecare insulă lăsată în plata Domnului?

— Mă întreb cum o fi arătând? A urmat un fornăit dezgustat.

— Ei, pe insula asta n-a existat niciodată o femeie arătând ca lumea, aşa că nici nu-mi mai fac iluzii. Cutter Beaumont a mai luat o înghiţitură din sticla lui cu lichior de ciocolată ascultându-i pe bărbaţii adunaţi la barul din fag lustruit din taverna lui.

O scurtă dar puternică furtună cu trăsnete îi făcuse să intre în cârciumă.

— Băieţi, vreţi o bere rece? îi întrebase el. Un bărbat numit Dicker Henry a încuviinţat.

— De ce nu? Dimineaţa s-a şi dus dracului din pricina vremii proaste.

Cutter s-a vârât în spatele barului şi a înhăţat o halbă curată.

— Băieţi, de ce vă pasă vouă atâta cum arată femeia asta? i-a întrebat. Doar aveţi toţi acasă nişte femei grozave, nu?

— Ne-ai văzut femeile, a spus un bărbat solid cu părul roşu. Mozelle Freeman pe numele lui. Şi tot ne mai pui o întrebare ca asta?

Bărbaţii au izbucnit în râs. Cutter şi-a frecat barba nerasă de pe falcă şi i-a privit amuzat cu ochii lui negri pe bărbaţii din cârciumă. Părul negru îi ajungea binişor până peste gulerul cămăşii

înflorate care fusese vârâtă într-o pereche de pantaloni distruşi în încăierări. Erau pantalonii lui de duminică, cei mai buni, aşa îi considera el, atât de decoloraţi erau că ajunseseră să aibă un fel de luciu. El arăta colţuros, parcă neterminat, semăna a huligan în ansamblu. O pălărie de pai pusă întocmai cum trebuie pe cap îl făcea să arate precum un personaj din cântecul Margaritaville al lui Jimmy Buffett. El s-a îndreptat spre ei şi i-a privit cu asprime.

— Ascultaţi, în ce-o priveşte pe femeia asta care ne vine pe cap. Nu-mi pasă dacă-i mai urâtă decât o pipă de lut, dar n-am poftă să-i faceţi greutăţi. Ştiu că nu-i una de-a noastră, însă ce-aţi spune să vă purtaţi cu ea de parcă ar fi?

— Şi dacă n-o să ne fie pe plac? a întrebat un culegător de raci numit Otis Bentley.

Dac-o să se poarte ca turiştii ăia netrebnici pe care îi cărai cu autobuzul tău astă-vară şi care făceau poze şi lăsau în urma lor tot felul de gunoaie?

— Nu-i nevoie să ne placă, a spus Cutter. N-avea rost să-i spună omului că îi luase femeii de două ori chiria obişnuită pentru casa în care avea să locuiască; în cazul ăsta s-ar fi aşteptat să împartă banii cu ei. Şi-apoi, ea n-o să stea pe-aici decât câteva săptămâni. Şase sau cel mult opt.

— Nu ne place să avem străini pe insulă, nu-i aşa, oameni buni? a zis Dicker. Mai cu seamă atunci când nu ne iese nimic din asta. Bărbaţii l-au aprobat.

Cutter s-a ridicat şi şi-a aşezat mai bine pălăria de pai, constatând expresia de încăpăţânat înscrisă pe feţele celor de lângă el. Cum îşi închipuiau

oamenii ăia că o să prospere insula aia şi el însuşi dacă ei continuau să le facă probleme vizitatorilor?

— Perfect, aş fi preferat să nu fie necesar să fac asta, a zis, dar voi mă obligaţi. A căutat în spatele barului, a scos o stea lucioasă de metal şi şi-a prins-o de cămaşa înfloratã.

— Oh, drace, să vezi că şi-a pus insigna, a zis Mozelle.

— Chiar aşa. Cutter şi-a dres glasul şi şi-a luat o înfăţişare autoritară, fapt nu prea lesnicios, având în vedere că nu se mai bărbierise de trei zile şi cămaşa lui purta încă urmele petelor de muştar de la faimoşii lui crenvurşti criminali cu chili. În calitate de şerif şi primar al Insulei Erskine, vă ordon, adunătură de degeneraţi cu apucături proaste, să vă comportaţi ca nişte gentlemeni când va sosi noua chiriaşă. Aţi priceput? Şi pentru aceia dintre voi care au uitat cum se poartă un gentleman, să ştiţi că vă puteţi lua adio de la mine.

Bărbaţii au izbucnit în hohote zgomotoase de râs în vreme ce Cutter se ocupa cu aprinderea unui televizor alb-negru cu baterii şi-l potrivea pe un program.

— Acum că am stabilit ce-i de făcut, vreau să privesc la programul preferat.

Chicotind încă, grupul a comandat băuturi răcoritoare şi s-a pregătit să facă linişte preţ de-o oră cât Cutter o să-şi privească emisiunea. Toată lumea de pe insulă ştia că Cutter Beaumont nu se clintea din cârciuma *Ultima şansă* până nu vedea serialul zilnic *Miami Vice* şi-i plăcea la culme când oamenii comentau că el se aseamănă cu Don Johnson.

— Ştiţi ceva? a zis el când s-a difuzat o reclamă.

Băieţi, să fiţi amabili cu femeia aia şi eu o să dau o petrecere pentru voi când ea o să plece.

Oamenii l-au privit cu mare interes acum. Întotdeauna îşi doreau o petrecere ca lumea şi nimeni n-o putea face asemenea lui Cutter. Ăsta fusese motivul pentru care îl aleseseră ca şerif şi primar la toate alegerile. Procesul de votare însuşi nu le lua decât cinci minute, dar Cutter le oferea după aceea o petrecere demenţială. Asta numai în cazul în care câștiga el, desigur. Şi câștiga întotdeauna.

Insularii hotărâseră de multă vreme că era înţelept să voteze în favoarea bărbatului care deţinea unica tavernă de pe insulă.

Moselle eră tocmai pe punctul de a cădea de acord cu târgul propus de Cutter când s-a auzit o voce foarte ridicată venind dinspre băcănia lipită de cârciumă.

Tot Cutter era proprietarul şi plătea o insulară ca să se descurce cu băcănia.

— Unde-i? a întrebat o voce de femeie. Dicker Henry era mai-mai să cadă de pe taburet.

— Clopoţeii iadului, asta-i Clovis! a strigat. O să mă caftească zdravăn dacă mă găseşte aici.

— Ascunde-te îndărătul tejghelei, i-a zis Cutter sperând şi rugându-se ca nu cumva Clovis să aibă pistolul la ea.

— Unde este nenorocitul şi neisprăvitul cu care m-am măritat?

Bărbaţii au privit-o pe Clovis cu atâta nevinovăţie de-ai fi crezut că-i întrerupsese din lectura Bibliei.

— Cauţi pe cineva, Clovis? a întrebat-o Cutter.

Cu mâinile în şolduri, femeia ştirbă păşea hotărâtă spre el. Avea aproape doi metri înălţime şi

era la fel de lată în umeri ca însuşi Cutter. Avea părul ars din pricina oxigenării dese.

— Nu-mi servi mie gogoşi, Cutter Beaumont, că-ţi înnod limba aia mincinoasă. Ştiu că-i aici. Să-mi spui unde e până număr la trei.

— Ai vreo armă la tine, Clovis, scumpo?

— N-am nevoie de armă. Mi-ajung mâinile goale.

Era o epavă, nu un vapor şi se ţinea doar prin rugină amestecată cu noroi şi cu Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Ellie Parks s-a agăţat de pălimarul feribotului când s-a aruncat ancora pe docul principal din Insula Erskine cu destulă forţă cât să-şi scrâșnească dinţii, fiind aproape aruncată peste bord, gata să devină momeală pentru peşti la vârsta de douăzeci şi opt de ani. În viaţa ei nu fusese atât de fericită să atingă uscatul. Nu parcurseseră nici jumătate de drum prin golf când o neaşteptată furtună violentă, cu tunete şi trăsnete, se pornise şi o făcuse pe Ellie să se întrebe, nu pentru prima oară, ce căuta pe insulă.

După ce căpitanul i-a descărcat bagajele lui Ellie şi le-a lăsat pe doc, un bărbat înalt cu pielea de culoarea ciocolatei cu lapte s-a repezit spre ea.

— Cucoană, dumneavoastră trebuie să fiţi doamna din Savannah despre care am auzit că vine. Omul şi-a scos o mână din buzunar în semn de bun venit.Mă cheamă Clarence Davis, a zis. Sunt reprezentantul şerifului. Bine aţi venit la Erskine. Ellie i-a oferit tânărului reprezentant un zâmbet timid în vreme ce el îi scutura entuziasmat mâna. Era arătos, îmbrăcat într-o uniformă cu şort şi cămaşă kaki, ambele piese fiind atât de tare apretate, încât ea era sigură că ar fi stat ţepene şi

neîmbrăcate.

— Ellie Parks. Încântată să te cunosc, a zis. Presupun că n-aveţi taxiuri pe insulă, nu-i aşa? Şi i-a arătat bagajele. Clarence Davis şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Nu, doamnă. Unica persoană de pe insulă care are patru roţi e şeriful, Cutter Beaumont. Restul lumii nu se plimbă decât pe bicicletă. Ellie şi-a amintit că tot Beaumont era omul la care se afla cheia casei pe care o închiriase.

— Domnul Beaumont este şeriful?

— Şi tot el e primar. Puteţi da de el la cârciuma *Ultima şansă* unde serveşte bere rece.

— Lucrează şi la cârciumă?

— E proprietarul ei.Ca să nu mai amintesc de magazinul cu de toate.

Şi dacă vă interesează să cumpăraţi instrumente uzate sau mobilă, el le vinde. În alt magazin.

— Cam ambiţios tipul, a zis ea.

— Oh, nu, doamnă. Nu-i câtuşi de puţin cazul lui Cutter Beaumont. Acum lăsaţi-mă să pun să vi se păzească bagajele şi noi o să ne ducem la cârciumă şi o să-i cerem să ne împrumute Jeep-ul lui ca să putem duce totul la casa Simms unde o să locuiţi. Ellie a fost de acord şi omul i-a poruncit unui băieţel să vegheze asupra bagajelor până se întorc ei cu Jeep-ul.

— Ăla-i nepotul meu, Franklin D., i-a spus îndrăzneţ Clarence. Numit astfel după Franklin Delans Roosevelt. Soră-mea le dă tuturor pruncilor ei nume de-ale oamenilor renumiţi şi astfel or să fie şi ei grozavi când or să crească. Franklin D.este cel mai mic. Are cinci în total.

Ellie a zâmbit şi a vorbit cu băiatul, dar el nu i-a

răspuns. El nu poate vorbi, domnişoară Parks, i-a spus reprezentantul şi a îndemnat-o să-l urmeze.

Ellie l-a urmat pe ajutorul de şerif pe un drum pietruit şi şerpuit până la locul în care se găseau mai multe clădiri cu cercevele albe în vârful unei coline înconjurate de copaci înalţi şi umbroşi.

— O să vă placă la casa Simms, i-a spus el. E foarte comodă. Doamna Simms a făcut o criză când a trebuit să plece. Fiul ei a băgat-o într-un azil de dincolo, de pe uscat, când s-a-mbolnăvit. Ellie încerca să ţină pasul cu Clarence pe distanţa dintre docuri şi clădirile unde biciclete şi scutere cu motor erau expuse în spatele unui tabel scorojit pe care erau scrise de mână preţurile de închiriere.

— Spune-mi, i-a zis ea. Cum poate fi domnul Beaumont şi şerif şi primar?

Clarence a dat din umeri.

— Aşa vrea el. A păşit pe mica verandă albită de soare a magazinului şi a deschis uşa.

— După dumneavoastră, doamnă. Mulţumindu-i, Ellie a intrat în băcănia mirosind a mucegai. Niciodată nu mai văzuse atâtea mărfuri îngrămădite într-o singură încăpere. În magazin era nu numai o mare varietate de mărfuri de băcănie, inclusiv carne proaspătă, dar mai erau şi unelte de pescuit, momeli, haine, pantofi, costume de baie. Ellie a zâmbit când o femeie între două vârste, cu ochelari, şi-a ridicat privirea de pe taburetul ei spre un registru de încasări, a dat din cap, apoi s-a întors să-şi citească revista din poală.

— Pe aici, domnişoară Parks, a zis Clarence, indicându-i lui Ellie să-l urmeze înspre capătul magazinului unde o uşă închisă reuşea cu greu să estompeze zgomotul din camera alăturată. Tre' să

fie vreo altă încăierare, a comentat el, de parcă era absolut normal ca oamenii de pe insulă să se tot bată între ei.

— O luptă? Ellie nici n-a încercat să-şi ascundă mirarea.

— Aşa-i tot timpul, doamnă. Nu vă îngrijoraţi. Nimeni n-o păţeşte prea tare.

— Dar eu credeam că pe insulă nu sunt delicte. În fond aşa scria în reclamă.

Clarence a dat din umeri.

— Niciun delict nu se petrece în afara cazului când şeriful ar însărcina oficial cu asta pe cineva. Dar n-o face niciodată. Dacă cineva face ceva ce nu-i place lui, el îl pune să cosească iarba sau să-i spele maşina sau să-i îmbăieze câinii.

— Câinii?

— Câini negri. Cutter are o grămadă. Clarence a deschis uşa şi i-a ţinut-o ca să treacă prima, i-a trebuit o clipă ca să-şi obişnuiască ochii cu obscuritatea. Apoi a zărit un bărbat şi o femeie încăieraţi lângă bar.

— Vrea cineva să parieze pe cine-o să învingă? a întrebat unul dintre privitori, stând liniştit lă bar şi sorbindu-şi berea.

— Pariez pe Clovis, a zis alt bărbat. Şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos mai multe bancnote, azvârlindu-le pe tejghea.

— Ce se petrece aici? l-a întrebat Ellie pe ajutor. El a dat trist din cap.

— Socot că Clovis iar l-a prins pe Cutter vânzându-i bere bătrânului ei. Ea nu e de acord cu alcoolul. Ellie a dat din cap încercând să-i vadă mai bine pe cei doi.

— Care-i Cutter?

— Ăla pe care-l bătuceşte Clovis. Ellie i-a aruncat o privire omului care părea să-şi dea toată osteneala să lupte împotriva femeii cu mâini atât de vânjoase. A zărit o falcă nerasă, nişte ochi negri sclipitori şi cei mai laţi umeri pe care-i văzuse vreodată.

— Bravo, Clovis, e destul, nu? a zis Cutter țintuind femeia de bar şi răsucindu-i mâinile la spate. Puţin îi păsa de noua lui asistenţă. Acum te cari frumuşel din cârciuma mea şi nu te-ntorci până nu-ţi răcoreşti năbădăile.Ai priceput? Când femeia nu i-a răspuns, a scuturat-o uşor.Mă auzi, Clovis Henry? De astă-dată te las să pleci, dacă-mi promiţi s-o faci fără zgomot. Femeia părea să nu vadă mai mult decât vede liliacul orb.

— Eu n-aş lăsa-o să plece, l-a avertizat Dicker, părăsindu-şi ascunzătoarea.

Cutter i-a dat drumul femeii din strânsoare.

— Acum i-a trecut. Aşa-i Clovis? i-a spus cu îngăduinţă.

— Îhî, mi-a trecut, a zis. Apoi, fără niciun avertisment, s-a învârtit şi i-a altoit lui Cutter un pumn drept în falcă. Lovitura răsunătoare i-a făcut pe spectatori să tresară. Lui Cutter i-a alunecat piciorul şi s-a trezit stând pe podeaua de scânduri.

Clovis şi-a frecat mâinile cu satisfacţia cuiva care şi-a făcut datoria. L-a ţintuit cu privirea pe bărbatu-său.

— Dicker, ai de gând să vii sau trebuie să-ți mut şi ție capul de la locul lui?

Dicker a fugit din spatele barului precum un dobitoc de iepure speriat.

— Vin, iubito, vin. Şi-a urmat soția afară din cârciumă, având grijă să păstreze o distanţă

respectuoasă.

— Gata, acum suntem în siguranţă, l-a zis Clarence lui Ellie, ducând-o spre bar unde bărbatul lovit rămăsese întins pe podeaua cârciumii ca într-un vechi film western.

— Pare mort, după mine, a zis Mozelle aplecându-se peste Cutter.

— Ba nu-i mort, a zis Otis Bentley. Face doar pe mortu' ca să nu se-ntoarcă Clovis şi să-l altoiască iar. Cutter a deschis un ochi.

— A plecat? Clarence a păşit în faţă.

— Eşti teafăr, bossule? Hai, lasă-mă să te ajut. I-a dat omului mâna şi l-a ridicat în picioare. Cutter s-a clătinat, apoi a clipit, aşteptând să i se limpezească mintea.

— Dumnezeule, Clovis asta are un pumn teribil, a zis trecându-şi o mână peste falca lui nerasă şi dureroasă. Vederea sângelui a făcut-o pe Ellie să strige cu o voce sugrumată:

— Îi sângerează buza, a zis ea căutând în geantă o batistă. Să-mi dea cineva nişte gheaţă şi o cârpă. Una curată, dacă aveţi, a adăugat cu îndoială în glas.

Cutter a observat-o pe femeie prima oară când ea s-a apropiat şi a apăsat o batistă pe colţul gurii lui făcându-l să se strâmbe.

— Cine eşti? a întrebat-o înăbuşit pentru că ea tocmai îl apăsa pe rană.

— Ellie Parks, a zis ea.

— Boss, ea este aia care-a închiriat casa Simms, l-a spus Clarence. Domnişoară Parks, ăsta de-aici este Cutter Beaumont, şeriful şi primarul nostru.

Ellie a dat din cap spre Cutter în vreme ce un bărbat cu părul roşu îi întindea o cârpă şi o mână

de cuburi de gheaţă.

— Mulţumesc, a zis ea făcând un pachet cu gheaţă pe care l-a pus pe buza lui Cutter. Încă impresionată de vederea sângelui, era decisă să-l ajute pe bărbat. În acelaşi timp ar fi trebuit să fie oarbă pentru a nu constata că Beaumont avea cele mai sexy buze pe care le văzuse vreodată la un bărbat, aproape prea pline şi senzuale ca să aparţină sexului opus. Ea a mai aruncat o privire şi întâlnindu-i ochii negri a început să nu se mai simtă în largul ei.

— Bine măcar că erai îmbrăcat într-o cămaşă veche, a zis ea încercând să aibă o voce clară, în ciuda faptului că se simţea dintr-odată confuză şi chiar fără suflu.Ai pierdut sânge cât pentru trei oameni. Grupul spectatorilor a izbucnit în hohote. Cutter a privit-o surprins şi apoi un pic indignat.

— Asta-i cea mai bună cămaşă pe care-o am, doamnă. Ellie s-a îmbujorat.

— Scuză-mă, încercam să insinuez că nu-i nimic dacă s-a pătat. Din nou i-a întâlnit privirea. Avea un anume fel de a o privi. Şi de altfel stătea prea aproape de ea.

Poftim, ia asta, i-a zis arătându-i punga cu gheaţă făcută de ea. Dac-o poţi ţine unde trebuie câteva minute, o să-ţi oprească sângerarea. Ea a aşteptat până când el şi-a ridicat mâna şi a luat punga atingându-i degetele cu ale lui. Ellie s-a dat înapoi de parcă ar fi fost curentată. S-a înroşit când şi-a dat seama că şi el îi intuise starea. Nimic nu scăpa ochilor negri ai lui Cutter.

— Deci dumneata eşti cea care-a închiriat casa Marthei Simms? a spus studiind-o pe blonda roz ca o zmeură din faţa lui, care deodată devenise la fel

de nervoasă ca un dihor traversând o autostradă.

— Da. Ellie îşi freca neîncetat mâinile încercând din nou să-i întâlnească privirea.

Bărbaţii se adunaseră toţi la bar şi păreau mulţumiţi că puteau bea şi trăncăni între ei acum, când proprietarul nu mai era rănit de moarte. Ajutorul dumitale s-a oferit să mă conducă şi eu n-am venit decât după cheia de la casă.

— Oh, n-o s-o facă el, a zis Cutter. O să te conduc eu personal. A zâmbit pe jumătate cu colţul gurii la privirea ei plină de îndoială. Oricum trebuie să mă duc acasă să-mi schimb cămaşa, a adăugat arătând petele de sânge. Ellie era convinsă că s-ar fi simţit mai în largul ei cu ajutorul lui care, măcar, semăna a om al legii.

— O, nu vreau să te fac să ocoleşti.

— Dar e în drumul meu, a zis el. Nu ţi-a spus Clarence? Ellie i-a privit pe rând pe amândoi.

— Să-mi spună ce?

— Dumneata şi cu mine suntem vecini, a zis Cutter. Eu sunt proprietarul uşii de alături. Ellie i-a oferit ceva ce-ar fi putut trece drept zâmbet

— Vecini, deci? Ca să vezi.Pe cinstite, nu mai ştia ce să spună. Sigur, era în avantajul ei să locuiască alături de şerif. Ce putea fi mai puţin periculos?

Dar după aia el ai zâmbit, un zâmbet şmecher, îngâmfat, care era un pic prea îndrăzneţ, prea intim pentru gustul ei. Era genul acela de zâmbet al amanţilor după o partidă bună de sex. Aşa că ei i-a trecut prin minte ideea că a locui alături de şerif trebuia să fie exact cel mai periculos loc de pe insulă.

CAPITOLUL 2

Până când Cutter a condus-o pe Ellie afară la un Jeep Laredo galben care arăta de parcă n-ar mai fi fost spălat de luni de zile, buza a încetat să-i mai sângereze şi umflătura a dat puţin înapoi. Încă mai era furios foc, mai ceva decât o viespe însetată în timpul secetei şi, în timp ce conducea pe drumul scurt spre docul principal unde-şi lăsase Ellie bagajele, îi tot spunea ce i-ar fi plăcut să-i facă lui Clovis Henry. Gândurile lui mergeau de la mânjirea ei cu smoală şi tăierea de mari blocuri de ciment din statura ei de trei metri până la aruncarea peste bordul unui vapor mergând în mare viteză.

— Poate că ar fi cel mai bine să încetezi pur şi simplu să-i serveşti alcool soţului ei, i-a sugerat Ellie, gândindu-se că buza umflată îl făcea să pară mai îngâmfat. Nu că ar fi avut nevoie de vreun ajutor în domeniul ăsta. Şi-aşa arăta ca un şmecher, cu pielea lui închisă la culoare şi comportamentul obraznic.

— Să stabilim clar ceva, don'şoară Parks, a zis el. Eu nu las pe nimeni să mă-nveţe cum să-mi conduc afacerile, în special nu pe-o femeie care nu-şi lasă soţul să plece în târg şi să petreacă din când în când. Din pricina unor femei ca Clovis Henry căsătoria capătă un prost nume. În afară de fosta mea soţie, asta-i o femeie dintre cele mai josnice, cu care-i o nenorocire să te-ntâlneşti.

Lui Ellie i-a venit să zâmbească. Cutter Beaumont vorbea de parcă s-ar fi săturat până peste cap de femei. N-avea cum să-l ajute, dar se întreba ce-o fi făcut fosta lui soţie ca să capete titlul de cea mai josnică femeie de pe pământ. Orice-ar fi fost, Ellie era sigură că, în vreun fel, şi el era vinovat.

— Atunci, în locul dumitale, şerifule, m-aş învăţa să umblu cu buza dureroasă fiindcă-mi închipui că Clovis Henry se pricepe la treabă.

Cutter a fornăit dezgustat şi a parcat pe doc unde Franklin D.stătea pe una din valizele lui Ellie citind o carte umoristică. Cât timp Cutter a cărat bagajele în partea din spate a Jeep-ului, Ellie i-a mulţumit băiatului şi i-a dat o bancnotă de un dolar.

— Poate-o să-ţi cumperi o altă carte umoristică, i-a sugerat zâmbind. Băiatul a aprobat, şi-a vârât vechea carte în buzunarul din spate şi a plecat.

— Te supără dacă te întreb ceva? l-a întrebat Ellie pe Cutter de cum s-au urcat iar în Jeep. Ce s-a-ntâmplat cu vocea lui Franklin D.? înţeleg că nu poate vorbi.

Cutter a depăşit drumul murdar, apoi a pornit-o în sus pe colină dincolo de grupul de magazine şi cârciuma lui.

— Puştiul a avut o experienţă oribilă în urmă cu câțiva ani. Cutter a încetinit maşina şi i-a arătat. Vezi stâlpul ăsta? Franklin D.şi-a văzut fratele mai mare înecându-se chiar din locul ăsta. Lui Ellie i s-a tăiat respiraţia la gândul acesta.

— Oh, ce îngrozitor!

— Îhî. I-a fost tare greu. Franklin D.este tare deştept. Dar nu într-atât încât să mai pronunţe vreo vorbă de doi ani încoace.

— A încercat cineva să-l ajute? Cutter a privit-o fix.

— Ce înţelegi prin asta?

— De exemplu să-l ducă la doctor? La un psihiatru pentru copii, poate?

Cutter i-a aruncat un zâmbet superior.

— Oamenii ăştia nu-şi fac iluzii inutile, doamnă. În plus, mama băiatului spune că el o să vorbească atunci când o să-i revină pofta. Ellie ar fi vrut să mai spună şi altceva, dar şi-a dat seama că Cutter n-avea chef pentru că împinsese o casetă cu Garth Brooks în casetofon fredonând şi el cântecul şi aranjându-şi pălăria de pai astfel încât să-şi ferească ochii de soare.

Ea l-a privit din nou în timp ce străbăteau un drum îngust şi nisipos mărginit de pini înalţi, stejari scorburoşi şi salcâmi înfloriţi. A observat că părul lui cârlionţat şi cam lung era la fel de negru ca praful de cărbune. Era atât de negru, cu reflexe albăstrui şi mătăsos de parcă ar fi fost făcut din aripi de cioară. Ochii, care îi apăruseră ca de onix în taverna slab luminată, aveau culoarea alunelor braziliene.

Simţindu-i privirea aţintită asupra lui, Cutter s-a întors şi a surprins-o uitându-se.

A urmat un nou zâmbet dintre acelea pe care un bărbat le oferă unei femei când constată că ei îi este pe plac ceea ce vede. Ellie era conştientă de vinovăţia ei. De multă vreme nu mai privise ea un bărbat, nu cu adevărat. O pată de roşeaţă i-a apărut pe gât şi s-a întins pe obraji.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el cu vocea tărăgănată ca un sirop gros într-o dimineaţă rece.

— Mă gândeam că nu semeni câtuşi de puţin cu niciun şerif pe care l-am văzut vreodată, a zis sperând că el o să creadă că se uita la el din simplă curiozitate şi nimic mai mult. Instinctul îi spunea că eul lui Cutter Beaumont n-avea nevoie de confirmări suplimentare. Cu felul în care arăta, era, probabil, obişnuit ca femeile să-i cedeze uşor.

— Nu porţi măcar o insignă sau n-ai o puşcă, a adăugat ea.

— N-am nevoie de puşcă. Aici nu se comit crime.

— Dar ce-am văzut în cârciumă...

— N-ai văzut decât o soţie provocând o furtună într-un pahar cu apă. Acum nu prea mai merită să te-agiţi pentru asta, nu? A dat din umeri.Pe urmă, dac-o închid pe Clovis, cine mai are grijă de copii?

Trebuise să se depăşească pe sine ca să nu-i ordone lui Clovis să-i spele Jeep-ul.

Nu că n-ar fi fost ăsta primul impuls, dar chiar se săturase să tot circule cu o maşină murdară.

— O să-ţi placă la casa Simms, a zis după o clipă. Doamna Simms are lucruri cu adevărat drăguţe. Chiar şi după ce s-a-mbolnăvit, o plătea pe o doamnă de la biserica baptistă să vină şi să-i facă în fiecare săptămână curăţenie.

Ellie şi-a încrucişat mâinile în poală ascultându-l. I se umeziseră palmele. Era nervoasă. Dar era o tâmpenie să se simtă neliniştită din cauza bărbatului, şi-a spus. Chiar dacă arată ca un. Mare pungaş, ca şerif şi primar în Erskine, probabil că avea oarece scrupule. Trebuia pur şi simplu să izgonească ideea că orice bărbat nu voia decât s-o rănească pe ea.

— Crezi că doamna Simms o să se întoarcă vreodată? l-a întrebat, hotărâtă să nu lase să i se observe starea de disconfort. Cutter şi-a scuturat capul.

— Nu. A plecat în cărucior. În plus devenise uitucă. De mai multe ori pe zi trebuia să-i amintesc să-şi ia doctoria şi să mă asigur că nu lăsase pe plită ceva care se putea arde. Ellie îl privea pilotând expert maşina pe drumul îngust, reuşind

să evite gropile şi locurile în care drumul era complet inundat. S-a simţit mai relaxată aflând că era genul de bărbat care-şi făcuse timp să se îngrijească de necesităţile unei femei bătrâne.

— Şi ea are de gând să vândă locul?

— De ce? Te interesează? Cutter i-a rânjit şmecheros, fapt care-i arăta că n-o crede câtuşi de puţin în stare de aşa ceva. În acelaşi timp, zâmbetul sugera că era convins că motivul interesului ei brusc de a sta acolo era el şi asta în ciuda faptului că nu-l cunoscuse decât de mai puţin de-o oră. Când Ellie nu l-a învrednicit cu un răspuns, el a continuat:

— Nu, doamna Simms nu e atât de isteaţă să vândă, a zis. Ea crede că o să se simtă mai bine şi fiul ei o s-o lase să se întoarcă. Singurul motiv pentru care mi-a cerut să închiriez a fost pentru a o ajuta să-şi acopere cheltuielile la azil. Dar închirierea de locuinţe nu e ceea ce se cere în Erskine, a adăugat el. Acesta era motivul însuşi pentru care Ellie Parks venise în primul rând. A dat colţul şi au ajuns în faţa unei clădiri mari.

— Iată-ne, a zis el. E o treabă bună să locuieşti pe insula asta, nu trebuie să mergi prea departe ca să ajungi oriunde vrei.

— Asta este? a întrebat Ellie privind la casa rustică ascunsă parţial de doi meri imenşi. Doi stejari masivi umbreau curtea, fiecare acoperit cu muşchi spaniol, cenuşiu-verzui, fapt care-i făcea să pară preţioşi şi decorativi. Lumina mişcătoare a soarelui forma umbre răzleţe prin iedera lucioasă care învelea solul dintre ei. Ellie simţea cum o invadează pacea şi liniştea şi deodată îi părea rău pentru doamna Simms care fusese nevoită să

părăsească acest rai confortabil.

— Asta e, a replicat Cutter în timp ce frâna pe un drumeag acoperit cu cochilii de stridii şi mărginit de tufişuri de mirt pitic. Vezi şirul ăla de pini de acolo? Mai am încă o dată pe atâția de cealaltă parte, l-am cumpărat anul trecut.Ar trebui să-i vezi când sunt traşi cu şlepurile. Ellie îl auzea doar pe jumătate. A deschis portiera de cum a frânat.

— Oh, e perfect, a zis, grăbindu-se să străbată grădina.

— Iarba trebuie cosită, a spus Cutter.Aş încerca să pun pe cineva să stea aici în mod legal. Doamna Simms ar face o criză de-ar şti ce neglijate sunt straturile ei de flori. Ellie a remarcat straturile de flori invadate de buruieni mergând pe potecă spre un suport unde era un vechi scrânciob de metal într-o rână. A zâmbit închipuindu-se într-o după-amiază lenevoasă întinsă în el cu o carte bună în mână. Cutter s-a ţinut după Ellie, dar îi păsa mult mai mult de ea decât de locul înconjurător. De altfel ea era puţin cam osoasă şi cam palidă, dar ştia el că se va schimba în câteva săptămâni de locuit pe Erskine. Totuşi, nu-şi putea explica de ce o femeie drăguţă ca Ellie Parks voia să-şi piardă timpul pe o insulă îndepărtată unde singura distracţie erau automatele video de poker din cârciuma lui şi un mare ecran T.V.pentru meciurile de fotbal de luni noaptea. Mai degrabă se ascundea de ceva sau cineva.

— Lasă-mă să-ţi descui, i-a zis când ea a păşit spre uşă şi s-a uitat prin ferestruică înăuntru. A căutat prin buzunar cheile pe care le adusese, apoi a băgat una în broască. A învârtit mânerul şi a împins uşa. Aceasta a scârţâit ca într-un film de

Hitchcock.

— Balamalele trebuie unse, a zis el. Ellie a făcut câțiva paşi în salonul curat din faţă şi a fost uimită de cât de răcoros era. Fără îndoială, era de la umbra copacilor. A observat husele colorate şi aspre şi mobila solidă care, evident, fusese aleasă pentru comoditate, nicidecum pentru vreo calitate estetică. Chiar că era confortabil. A strâmbat din nas.

— Miroase a mucegai aici, a zis întrebându-se cât timp o fi stat casa închisă.

— De ce n-aş deschide un pic ferestrele în vreme ce dumneata o să studiezi locul? s-a oferit Curier. Ellie a explorat restul casei în vreme ce Cutter mergea din cameră în cameră deschizând ferestrele ca să se aerisească. O cercetare rapidă i-a arătat că existau trei dormitoare, un mic birou, o sală de baie cu o cadă zgrunțuroasă şi o bucătărie mare în care se putea lua şi masa.Pe veranda din spate se zărea o maşină de spălat care arăta de parcă ar fi fost adusă de primii colonişti.

— Cred că mai funcţionează, a zis Cutter când a găsit-o privind în interiorul maşinii de spălat de culoarea verde a fructului de avocado. Afară e şi o sârmă de uscat rufe. Doamna Simms nu voia să cumpere un storcător fiindcă se temea că s-ar putea prăbuşi peste ea. A tăcut şi a zâmbit gândindu-se la femeia bătrână care trăise odată aici. În realitate nu i-a convenit niciodată că fiul ei îi cumpărase maşina asta şi o obliga s-o folosească. Ea prefera să-şi spele în ligheanul din baie.

— Eraţi prieteni, voi doi? a întrebat Ellie. El a privit-o gânditor.

— Mda, cam eram. A chicotit apoi.

Ea era o femeie religioasă, înclinată să salveze pe toată lumea de pe insulă, inclusiv pe mine. Avea un papagal pe care-l chema Gabriel şi eu l-am învăţat să vorbească niţel. Într-o zi când preotul a venit să-i facă o vizită, această pasăre l-a înnebunit cu anumite cuvinte... A tăcut şi a râs amintindu-şi, iar Ellie a râs împreună cu el. Nu cred că doamna Simms m-a iertat vreodată pentru chestia asta. Până a se îmbolnăvi, încerca mereu să îndrepte ce stricasem eu învăţându-l pe Gabriel cuvinte dintr-o rugăciune. El repeta puţin după ea, apoi începea iar cu vorbe deocheate. Încă mai râdeau întorcându-se în bucătărie şi, pentru prima oară, Ellie se simţea foarte în largul ei împreună cu el.

— Aţi păstrat legătura? El a dat din umeri.

— I-am trimis nişte cărţi poştale, dar nu sunt eu tipul care să scrie scrisori.

Ellie a dat din cap. Nu şi-l putea închipui că ar scrie nici măcar o scrisoare. A cercetat frigiderul auriu de tip vechi şi l-a găsit gol, doar cu o cutie de praf de copt.

— Să vezi că am de cumpărat tot felul de lucruri de la băcănie, a zis. Şi pentru că a venit vorba... S-a întors şi l-a descoperit pe Cutter studiind-o cu curiozitate.

Privirile li s-au încrucişat. Din nou ea şi-a reamintit că erau singuri şi că ea nu cunoştea măcar un suflet pe insulă.

— Voiai să mă întrebi ceva? Cutter a observat de îndată schimbarea ei, muşchii feţei crispaţi, ochii căpătând o expresie îngrijorată. Şi-a încrucişat braţele îmbrăţișându-se strâns pe ea însăşi de

parcă, brusc, un îngheţ s-ar fi furişat în cameră. Se întreba ce-o fi gândind el, ce fel de om o fi fost cu adevărat. De unde să ştii cu ce fel de persoană ai de-a face? Aparenţele sunt aparenţe, dar e greu să spui cum este cineva în străfundul sufletului. Oare şi la Cutter Beaumont era valabil? s-a întrebat.

— Vai, să nu uit, a zis ea. De vreme ce pe insulă nu există vehicule, cum îşi duc oamenii cumpărăturile acasă?

— Cei mai mulţi trăiesc fără a avea nevoie să meargă prea departe de magazin, i-a zis el, dar eu şi ajutorul meu nu ne dăm în lături să ducem pe oricine în vreun loc dacă e necesar. O să observi că o grămadă de oameni au la biciclete coşuri exact în acest scop. O să fiu încântat să-ţi închiriez una din bicicletele mele de la magazin.

— Cât costă?

— Zece dolari pe zi, dar ăsta-i tariful pentru turişti. A rânjit. Pentru dumneata o să fac o reducere mare. Era tentată să-l întrebe ce aştepta în schimb, dar n-a făcut-o.

Poate că el nu încerca decât să fie prietenos pur şi simplu.

Poate că ea îşi închipuia mai multe decât spuneau vorbele lui.

Totuşi nu-şi putea imagina că un afacerist precum Cutter Beaumont ar oferi ceva fără a aştepta altceva în schimb.

— Mă îndoiesc că o să am nevoie de-o bicicletă. Mersul pe jos o să-mi facă bine.

— După mine, nu prea arăţi de parcă ţi-ar trebui cine ştie ce exerciţii de gimnastică.

Şi-a luat o expresie rece. Nu-i plăcea felul în care-o privea. Era cam deplasat.

— Uite, şerifule... El observase că ea se enervase, în mod evident, devenind teribil de diferită de fata care râsese împreună cu el doar cu o clipă înainte.

— Spune-mi Cutter, i-a zis încercând să o facă să se simtă în largul ei şi să-i dispară rictusul gurii. Şi eu o să-ţi zic Ellie. N-avem nevoie de cine ştie ce formalităţi pe aici.

— S-ar putea să nu vrei să mă ajuţi la căratul plaselor acum, a zis ea repede. Sunt foarte obosită şi aş dori să mă întind un pic.

— Ştii ce? a zis venind lângă ea. Ţinând cont că n-ai nimic de mâncare în casă, de ce nu vii cu mine să luăm masa?

Ellie îl privi pe bărbatul din faţa ei cu o sprânceană arcuită întrebător. Mamă, dar se repede, nu glumă, s-a gândit. Rapid şi alunecos ca bumbacul lucios. Probabil că el le ducea pe femeile din insulă ici şi colo pentru bani.

— Poate altădată, i-a zis ştiind că nu va fi cazul. Venise acolo pentru linişte şi singurătate, iar Cutter nu-i oferea aşa ceva. Crede-mă, sunt obosită.

— Am făcut o cratiţă mare cu tocană, a zis, gândindu-se că o s-o tenteze cu un argument raţional, şi n-aş vrea s-o văd ajungând la gunoi.

— Încearcă s-o pui la frigider, şerifule. Altfel se strică. El a chicotit.

— Nu ştiu de ce, doamnă Parks, încep să cred că nu-ţi sunt pe plac.

— Nu spune prostii, i-a zis ea. Nici măcar nu te cunosc. S-a întors şi s-a îndreptat către partea din faţă a casei. Cutter a urmat-o îndeaproape. Era perfect conştientă de apropierea lui nu din pricina adierii parfumului dinspre el, ci fiindcă simţea

înţepături pe pielea de la ceafă. Rânjind cu gura până la urechi, Cutter a dus-o până la uşa din faţă, a mers în faţa ei şi s-a postat cu spatele rezemat de uşă astfel încât să-i acopere ieşirea lui Ellie.

— Dacă nu mă cunoşti, putem s-o facem imediat. Ellie s-a oprit brusc văzând asta, dar nu înainte ca să-l fi atins cu coapsele fără voie. Ea a dat înapoi. Ceva îi strângea stomacul. Inima îşi accelerase bătăile.

— Te rog, dă-te la o parte din drumul meu. El a remarcat curios accentuarea culorii din obrajii ei, felul în care ochii ţintuiau permanent uşa închisă. Părea la fel de neliniştită ca o pisică ajunsă într-un pin înalt.

— Ascultă, Ellie, i-a zis el calm, nu vreau decât să mă port prietenos.Pe Erskine nu se petrec prea multe. Aşa că încercăm să facem ceva ca să ne distrăm.

Cuvintele îi alunecau cu consistenţa mierii.

— Ce te face să crezi că eu am poftă să mă distrez? l-a întrebat. Vreau pur şi simplu să rămân singură.

— Din ce pricină fugi, Ellie? Felul în care-i pronunţase numele, ca un alint, a înfiorat-o.Pe neaşteptate, el i-a mângâiat braţul dezgolit, iar ea a tresărit, apoi a încercat să-şi stăpânească bătăile inimii punându-şi o mână pe piept. Dar cum putea să fie calmă când el îi bloca trecerea, întinzându-i o cursă? Totuşi, ceva îi spunea că acest bărbat ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă ca să ajungă la chiloţii ei sau ai oricărei altei femei, dar niciodată n-ar fi folosit forţa. O bună parte a senzaţiei pentru un bărbat precum Cutter trebuia să fie actul complet al seducţiei înseşi, preludiul vorbelor şi al

emoţiilor. Avea să fie mai prudentă de-acum înainte.

— Nu fug din nicio pricină, domnule Beaumont, a zis ea încercând să găsească o cale de a-l descuraja. Numai că n-am nicio poftă să stau în casa unui bărbat ca să-i privesc câinii scărpinându-se...

Îşi dorea din suflet să nu fi fost cam deplasată. El a privit-o cu o nevinovăţie ofensată. Ochii lui erau senini. În fine, şi-a dat pălăria pe spate şi a deschis uşa.

— Ţi-aduc bagajele, a zis străbătând holul şi ieşind fară a mai spune vreo vorbă.

Ellie l-a urmat şi i-a ţinut uşa deschisă. Îl înnebunise. Îşi dădea seama de asta după încordarea maxilarului lui, după felul în care-i cărase bagajele şi le trântise nepoliticos în faţa camerei. Cartonul cutiei în care se aflau cărţile a căzut pe podea cu o bufnitură.

— Dacă asta-i tot, atunci mă duc, a zis el cu faţa ca sculptată în granit. Ajutorul meu o să treacă pe-aici mai târziu. Poţi să-i spui lui dacă ai nevoie de ceva.

Ellie a constatat că era ţâfnos pe faţă. Şi-a dat seama că-şi dăduse mare osteneală să o ajute. Poate că fusese prea grosolană cu el. Numai Dumnezeu ştia de ce ea era depăşită ori de câte ori avea de-a face cu sexul opus. Era adevărat că dorea să-l ţină la distanţă, dar, bineînţeles, nu voia să-şi facă din el un duşman.

— Înainte de a pleca, şerifule... A căutat în geantă şi a scos o bancnotă împăturită de zece dolari şi i-a întins-o. De ce nu ţi-ai lua nişte ţigări? l-a zâmbit cald, sperând să-l îmbuneze în felul

acesta. Încruntarea de pe faţa lui Cutter i-a arătat că nu avusese dreptate vrând să-l plătească.

— Eu nu sunt un servitor, doamnă, i-a zis, şi nu accept bacşişuri. S-a îndreptat spre uşă, apoi s-a oprit. De fapt, eu am încercat doar să fiu un bun vecin, dar e evident că nu e ceva cu care eşti obişnuită ținând cont de faptul că vii din marele oraş.

Când o să ţi se ducă ceaţa pe care-o ai acum pe ochi, o să vrei să-ţi faci ceva prieteni pe insulă. Să-mi comunici şi mie când a sosit momentul.

Apoi a plecat, lăsând-o pe Ellie să se simtă ca o idioată în primul rând din pricina reacţiei ei exagerate. Totuşi, ce nu mergea înţelesese deja. Cutter Beaumont era primul bărbat care-i suscita interesul după mai bine de un an.

Şi asta o înfricoşa.

CAPITOLUL 3

Ellie a rămas în faţa uşii multă vreme după ce Jeep-ul lui Cutter dispăruse, dorindu-şi să nu fi reacţionat atât de negativ. Era vina ei, ştia, pentru că pierdea atâta vreme ca să răstălmăcească tot ceea ce făceau sau spuneau oamenii. De ce investea atât de multă energie pentru a căuta motive ascunse?

Mă rog, ea ştia de ce, rămânea aceeaşi, pentru că, pur şi simplu, n-avea nicio idee cum să se schimbe. În fine, Ellie şi-a cărat bagajele în camera din spate considerând că acolo o să fie cel mai comod. Patul vechi, de patru locuri, cu cuvertura lui decolorată era la fel de îmbietor ca o bucătărie bine încălzită într-o zi de iarnă. A aşezat valizele pe pat şi le-a deschis. Deşi nu-şi pusese în cap să se

îmbrace deosebit cât o să stea pe insulă, îşi luase destule haine drăguţe, precum şi două rochii simple de bumbac. Le-a scos afară şi le-a atârnat în debara, apoi s-a concentrat la despachetarea obiectelor pe care plănuise să le poarte: pantaloni, şorturi şi tricouri. După ce avusese de-a face cu costume şi tocuri înalte, îşi dorea să mai poarte şi haine comode. Ellie se întreba dacă ducea lipsa slujbei ei de la hotel şi o mira că nu-i păsa deloc. Până în urmă cu un an cariera ei însemnase totul. Îşi croise drumul de la manager – furnizor de alimente la subdirector şi, în final, ajunsese la râvnita poziţie de director general al unuia dintre cele mai prestigioase hoteluri din Savannah. Apoi, dintr-odată, nimic nu mai părea important. Nici funcţia, nici luxul în care-şi băgase economiile sau prietenii interesanţi pe care şi-i făcuse de-a lungul anilor. Nimic nu mai conta. Se simţea ca moartă pe dinăuntru. Uneori, Ellie se temea că era pe cale să-şi piardă minţile.

— În mod evident ţi-ai pierdut minţile, îi spusese mama el cu săptămâni în urmă, când Ellie îi povestise că închiriase o casă pe Erskine. Nu poţi să-ţi părăseşti serviciul şi să te duci pe o insulă pustie unde nu există nici măcar un salon de cosmetică. Nelda Parks era încarnarea frumoasei sudice ajunsă bătrână.

Avea maniere la fel de perfecte ca şi taioarele ei din in şi părul vopsit gri-albăstrui. Era delicată şi graţioasă ca un fluturaş primăvăratic, dar fără a-şi pierde câtuşi de puţin demnitatea.

— Nu-mi părăsesc serviciul, mamă. Îmi iau o pauză numai. Şi nu e o insulă pustie. E o grămadă de lume acolo. Vreo cincizeci, şaizeci de oameni.

Şi, nu ştiu dacă ţi-am spus, pe Erskine nu se produc delicte.

Asta a părut s-o liniştească pe femeie în cele din urmă.

— I-ai povestit despre asta doctoriţei aceleia drăguţe şi prietenă cu tine, dragă?

Uneori maică-sa o călca pe nervi pe Ellie. Nu numai că era ipohondră şi sâcâitoare, dar adeseori te oprea din vorbă înainte de a te asculta şi era teribil de egocentrică şi un pic snoabă. Din fericire avea şi oarecari calităţi care-i făceau greşelile mai uşor de tolerat, dar Ellie nu reuşea întotdeauna să ţină cont de asta.

Ellie nu-i semăna câtuşi de puţin mamei ei. Venită pe lume robustă, cântărind vreo trei kilograme şi două sute de grame, învăţase de la bun început că trebuia să supravieţuiască într-o casă cu trei fraţi. Nelda Parks n-a încercat să-şi ascundă dezamăgirea când unica ei fiică a devenit o fată băieţoasă la o vârstă fragedă şi-şi petrecea mult timp în vârful câte unui copac. Ellie fusese prima fată de prin cartier care a bătut mingea la Mica Ligă şi ea îi putea bate pe toţi băieţii din clasă în luptă dreaptă. Aşa că nu mai fusese nicio surpriză când excelase la sport, câștigând medalii la alergări şi la înot. A devenit o femeie drăguţă şi sigură pe sine, căreia nu-i era frică de nimic. Dar totul se schimbase într-o noapte, într-un loc întunecos de parcare. Ellie îşi dădu seama că mama ei o privea curioasă, aşteptând un răspuns.

— Doctoriţa Brenner nu este drăguţă şi prietenă cu mine, mamă. Este un psihiatru licenţiat. O „mititică”, aşa cum a numit-o Tati, a adăugat. Şi nu, n-am discutat cu ea. Dacă vrei să afli, am

încetat total s-o mai văd.

— Asta o să-l supere teribil pe taică-tău, ştii, a oftat mama ei. E destul cât am avut noi de tras după treaba aia scârboasă de anul trecut... spitalul şi poliţia. Sper că o să te poţi împăca tu cu tine însăţi când taică-tău o să moară de un atac de inimă.

Ellie era obosită să tot audă cât de bolnav este taică-său când ştia că n-avea nimic, obosise să audă cât de tare se resimţise familia de pe urma atacului suferit de ea anul trecut. Dar despre mine n-aveţi nimic de zis, voia să le spună. Ea suferise. Ea se schimbase şi n-avea să mai fie niciodată persoana care fusese. Dar Ellie nu spusese aceste lucruri ştiind că n-ar fi făcut decât s-o necăjească mai tare pe mama ei.

— Tata deja ştie despre Erskine, a spus, şi consideră că e o idee bună.

— De ce-oi fi eu cea care află ultima orice se întâmplă în familia asta? s-a plâns Nelda.

— Pentru că n-o iei cu binişorul, mamă, îi spusese Ellie şi femeia se îmbufnase la masă, după aceea, precum un copil recalcitrant. Acum că Ellie despachetase restul hainelor, îşi dorea să fi fost mai îngăduitoare cu mama ei.

S-a hotărât. În vreme ce punea geamantanele într-o debara, că o să repare lucrurile scriindu-i scrisori lungi cu veşti multe cât o să fie departe de ea. Îşi dorea să înveţe a fi mai tolerantă.La urma urmei, nu-i fusese deloc uşor anul trecut. Ellie s-a dus în bucătărie să caute ceva cu care să taie şnurul cutiei de carton în care se aflau cărţile şi a rămas deodată să se holbeze la un sertar plin cu cuţite de măcelărie Muşchii feţei i-au îngheţat într-

o expresie îndârjită alegând cuţitul care arăta cel mai puţin ameninţător L-a studiat, răsucindu-l şi pe o parte şi pe alta. Arunca reflexe strălucitoare şi ea şi-a amintit reflexele altei lame de cuţit, de altădată, când ea învăţase să se teamă de locurile întunecoase de parcare şi de absolut orice în viaţă. A continuat să se uite la cuţit, hipnotizată de netezimea pe care o simţea în palma închisă Şi-a lăsat arătătorul să alunece de-a lungul părţii neascuţite a lamei şi i-a simţit răceala. Oţel îngheţat. Era şi fascinată, şi îngrozită. Cu mare grijă Ellie a luat cuţitul în camera alăturată. N-a putut răsufla uşurată până când n-a terminat cu el şi nu l-a dus înapoi în sertar în afara vederii. Dar mâinile îi tremurau şi mai târziu când deschidea cutia.

Ellie a descoperit un mic televizor portabil alb-negru în şifonierul din perete din altă cameră când a căutat un loc unde să-şi pună cărţile. A dus aparatul în bucătărie, l-a pus în priză şi l-a deschis, sperând că o să funcţioneze. În mod surprinzător, el chiar funcţiona, deşi recepţia nu era teribil de clară. Bănuia că televizorul avea să fie unica ei legătură cu civilizaţia cât o să stea la Erskine. Nu că i-ar fi păsat prea tare de ceea ce se va întâmpla în lume, şi-a dat ea seama.

Fuseseră atât de multe schimbări în interiorul ei, încât avea prea puţin timp pentru orice altceva. Ellie a potrivit televizorul pe un program, întrebându-se ce-ar putea găsi la această oră din zi. Cu obligaţiile funcţiei ei de la hotel, niciodată nu avusese timp pentru televizor, pentru citit, pentru somn sau pentru alte lucruri pe care ar fi dorit să le facă. În ultimele săptămâni plănuise să se

străduiască în sensul acesta. Voia să stea noaptea târziu şi să se scoale la amiază.Ar fi vrut să citească orice i-ar fi picat în mână, începând cu cutia ei cu ziare vechi. Îşi dorea să nu se machieze şi să meargă în picioarele goale ca în copilărie, să zacă la soare şi să pescuiască şi, poate, dacă o să aibă timp destul, ar fi vrut să înveţe să gătească.

A gemut numai la gândul de a încerca să-şi perfecţioneze măiestria culinară. I se va întâmpla o dată sau de două ori să vrea să mănânce ceva gătit de ea personal cât era pe Erskine, unde nu erau autoserviri. Nu spera decât că va găsi în magazinul lui Cutter mâncare congelată.

Ellie a continuat să schimbe aparatul pe diferite canale, aranjând antena astfel încât să obţină o imagine mai bună. De cum a reuşit, s-a surprins privind drept în faţă un bărbat frumos şi bine îmbrăcat şi o femeie, ambii înlănţuiţi într-o îmbrăţişare fierbinte. Bărbatul părea plin de pasiune faţă de femeia strânsă în braţe, sărutând-o pe faţă şi pe pleoape. Pasiunea lor era extrem de convingătoare făcând-o pe Ellie din ce în ce mai tare să se simtă de parcă, într-un fel, ea ar fi fost cea din scenă. Şi-a închis ochii şi şi-a plimbat degetele pe buza de jos încercând să-şi amintească ultima oară când un bărbat o sărutase romantic.

Brusc, i-a venit în minte Cutter: ochii de smoală, acele buze pline, acea faţă întunecată şi senzuală. Se întreba cum ar fi să-l sărute sau să fie sărutată de el şi i s-a înfierbântat capul la imaginea mentală a lui Cutter prinzându-i gura, deschizându-i-o cu limba, Cutter alunecând cu mâinile în bluza ei, prinzându-i un sân în mâna lui osoasă. S-a

cutremurat: mai mult de plăcere decât de teamă.

Cutter a proferat un întreg şir de înjurături când, întorcându-se la tavernă, a descoperit că, în vreun fel sau altul, carnetul de cecuri al lui Ellie căzuse din geanta ei în Jeep-ul lui.Ar fi avut poftă să arunce carnetul în apă şi să nu se întoarcă să i-l dea. Aşa i-ar fi trebuit, şi-a spus.

S-a urcat iar în Jeep. O să-i ducă lucrul ăla afurisit, căci, de nu i-l ducea, ea o să înceapă să-l caute. Nu-i mai trebuia niciun necaz, mai cu seamă de la o femeie osoasă şi palidă venită de la oraş şi care se credea prea grozavă ca să aibă de-a face cu el. Cutter a condus iar maşina către casa Simms, a parcat şi s-a grăbit spre casă, gândindu-se că-i acordase prea mult timp într-o singură zi. Trecând prin veranda din faţă a observat că uşa era întredeschisă. A bătut o dată şi a deschis-o.

O clipă s-a gândit să lase carnetul de cecuri acolo, dar vocile care veneau din partea din spate a casei l-au făcut curios A împins uşa şi a intrat.

Ea stătea în bucătărie, cu ochii pironiţi pe un mic televizor. Cutter i-a urmărit privirea şi a rânjit văzând la ce se uita ea. Treaba era interesantă s-a gândit, dar nici pe jumătate aşa de interesantă ca expresia de pe faţa lui Ellie Parks

I s-a mişcat ceva în josul stomacului privind felul în care ea sorbea perechea de pe ecran. Se întreba dacă şi restul trupului ei răspundea în acelaşi mod. Trupul lui reacţiona precis. Nu din cauza programului, ci datorită expresiei de pe faţa ei.

Simţea schimbarea din dosul fermoarului lui. Dacă nu făcea repede ceva, avea să fie prea încurcat el însuşi.

— O să te transformi într-o maniacă sexuală dacă priveşti prea mult la fleacurile astea, i-a spus el. Vocea lui, spărgând concentrarea simţurilor în care era cufundată Ellie, a avut efectul unei dinamite explodând în cameră. Ellie a tresărit şi a ţipat atât de tare, încât ar fi putut face ţăndări şi geamurile. Cutter a încremenit privind cum drăgălaşa tânără din fata sa se transformă în ceva semănând cu un personaj venit direct dintr-un film cu Bruce Lee. Unghiile ei arătau la fel de ameninţătoare ca lamele secerilor şi căutătura ei îi spunea că nu s-ar gândi de două ori şi ar acţiona copilăreşte.

Apoi recunoscându-l frica i-a fost înlocuită de furie.

— Ce dracu' faci aici? l-a întrebat Ellie păstrând distanţa pentru orice eventualitate

— Ţi-am adus asta. l-a arătat cu un semn carnetul de cecuri. Întâi am bătut tot drumul până la cârciumă şi-apoi l-am observat. Trebuie să-ţi fi alunecat din geantă. Ea l-a întrerupt.

— De ce n-ai bătut la uşă? Cutter regreta acum că nu aruncase carnetul în apă.

— Am bătut. Dar erai atât de acaparată de program încât nu m-ai auzit. A arătat spre televizor unde perechea tot mai continua ceva ce-ar fi putut fi considerat drept un maraton al sărutului de excepţie. Faţa lui Ellie a luat foc. El îşi bătea joc de ea.

— N-ai dreptul să intri aici neinvitat. Cutter a pus carnetul pe masă şi a privit-o, cu mâinile în şolduri, cu capul înclinat obraznic pe-o parte.

— Spune-mi ceva, doamnă Parks, i-a zis. Te-ai enervat pentru că am intrat fără permisiune sau eşti încurcată pentru că te-am găsit înfierbântată

la vederea unei perechi care se smotoceşte? „*încurcată*?” Nu ăsta era cuvântul. Era mortificată.

— Pleacă, te rog!

— Cu mare plăcere. A luat-o spre uşă, apoi s-a oprit. Apropo, în locul dumitale aş fi foarte atent faţă de scenele astea de dragoste. Cu predispoziţia dumitale, eşti în stare să le iei drept realitate. El plecase înainte ca ea să-i fi putut răspunde. Ellie a zăvorit uşa în urma lui. „*Aşa o să rămână afară*”, a mormăit pentru sine.

„*Eşti în stare să le iei drept realitate*.” Se mira cât de mare impact aveau asupra ei afirmaţiile lui. Ellie şi-a petrecut ora următoare ştergând praful şi făcând curăţenie, ca o răzbunare, hotărâtă să nu-l lase pe Cutter Beaumont să-i distrugă prima zi petrecută pe Erskine. Venise pentru cu totul altceva: să se odihnească, să se relaxeze şi, poate, dacă avea noroc, să-şi recâștige un pic de linişte pentru mintea ei şi să se vindece în mod empiric. Nimeni, nici chiar şmecherul ăsta ţanţoş de şerif şi proprietar de tavernă n-o s-o scoată dintr-ale ei. În final, după ce a curăţat praful şi pânzele de păianjen, Ellie s-a hotărât să-şi acorde o recreaţie.

A ieşit pe uşa din spate o clipă mai târziu, oprindu-se să observe grădina care semăna a junglă cu palmierii ei în evantai, copăceii de Cipru şi ferigile sălbatice.

Mireasma florilor îndulcea aerul, amestecându-se cu briza sărată a oceanului mascat de o pădurice. Dar, şi-aşa, Ellie putea auzi sunetul înăbuşit al valurilor spărgându-se de plajă. S-a hotărât că o să meargă acolo mai târziu. Ici-colo auzea câte un lătrat de câine şi se întreba dacă nu erau câinii lui Cutter. Se întrebă o dată în plus cum de-i intrase

atât de tare sub piele. Era ceva cu bărbatul ăsta, felul în care-o privea, zâmbetul acela care-o făcea să se simtă de parcă el i-ar fi ghicit chiar şi culoarea chiloţilor pe care-i avea pe dedesubt.

Ellie a spionat grădina de la marginea curţii unde copacii lăsau să pătrundă soarele printre ramuri. Evident cineva îşi dăduse o mare osteneală ca să aducă pământ bun acolo în locul solului cu nisip şi argilă care se găsea pretutindeni pe insulă. Era ţinut pe loc în douăsprezece straturi înconjurate cu şine. Ellie s-a aplecat în genunchi în grădină şi a luat o mână plină de pământ ducându-şi-o la nas. Era călduţ şi înmiresmat. A zâmbit la bucuria simplă pe care i-o provoca şi a rămas o clipă perfect nemişcată, bucurându-se de soarele de pe faţa ei şi de liniştea interioară. Poate că asta însemna vindecare cu adevărat, s-a gândit. Ellie a rămas îngenuncheată acolo, reflectând, până când un zgomot uşor i-a întrerupt gândurile. S-a întors şi a văzut o femeie cu un copil cotind de pe poteca murdară şi venind spre ea. L-a recunoscut imediat pe Franklin D.

— Fiul doamnei Simms a făcut drumeagul ăsta de pe insulă direct, a zis femeia fără introducere când s-a mai apropiat. Vă gândeaţi să aveţi o grădină?

Ellie şi-a scuturat mâinile de pământ şi s-a ridicat.

— Nu ştiu prea multe despre grădinărit şi mi-e frică.

— Nu contează. Vă pot arăta eu.Mă cheamă Rose Wilcox. Cred că l-aţi mai întâlnit pe băiatul meu, Franklin D.Ellie i-a zâmbit femeii, apoi şi-a îndreptat atenţia spre băiat.

— Da, ne-am întâlnit când am sosit. Franklin D, mi-a păzit bagajele.

— Deci dumneavoastră i-aţi dat bancnota asta de un dolar? i-a zis Rose arătând banii din pumnul încleştat al băiatului. Ellie şi-a amintit cât de jignit se simţise Cutter când a încercase să-l plătească şi spera să n-o fi ofensat şi pe mama băiatului la fel de tare.

— N-am vrut să fac niciun rău, a zis. Franklin D.şi-a câștigat banii.

Rose arăta de parcă asta dorise să audă.

— Oh, nu-i nimic dacă l-aţi plătit pentru că v-a făcut un serviciu. N-am vrut decât să mă asigur că el n-a luat nimic care nu i se cuvenea, a zis femeia. O dată sau de două ori a trebuit să-i aplic o corecţie pentru furat. Ellie a fost încântată că reuşise să-l salveze pe băiat de o asemenea bănuială. I-a zâmbit.

— De fapt speram că Franklin D.o să-şi cumpere cu banii o carte umoristică.

Rose a râs şi Ellie a constatat că femeia era foarte drăguţă când zâmbea.

— Doamne, băiatul ăsta are de pe-acum o odaie plină de cărţi. I-a pus mâna pe cap băiatului şi a privit în jos spre el cu ochii negri, iubitori.

— Bine, fiule, poţi păstra banii. Am văzut că i-ai primit pe bună dreptate. Şi-a îndreptat atenţia spre Ellie. Deci dumneavoastră sunteţi doamna din Savannah.

Am auzit că sunteţi drăguţă. A chicotit observând uimirea de pe faţa lui Ellie.Pe insulă totul se află repede.

— Mă cheamă Ellie Parks, a zis ea strângând mâna femeii. Trăieşti de mult pe insulă? a întrebat-

o Ellie. Tânăra femeie a dat din cap.

— De când sunt pe lume. Şi soţul meu şi eu aici am crescut şi mă bate gândul că tot aici o să murim. A studiat-o mai îndeaproape pe Ellie. Dar pe dumneavoastră ce v-a făcut să veniţi pe Erskine?

— Pentru o vacanţă, i-a spus Ellie. Voiam să găsesc un loc plin de linişte şi pace.

Rose a râs.

— Atunci nu trebuie niciodată să mergi mai departe de uşa lui Cutter Beaumont şi a câinilor lui.

— Sunt aşa de zgomotoşi?

— Numai câteodată. Dar nu-i aşa de rău considerând câtă grijă are de toată lumea. Doamna Simms n-ar fi putut niciodată rezista singură dacă nu era Cutter să aibă grijă de ea. Ăsta-i motivul pentru care nu ne sinchisim prea tare când face şi el vreo poznă câteodată. Eu şi familia mea locuim de cealaltă parte a lui Cutter.

Aveţi nevoie de ceva, veniţi la mine. I-a mai spus informativ: Mai am un băiat acasă şi se numeşte Booker T.şi are zece ani.

— Ajutorul de şerif mi-a spus că le dai copiilor nume de oameni importanţi.

Femeia a aprobat-o.

— Mi-am pierdut un fiu acum câțiva ani într-un accident. Se numea George Washington Carver Wilcox. După un mare om de ştiinţă negru. Soţul meu zice că-i o prostie să le pun băieţilor nume de oameni renumiţi, dar nu-mi pasă. Vreau pentru băieţii mei mai mult decât au sperat ai mei pentru mine. Ellie a decis că-i plăcea Rose Wilcox.

— Ascultă, tot ce-ţi pot oferi acum e apă rece, dar eşti binevenită dacă vii un pic, şi i-a arătat

casa.

— Nu pot sta, i-a răspuns Rose. Soţul meu o să se întoarcă în curând de la lucru. E culegător de raci şi vrea să fie mâncarea pe masă când ajunge în faţa uşii. S-a întors să plece, apoi s-a oprit. Eşti sigură că o să vii în vizită? Multor oameni nu le plac noii veniţi, dar eu nu-s aşa.

— Mulţumesc. O să vin. Ellie i-a privit pe cei doi luând-o pe poteca noroioasă, mergând încet sub soarele amiezii şi s-a gândit că o să le trebuiască întreaga zi ca să ajungă unde voiau.Au dispărut o clipă mai târziu după o cotitură. Ellie s-a uitat la ceas constatând că trecuse de ora două şi nu mâncase. Stomacul ei protesta. S-a hotărât că mai bine mergea la băcănie dacă spera să aibă de mâncare. S-a pieptănat repede, şi-a luat portofelul şi cheile şi a apucat-o spre oraş. Sau, mă rog, ceea ce s-ar putea chema oraş, s-a gândit ea.

Ici-colo, sclipea oceanul şi n-a mai putut să aştepte fără să-l vadă.

Ellie a întâlnit multă lume pe drumul spre magazin, un om în vârstă, pe bicicletă, apoi un bărbat conducând o motoretă cu cuvintele Poşta U.S.ștanţate pe sacii de piele din spatele lui. I-a zâmbit şi i-a fluturat din mână şi omul a dat scurt din cap şi a continuat să se lupte cu drumul. Aşa deci, insularii nu erau înnebuniţi să aibă străini pe-acolo, s-a gândit.

De îndată ce Ellie a ajuns sub umbra copacilor s-a oprit privind în jurul ei. Un grup de femei tăifăsuia sub unul dintre stejari în vreme ce feribotul, acelaşi cu care venise şi ea mai devreme, acosta la doc şi lăsa pe uscat o duzină de copii de şcoală. Ellie a zâmbit văzându-i pe şcolari cum se

grăbeau spre mamele lor. Încă mai zâmbea când a ajuns în fața magazinului unde doi bătrânei stăteau pe o bancă de lemn şi priveau trecătorii. De undeva străbăteau sunetele slabe ale unei muzici country şi s-a gândit că, probabil, venea din tavernă. Îndreptându-se spre uşa magazinului, a observat inscripţia „ÎNCHIS”. Crezând că o fi vreo greşeală, a încercat să deschidă uşa, dar era încuiată.

— Magazinul e închis, i-a zis unul din oameni. Ellie s-a întors spre ei.

— Credeam că rămâne deschis până la nouă seara. Unul dintre bărbaţi a privit-o, apoi a scuipat ceva negru pe jos, după aia şi-a şters gura.

— Şeriful a închis devreme azi, a zis.

— Da, s-a mirat Ellie întrebându-se de ce Cutter n-o fi informat-o că avea să închidă devreme magazinul, deşi ştia că are nevoie să facă multe cumpărături.

Stomacul ei protesta din nou... Ştiţi unde-l pot găsi pe şerif?

Oamenii s-au holbat urât la ea.

— Unde-l poţi găsi întotdeauna, i-a zis unui dintre ei. În cârciumă.

Cu o umbră de iritare, Ellie a străbătut veranda până la uşa care dădea în cârciumă. A deschis-o, a intrat şi a aşteptat să i se obişnuiască ochii cu lumina tulbure, i-a lăsat gura apă când a simţit mirosul de sos chili şi de ceapă. Nu i-a luat multă vreme ca să-l descopere pe Cutter stând în spatele barului.

— Vreau să-ţi vorbesc, i-a spus ea. El a devenit imediat atent la sunetul vocii ei.

— Ce problemă mai ai acum, doamnă?

— Ai închis magazinul.

— Îhî, şi ce? Ea şi-a încrucişat braţele.

— Ştiai perfect de bine că trebuie să-mi cumpăr de mâncare azi. Când el a dat din umeri, ea a continuat: Aşa de grăbit eşti să iei masa cu mine încât te-ai coborât până la a face treaba asta? A regretat pe loc ceea ce spusese. Suna prosteşte şi copilăreşte, idiot în orice caz, dar se înfierbântase, era obosită şi pe jumătate moartă de foame. Cutter şi-a lăsat treaba şi a privit-o fix.

— Ce tot spui acolo?

N-avea ce face şi trebuia să-i explice:

— Faptul că eu n-am vrut să iau masa cu dumneata, a zis ea. Ăsta-i felul în care-o să fii totuşi cu mine? Spunând aceasta, Ellie a realizat că momentul nu era cel mai potrivit. Atrăsese atenţia tuturor celor aflaţi acolo. Pentru moment, chiar i-a părut rău de Cutter. Acum toţi de pe insulă or să afle că ea îi respinsese avansurile. Ei, aşa i se şi cuvenea, s-a gândit ea. Cutter Beaumont făcuse totul pentru asta, dacă aşa înţelegea el afacerile.

Cutter a ieşit de după bar cu ochii pironiţi într-ai ei.

— Nu pentru asta am închis magazinul, i-a spus încet. Doamna care vinde acolo s-a îmbolnăvit şi a trebuit să plece devreme. Dar dacă ai nevoie de ceva, n-ai decât să-mi spui şi deschid pentru dumneata. Vocea lui ar fi convins să iasă din bârlog şi un urs. Dintr-odată, Ellie se simţi deplasată. A privit în jur şi a văzut toţi ochii pironiţi asupra ei. Obrajii i s-au acoperit cu pete roşii şi s-a întors din nou spre Cutter.

— N-am ştiut, a spus fără convingere.

— Sigur că nu, dar asta nu te-a oprit să năvăleşti

aici şi să mă acuzi de tot felul de treburi, nu? Nu i-a lăsat timp să-i răspundă. Zi că ai nevoie de altceva decât de magazin, Ellie, spune aşa. Ea ar fi preferat să se scufunde în pământ şi să moară.

— Ai spus că ai închis.

— Şi ce? O să redeschid. Cutter s-a dus spre un om înalt care privea ecranul uriaş al televizorului.

— Bart, poți fi atent puţin aici câtă vreme mă duc alături? Bărbatul a dat din cap îndreptându-se spre bar. Cutter a deschis uşa magazinului şi a aprins lumina. A lăsat-o pe Ellie să treacă înaintea lui.

— Găseşti coşuleţe acolo, i-a zis. Ia tot ce-ţi trebuie şi o să ţi le duc eu. S-a aşezat pe un scaun lângă registrul de cheltuieli şi a aşteptat.

— N-o să iau decât puţine lucruri, a zis Ellie, simţindu-se vinovată de tot ce-i spusese, mai ales că fuseseră atâția de faţă dintre obişnuiţii cârciumii. Ce nu mergea? De ce lua ea continuu în rău tot ce făcea sau spunea el? Pentru că te atrage, şi-a spus în sine, şi ştii că nu trebuie. Şi pentru că nu te vei mai pricepe niciodată cum să te mai porţi cu un bărbat.

— Poţi zăbovi cât vrei, a zis Cutter răsfoind o revistă de parcă n-avea nimic mai acătării de făcut. Era la fel de reticent ca şi ceilalţi de pe insulă cu felul ăsta de respect. Luând un coş, Ellie şi-a pus haina pe braţ şi a ales lapte, ouă, unt, brânză şi mai multe mâncăruri preambalate. Odată ce s-a încărcat cu strictul necesar, a năpădit asupra cartofilor prăjiţi şi a acadelelor ştiind că era o idee proastă să facă târguieli pentru mâncare când ei îi era deja atât de foame.

— Ştii că toate astea nu-s bune pentru dumneata, i-a spus Cutter ridicându-le.

Ellie i-a zâmbit.

— Presupun că-ți datorez o grămadă de mulţumiri. El a tăcut privind-o.

— Doamnă, nu-mi datorezi niciun blestemat de mulţumesc.

— Iartă-mă, a zis ea cu toate acestea. N-ar fi trebuit să sar la dumneata în felul în care am făcut-o, mai ales în faţa concetăţenilor dumitale. El şi-a continuat treaba de parcă n-ar fi auzit-o. Mi-ar plăcea să îndrept ceea ce ţi-am făcut.

De astă dată el s-a oprit total.

— Ce-ai în vedere?

— Păi... a şovăit ea. Fusese cam aspră şi nu se gândise la ce spusese când el, de când sosise ea, nu încercase decât să fie un bun vecin. Mai este încă valabilă invitaţia la cină? l-a întrebat.

Cutter a încercat să nu-şi arate satisfacţia. Nu era cazul să mai facă acum pe nebunul sau pe arogantul, acum, după ce pusese la cale cu atâta grijă totul ca să ajungă unde-şi dorise, i-a observat jena din ochi, dorinţa de a face orice pentru că îl jignise în faţa altora. El chiar că era un individ josnic care închisese exact pentru ca ea să vină rugându-se la el; dar un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

— Îhî, mai e valabilă, a zis după o clipă. Dumneata aduci desertul.

Ea a ridicat cutia de nuci în ciocolată pe care tocmai o luase.

— Nicio problemă.

CAPITOLUL 4

După ce Ellie şi-a cărat cumpărăturile acasă şi a scăpat de ele, s-a schimbat într-un şort şi un tricou

vechi şi a luat-o prin pădurea din spatele casei spre plaja din cealaltă parte. Cu toate că ştia că nu putea rămâne mult, voia neapărat să se ducă acolo.Ca să spui că peisajul îţi tăia răsuflarea era prea puţin. Ellie a stat acolo, zăpăcită de atâta frumuseţe. Era ceva ce nu mai văzuse niciodată. Şi doar văzuse o bună parte din plajele de lux în călătoriile el de afaceri pentru hotel.

Ellie a încercat apa cu un deget de la picior şi a descoperit că era surprinzător de caldă deşi până la vară mai erau trei luni. A înaintat până când apa i-a ajuns la gambe. Şi-a închis ochii şi a inhalat briza sărată, lăsând-o să se joace în părul ei, în vreme ce degetele de la picioare i se afundau în nisipul moale. Simţea minunat pe faţă căldura soarelui din după-amiaza târzie. A zâmbit cu o senzaţie de relaxare în vreme ce valurile se spărgeau de mal şi pescăruşii ţipau.

Pentru aşa ceva venise acolo, şi-a spus. Pacea şi seninătatea. Putea de pe-acum să simtă că vindecarea începuse în interiorul ei. Dar cel mai tare o surprindea, o uimea acum faptul că nu-i era teamă deşi urma să-şi petreacă o parte a serii cu Cutter Beaumont. Într-un fel, aştepta acest lucru cu nerăbdare. Avea încredere în el pentru motive care nu-i erau prea clare şi asta trebuia să fie un semn bun că mergea spre mai bine. Ellie a mers încă un pic, apoi s-a întors hotărâtă înapoi pentru a avea timp să facă un duş şi să se schimbe înainte de a se duce la Cutter. De câteva ori a invadat-o nesiguranţa şi s-a gândit să anuleze întâlnirea, apoi şi-a amintit că telefoanele de la casa Simms fuseseră de mult deconectate.

De altfel mama ei fusese îngrozită la gândul că

n-o să poată intra în legătură cu ea, dar lui Ellie îi plăcuse ideea şi nu solicitase să fie reconectate telefoanele pe perioada în care ea plănuise să stea acolo. Putea suna pe oricine ar fi dorit, în cazul în care ea ar fi dorit, de la telefonul cu plată existent la magazin. Dar dacă voia s-o ia pe panta laşităţii şi să anuleze cina cu Cutter, atunci trebuia să se ducă până acolo şi să-i spună. Putea pur şi simplu să-şi lase spaimele deoparte şi să meargă. O să fie o experienţă bună. Avea nevoie să înveţe din nou cum să se poarte cu sexul opus, dar numai pe bază *strict prietenească*. Venise vremea să facă paşi înainte în direcţia corectă. De fiecare dată când mai avansa puţin înspre o normalizare a vieţii, faptul acesta o ajuta pentru pasul următor, să-l abordeze un pic mai uşor. Poate că o regăsire completă nu era chiar atât de dificilă. Îşi dorea ca atunci când se va întoarce la Savannah să fie aceeaşi Ellie care fusese înainte de atacul căruia îi căzuse victimă. Întoarsă în casă, Ellie a făcut rapid un duş, şi-a pus o pereche de pantaloni, un tricou şi nişte tenişi vechi. Şi-a pieptănat pe spate părul umed, hotărâtă să-l lase să se usuce singur şi nici măcar nu s-a mai fardat. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să arate de parcă s-ar fi aranjat pentru o întâlnire de dragoste. Numai Dumnezeu ştia că n-avea Cutter Beaumont nevoie să fie incitat. În final, a aranjat nucile trase în ciocolată pe o farfurie şi a pornit-o spre Cutter.

Ellie nu era sigură ce anume se aşteptase să vadă înainte, dar acum observa ceva ce părea un fel de colibă din buşteni, căci nimeni n-ai fi ghicit că era o casă mobilă de mărime dublă pe dinafară.La partea inferioară, unde ar fi trebuit să

fie roțile, cineva cheltuise, evident, o grămadă de timp şi de bani ca să facă o temelie de piatră. Exista chiar şi o verandă completă în faţă cu obloane de modă veche. Mai erau diferite acareturi şi un ţarc mare pentru câinii lui. Simţindu-i prezenţa, mai mulţi dulăi au început să latre. Tot timpul până când Ellie ajunse la veranda lui Cutter, câinii au scheunat şi au hămăit încercând să sară pe deasupra ţarcului înalt. Deodată, uşa din faţă a rulotei a fost deschisă şi Cutter a strigat cu toată forţa plămânilor lui la câini să se potolească. Lui Ellie era să-i scape din mână farfuria la vederea lui desculţ şi gol în sus, îmbrăcat fără jenă doar într-o pereche de pantaloni foarte strâmţi. A deschis gura să vorbească, dar n-a reuşit.

Cutter a rânjit.

— Lasă, e în regulă, i-a spus crezând că nervii ei se datorau câinilor. Ştiu că lătratul lor sună groaznic, dar nu-s periculoşi. Decât în cazul în care ai mirosi ca un negru, dar nu miroşi aşa. Ellie s-a oprit în mijlocul verandei.

— Am venit prea devreme? a întrebat încercând să-l privească în faţă ca să-i demonstreze că nu-i păsa câtuşi de puţin de pieptul lui masiv sau de părul des şi negru care-l acoperea. De parcă atunci ar fi înţeles că el era pe jumătate gol,

Cutter s-a privit pe sine, apoi s-a uitat la ea.

— Nu, eu sunt în întârziere. Tipul care stă noaptea uneori la cârciumă în locul meu a venit târziu. Exact acum am ieşit de sub duş. A poftit-o, ţinându-i uşa: Intră.

Lui Ellie nu-i plăcea situaţia câtuşi de puţin. Era şi-aşa suficient de rău că cina într-o casă străină în mijlocul pădurii. În alte circumstanţe nici n-ar fi

luat în consideraţie o asemenea posibilitate. A încercat să-şi vâre bine în cap ideea că avea de-a face cu un om al autorităţii din insulă, un om al legii. Rose Wilcox spusese numai lucruri bune despre acest bărbat. Şi aşa intuiţia îi spunea să procedeze cu precauţie.

— Poate că ar trebui să aştept afară până o să te aranjezi, i-a zis.

— Nu spune prostii. Sunt gata într-un minut. Şovăitoare, Ellie a trecut prin uşa din faţă. Cutter a închis-o şi zgomotul a surprins-o atât de tare încât a sărit în sus.

Oare nu intrase într-o situaţie periculoasă? se întreba. Nu cumva se lăsase înşelată de aerul lui de băiat cumsecade numai ca s-o ademenească în casa lui, unde ea nu putea fi, bineînţeles, în avantaj? La o simplă privire asupra pieptului lat şi a umerilor îţi puteai da seama de asta.

— Vrei o bere rece? a întrebat-o Cutter mergând la frigider şi deschizându-l. Când ea a dat din cap, el a adus două sticle şi le-a scos dopurile. Uite, ia loc, i-a arătat o tejghea lingă care erau două taburete de bar.

— Lasă-mă să trag pe mine o cămaşă. Ellie nu şi-a regăsit suflul până când el n-a ieşit. Şi-a aşezat sticla cu bere pe tejghea şi apoi s-a dus la uşă o clipă, indecisă dacă să rămână sau să fugă cât mai departe cu putinţă de Cutter Beaumont. Toate vechile ei spaime o invadau.

— Ce nu merge, Ellie? i-a zis el când s-a întors, încheindu-şi nasturii de la cămaşă.

Îşi dădea seama că ea nu era deloc în largul ei.Ba chiar părea înspăimântată.

Ellie se simţea dintr-odată ca prinsă într-o cursă,

singură doar cu el, cu uşa închisă care îi bloca trecerea. Era o dementă, dar aşa se simţea şi nu exista niciun nenorocit de mod în care putea depăşi această stare. A apucat clanţa cu degetele tremurând.

— Mă duc să-ţi văd câinii, a zis.Ai ceva împotrivă? El a privit-o uimit.

— Nu mi-aş fi închipuit că-ţi plac câinii ratoni. Merg şi eu. A înhăţat berile şi a ajuns-o pe verandă, unde i-a întins una din sticle. Privind-o curios, a urmat-o afară până la ţarc şi a prezentat-o preţioşilor lui câini de vânătoare.

— Acum mă interesează mai mult înmulţirea câinilor ăstora decât să merg la vânătoare cu ei. Am destul de mulţi. Sigur că-i mai scot şi pe-afară uneori ca să fiu sigur că mai pot vâna un raton. Şi ca să facă niscaiva exerciţii. Cutter a constatat însă că ea nu asculta o vorbă măcar.

— Ellie? Ellie s-a uitat la el şi a observat că avea o expresie îngândurată.

— Da?

— Niciodată nu am încercat să violez o femeie.

— Şi?

— Şi ai vrea să încetezi să mă priveşti de parcă te-ai gândi că sunt în stare de aşa ceva? Ea a râs şi s-a întors înspre el.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama că aşa te privesc. El a luat o gură de bere şi s-a sprijinit de un stâlp al țarcului.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce?

— Despre ceea ce te preocupă pe tine.

— Nu.

— Poate te-aş ajuta.

— Mă îndoiesc.

— Uite, Ellie, eu sunt convins că fiecare are dreptul la viaţa lui privată, eu inclusiv, dar mă deranjează să văd pe cineva atât de... A tăcut studiind expresia de pe faţa ei

— Închistat? El a dat din umeri.

— Mda.

— Întotdeauna am fost mai degrabă o persoană retrasă, cred, a zis ea în sfârşit. Nu mă simt prea în largul meu printre oameni.

— Dar cum poţi conduce un hotel de clasă, când nu-ţi plac oamenii?

— De unde ştii ce lucrez? l-a întrebat, deodată alarmată de faptul că el ştia atâtea despre ea. Se întreba ce alte lucruri mai ştie.

— Relaxează-te, am găsit asta pe contractul de închiriere pe care l-ai semnat.

Domnul Simms; fiul, mi-a trimis prin poştă o copie.

— Oh!

— Deci, care-i povestea, domnişoară Parks? Ce te-a făcut să fugi dintr-un oraş ca Savannah şi să te ascunzi pe Erskine? Ellie a gustat din bere şi a încercat să nu lase să i se citească pe faţă neplăcerea. Niciodată nu-i plăcuse berea, dar nici pe vreo insulă pustie nu mai trăise până atunci.

— Ce te face să crezi că mă ascund? El s-a uitat de jur împrejur.

— Aici nu e, după cum ştii, chiar o metropolă. Nu-mi pot închipui pentru ce ar veni aici o frumuşică tinerică, aşa ca tine. Dacă într-adevăr te ascunzi de ceva, aş vrea să aflu. Ea l-a studiat o clipă.

— De ce?

— Păi, eu sunt şeriful. Cred că am dreptul să aflu ce faci pe-aici.

— Vasăzică mă întrebi din curiozitate profesională. El a zâmbit.

— Nu numai, dar ăsta-i un pretext bun.

— N-avea grijă, n-am comis nicio crimă. Nici n-am avut vreo datorie mai mare decât un tichet de parcare.

— Atunci nu e vorba atât de ce cât de cine te ascunzi? De un bărbat? îmbujorarea feţei ei i-a arătat că se apropie de adevăr şi el s-a simţit sâcâit ca dracu la ideea că ea putea fi încurcată cu vreun bărbat. Ce ţi-a făcut? Când ea nu i-a răspuns, a continuat. Lasă-mă să ghicesc. Ţi-ai prins bărbatul cu altă femeie.

— Nu, nimic de genul ăsta. Ellie şi-ar fi dorit să fi fost atât de simplu. Peste aşa ceva ar fi reuşit să treacă.

— Atunci ce este? Ea a încercat să-l privească în ochi.

— Am fost atacată anul trecut, a zis, dorindu-şi să nu spună mai mult. Un bărbat m-a acostat într-un parking întunecat când veneam de la serviciu. Ellie n-a observat exact momentul în care Cutter s-a schimbat la fată. Cu o clipă înainte zâmbea luminos cu ochii lui negri, în minutul următor se înnegurase.

— Te-a violat? În fine, ea a privit în altă parte.

— N-am poftă să intru în detalii, dar, da, m-a violat.

— L-au prins?

— Nu. Poliţia încă îl mai caută. Când şi când mai sunt chemată să văd dacă recunosc pe câte cineva, dar atât. A oftat şi i-a întâlnit din nou

privirea. Aşa că vezi de ce sunt cam... neliniştită... când sunt bărbaţi în preajmă.

— N-ai fost împreună cu un bărbat de-atunci? în altă situaţie ea s-ar fi gândit că era o problemă mult prea personală.Pe moment însă i s-a părut normal că o întrebase.

— Nu, n-am fost. Am evitat orice fel de relaţie. Acum n-am putea vorbi despre altele? Singurul motiv pentru care ţi-am spus asta a fost ca să pricepi de ce sunt eu cum sunt. Încordarea din jurul ochilor şi a gurii i-a arătat lui Cutter că fusese mai mult decât o crucificare pentru ea povestirea acestui lucru.Ar fi vrut să-i spună că-i părea rău de ceea ce i se întâmplase, dar se temea oarecum că ea ar fi

Putut izbucni în lacrimi şi n-ar fi putut suporta aşa ceva.

— Înţeleg deci că probabil nu va fi vorba de sex în noaptea asta, a zis el în loc de orice altceva. Ea a fost şocată în prima clipă. Apoi, când a realizat că el nu încercase decât să micşoreze tensiunea dintre ei, Ellie a chicotit.

— Sau în nicio noapte de-acum înainte. El şi-a ridicat sticla de bere la buze din nou.

— Niciodată nu trebuie să spui „*niciodată*”, Ellie. Eu aş putea fi tocmai leacul pe care-l cauţi tu. Când ea a început să protesteze, el i-a pus un deget pe buze. Dar poţi fi absolut sigură că atunci când o să se întâmple, tu o s-o doreşti la fel de mult ca mine.

— Ce plin eşti de tine, Cutter Beaumont, i-a zis ea râzând. Deodată îi revenise siguranţa de sine. El putea fi un şmecher şi un ticălos, dar intuiţia îi spunea că niciodată nu avea să-şi folosească forţa

fizică. Mândria lui masculină nu i-ar fi permis aceasta. Doamne, fă ca intuiţia mea să fie justă, s-a gândit.

El i-a făcut cu ochiul.

— Şi când o să mă cunoşti mai bine, o să înţelegi de ce am această îngâmfare teribilă. Avea din nou ochii luminoşi. Părea hotărât să o vadă relaxată şi simţindu-se în largul ei. Vrei să mănânci? Eu sunt lihnit de foame. A zâmbit. Sau preferi să mănânci undeva, afară unde să o poţi lua repede la fugă dacă eu îmi pierd brusc controlul? Ea a râs.

— Nu, acum e perfect. Şi era. Nu-i fusese uşor să-i povestească, dar acum era bucuroasă că o făcuse. Şi era conştientă că, fără a-i cere în mod expres, o să păstreze secretul numai pentru el. Cutter a condus-o înapoi în casă unde a terminat de pus masa sub privirile lui Ellie care stătea pe un taburet.

— Îmi place casa ta, i-a spus privind în jur. Erau lucruri de bun-gust şi curăţenie; o locuinţă de bărbat, cu mobilă îmbrăcată în piele, în tonuri cafenii. Nu existau mileuri de dantelă sau coşuri cu flori uscate, nimic care să sugereze amestecul unei femei în aranjarea cadrului. E drăguţ. Cutter a privit-o.

— Pari surprinsă. A ce te aşteptai să arate? A teren graţios? Faţa ei vinovată i-a spus că o atinsese în punctul nevralgic. Am o veioză mai graţioasă. Lava în dormitor, i-a spus. Singurul meu tribut la rafinament. O s-o poţi vedea data viitoare. I-a venit să zâmbească auzindu-l.

— N-am de gând să intru în dormitorul tău, şerifule.

El a dat din umeri, dar nu părea prea convins.

— Poţi spune ce vrei. S-a întors la treaba lui. După ce a umplut două boluri cu orez şi „gumbo” şi a tăiat felii subţiri de pâine franţuzească şi le-a pus pe farfurie, i-a comunicat că masa era servită.

— Ei, ce părere ai? a întrebat-o când ea a început să mănânce.

Ellie a confirmat cu entuziasm:

— E grozav.

— Nu e prea picant?

— Nu, aşa îmi place.

— Şi mie. Ea s-a înroşit şi el a priceput că reacţionase la subînțelesul frazei.

Când au sfârşit de mâncat, Ellie s-a oferit să strângă masa şi Cutter a părut încântat întrucât tocmai se ocupa cu alunele în ciocolată.

— Sper că n-o să-ţi închipui că vreau să-ţi stric seara dacă plec devreme, i-a zis ea după ce a pus vasele la spălat şi a şters tejgheaua. Sunt cu adevărat obosită.

— Ţi-ai putea petrece noaptea aici.

— Ce nostim!

— Bine, te duc acasă. Tot trebuie să dau o fugă până la cârciumă să văd dacă totu-i în regulă. A luat o lanternă de pe frigider.

— Nu-i nevoie să mă duci înapoi, i-a zis ea, nedorind ca el să-şi închipuie că era neliniştită din cauza mersului prin pădure, în întuneric. El a dat din umeri şi şi-a continuat drumul spre uşă, apoi a aprins lanterna ca să se asigure că mergea.

— Nici nu mă gândesc. E tot ce pot face după ce ai adus desertul ăsta minunat. În plus, pe-aici sunt şerpi lungi cât picioarele mele. Ellie s-a oprit fulgerată.

— Adevărat?

— Mda, însă eu o să te apăr. Când a văzut că ei nu-i prea venea să se clintească, a rânjit. Lasă, ei se sperie de lumină. Dacă însă o să fii muşcată de şarpe, eu personal o să sug toată otrava. Aşa erau bărbaţii, a decis Ellie urmându-l afară, pe verandă.

Nu-ţi poţi da niciodată seama când vorbesc serios şi când nu.

— Ai face asta pentru mine? l-a întrebat vrând să nu-i arate câtă nervozitate îi produce ideea a ceva alunecător care să se ivească lângă piciorul ei. Bineînţeles că el n-avea ce otravă să mai sugă din locul muşcăturii pentru că, doar vederea unui şarpe, i-ar fi provocat un atac cardiac şi ar fi murit înainte de a cădea la pământ. Fii atent că altfel o să greşesc şi o să te consider drept un gentleman, i-a spus cu o seninătate contrafăcută. Cutter a chicotit.

— Asta chiar că ar fi cea mai mare greşeală din viaţa ta. Niciodată n-am pretins că sunt un gentleman, nici chiar atunci când a fost în propriul meu interes, şi încă ce interes. Ellie l-a privit.La lumina lunii nu-i putea zări decât profilul.

— Da? Şi când a fost asta? El n-a răspuns direct.

— Cu multă vreme în urmă. Într-o altă viaţă. Ellie a avut impresia că el nu voia să intre în amănunte. Probabil era ceva în legătură cu fosta lui soţie. Dar n-a insistat.

Nici el n-o întrebase mai multe despre atacul asupra ei, deşi era de presupus că devenise curios. Aprecia treaba asta şi o făcuse chiar să aibă mai mult respect pentru viaţa lui particulară. În acelaşi timp, a realizat că în acest om era mai mult decât părea la prima vedere. Mult mai mult.

— Păi, mulţumesc pentru masă, i-a spus când au

ajuns în curte, i-a întins mâna.

Cutter i-a strâns-o.

— Nu mă inviţi la o partidă finală?

A fost surprins că ea n-a făcut nici măcar remarca precum că fusese deplasat.

— Nu, nu te invit. Şi-a tras mâna dintr-a lui.

— Atunci, pe altădată, i-a spus-o de parcă ar fi pariat pe aceasta ultimul lui ban.

Ellie şi-a scuturat capul zâmbind cu gura până la urechi. Bărbatul rămăsese la fel de ţanţoş şi după ce ajunsese acasă. Şi pe bună dreptate, s-a gândit ea privindu-i chipul brunet şi arătos. Era sigură că pe insulă existau femei care ar fi fost mai mult decât fericite să-l invite în casă.

— Mă îndoiesc, şerifule! Vocea ei avea ceva melodios, alintător care-i încălzea stomacul aidoma unui coniac bun şi apoi mergea direct în creier. Dar buzele ei îl preocupau cel mai tare. Cutter îşi dădea seama că ar fi putut-o săruta de mama focului şi ceva din interior îi spunea că ea n-ar avea nimic împotrivă. Când e vorba de lună plină şi briză uşoară, cele mai multe temei sunt predispuse spre poveşti de dragoste. Ellie Parks, cu tot trecutul ei traumatizant, nu putea fi diferită. S-a apropiat mai tare de femeie, i-a văzut surpriza din ochi, apoi a sărutat-o mai înainte ca ea să poată spune vreo vorbă.Ar fi prea puţin să spună că reuşise s-o şocheze; i-a simţit pe loc trupul înţepenindu-se automat. A priceput.

Asta l-a făcut şi mai hotărât să se mişte uşor şi s-o îmbrăţişeze cu duioşie. Dar în momentul în care mâinile i-au alunecat în jurul mijlocului ei, lui i s-a părut că trupul îi explodează. Ea era mai dulce decât oricine din viaţa lui şi corpul ei se potrivea

perfect cu al lui. I-a explorat fundul micuţ, şoldurile rotunde şi s-a gândit că de-ar muri ar ajunge în paradis. Plin de dorinţă, i-a desfăcut buzele cu limba. Ea încerca să vorbească, dar sunetul ieşea înăbuşit.

Ellie simţea cum i se ridică panica în gât când gura lui Cutter a cuprins-o pe a ei.

A încercat să obiecteze, dar când a deschis gura, el şi-a băgat limba în gura ei. L-a împins cu toată puterea, dar a fost la fel ca şi când ar fi vrut să mişte un munte. În fine, şi-a eliberat gura.

— Nu, a zis înclinându-şi gâtul astfel încât el să nu-i găsească buzele. Îi simţea respiraţia în ureche. Dar nu ăsta era cel mai rău lucru.

Ceea ce era îngrozitor era faptul că îi simţea greutatea pe stomacul ei şi că nu-şi dădea seama dacă el plănuia să se folosească de forţă sau nu. Oare făcuse o greşeală încrezându-se în el?

El făcuse totul ca să-i câștige încrederea, numai pentru a avea un avantaj asupra ei mai târziu? Cutter nu se putea gândi să treacă peste gustul şi simţurile ei.

Stinsese lanterna şi erau învăluiţi în întuneric.

— Tu faci ca totul să devină mai complicat decât ar trebui să fie, i-a şoptit. Te-aş putea ajuta să treci peste problema ta. N-o să mai ai de ce să te sperii de-acum înainte. O să ne fie bine împreună, Ellie. Ea scutura din cap atât de repede încât nu-i putea zări faţa. I-a prins capul între mâini. Privirea pe care i-a aruncat-o a avut asupra lui acelaşi efect ca o mână plină de praf de gheaţă pe care i-ar fi aruncat-o cineva în partea de jos a stomacului. Era înfricoşată, mai precis. Nu aceasta fusese intenţia lui.

— Ellie? A scuturat-o uşor. Ea a început să tremure. Se încrezuse în acest bărbat. Îi povestise adevărul despre ea, stătuse alături de el la masă, se gândise că puteau fi prieteni. Acum se afla în întuneric cu el şi el îi putea face orice dorea.

— Lasă-mă să plec, i-a cerut printre dinţii care îi clănţăneau.

Cutter a eliberat-o atât de repede, încât Ellie era să cadă pe spate.

— Perfect, a spus el. S-a dat înapoi cu ambele mâini ridicate ca şi când s-ar preda. Eşti liberă să pleci. De cum şi-a depăşit spaima, Ellie i-a aruncat:

— Cum ai putut? El se simţea ca strivit.

— Ascultă, Ellie, îmi pare rău. Nu trebuie să te superi pe un tip dacă încearcă. Nu mi-am închipuit că ție îți face atât de rău. M-am gândit numai...

— La ce te-ai gândit? l-a întrebat ea.Că priceperea ta amoroasă mi-ar vindeca spaimele?

— Am auzit şi de idei mult mai tâmpite.

— Nu te cred! Eu merg la psihiatru şi fac terapie şi orice pot şi nimic nu dă rezultate. Dar Cutter Beaumont, armăsarul din insulă, este pe cale să mă vindece total cu incredibila lui pricepere amoroasă.

Ea îşi bătea joc de el şi lui Cutter nu-i plăcea treaba asta câtuşi de puţin.

— Ascultă, ţi-am spus că-mi pare rău.

— Numai că trebuia să stai mai departe de mine, a zis ea, cu un hohot reţinut în gâtlej. S-a întors şi a fugit în casă.

Nimeni nu o avertizase că acolo erau țânțari.

Ellie a simţit ceva uşor pe braț şi a vrut să-l plesnească, dar mişcarea n-a fost suficient de rapidă şi ţintarul a scăpat. Sâcâitoarea insectă

avea să se întoarcă şi cu alţi tovarăşi adăugându-se numărului deja existent pe braţele şi picioarele ei goale. Dar era prea înnebunită ca să-i pese de ei deocamdată. Îmbrăcată într-o pijama scurtă, stătea pe balustrada metalică de pe veranda din faţă şi reflecta la a ceea ce Cutter Beaumont spusese doar cu o oră în urmă.

„Faci ca totul să devină mai complicat decât este. Eu aş putea să te ajut să depăşeşti starea asta. Nu ai mai avea motiv să fii speriată niciodată de acum înainte.” Ochii lui Ellie s-au umplut de lacrimi. Ce ştia Cutter Beaumont? El nu suferise niciodată umilinţa unui viol. El nu trebuise niciodată să se roage pentru a-şi salva viaţa. El nu simţise niciodată un cuţit împungându-i carnea sau nu văzuse niciodată, la picioarele lui, o baltă din sângele propriu.

Ellie şi-a închis ochii strâns, vrând să facă să înceteze imaginile care-i treceau prin cap. Dacă stătea să le tot rememoreze, avea să înnebunească.

— Trebuie să te gândeşti la asta, Ellie, îi spusese doctoriţa Brenner nu o dată.

Ellie îi dăduse întotdeauna acelaşi răspuns:

— Când mă gândesc la asta, simt că sunt gata să explodez sau să-mi pierd minţile.

Mă înfurie.

— E foarte bine că te înfurie. E dreptul tău să te înfurie.

— Mă tem că-mi pierd controlul. Exact ca înainte.

— Dar înainte tu nu-ţi pierduseşi controlul, Ellie. El ţi l-a luat. Avea un cuţit. Cele mai multe femei…

— Majoritatea femeilor ar fi luptat până la capăt.

— Asta n-ai cum să ştii.

— Ele nu ar fi cerşit ca să le lase viaţa şi n-ar fi pledat în felul în care am făcut-o eu.

— N-ai încercat decât să-ţi salvezi viaţa.

— Şi-aşa el tot m-a omorât, îi spusese, cu ochii plini de lacrimi. Nu vedeţi? Nu mai sunt persoana care eram. Niciodată n-o să mai fiu. Pot fi la fel de bine şi moartă.

Doctoriţa Brenner îi luase în ziua aceea mâna.

— Nu, Ellie, niciodată n-o să mai fii la fel ca înainte de atac.

— Mă simt înspăimântată, îi mărturisise Ellie.

— O să scapi de asta într-o bună zi, cu trecerea timpului.

Ellie se îndoia. Chiar şi acum, după luni şi luni de terapie, unele din ele groaznice, era la fel de înspăimântată şi furioasă şi confuză cum fusese în ziua atacului.

„Noi ne-am simţi bine împreună, Ellie.”

Ellie continua să se gândească la aceste cuvinte şi când s-a urcat ceva mai târziu în pat şi a stins lumina. Ultimul lucru de care-şi amintea înainte de a se cufunda în somn era imaginea cu faţa chipeşă a lui Cutter Beaumont.

Dumnezeule, dar arăt jalnic, s-a gândit Ellie în dimineaţa următoare stând pe treptele din spate, lângă un pâlc de părăluţe aurii şi bând prima ceaşcă de cafea.

Înţepăturile de ţânțari îi acopereau braţele şi picioarele făcând-o să arate de parcă ar fi avut râie în ultimul grad.

Avea mâncărimi din cap până-n tălpi şi petele roşii de pe membrele ei demonstrau că se scărpinase până la sânge. Trebuia să facă repede

ceva.

S-a îmbrăcat urgent într-un şort şi o bluză şi şi-a vârât picioarele în tenişi, a tras storul şi a încuiat uşa. Nu observase noaptea trecută spărtura din geamul verandei din față, pe unde, precis, năvăliseră țânțarii care o mâncaseră de vie. Acum nu se putea gândi decât să găsească ceva împotriva mâncărimii. A început să meargă mai repede. S-a simţit foarte uşurată când a zărit magazinul, de-abia stăpânindu-se să n-o ia la goană. Clopoţelul de la uşă a sunat când Ellie a intrat înăuntru. S-a uitat spre casă şi a dat din cap spre o femeie deloc zâmbitoare care se afla acolo.

— Ce leac aveţi împotriva înţepăturilor de țânţari? a întrebat oprindu-se.

Fără a o gratula cu un gest sau un „bună-ziua”, femeia s-a dus la aripa marcată cu „*Obiecte de toaletă şi medicamente*”.

— Loţiunea asta opreşte mâncărimea, i-a spus, luând o sticluţă cu lichid roz. A privit-o cu atenţie pe Ellie pe deasupra ochelarilor cu ramă metalică. Arăţi de parcă ai fi fost muşcată şi de alte insecte.Ai fost cumva prin pădure? Femeia o întrebase doar pentru a se afla în treabă dar vocea îi sunase mustrător, fapt care-i sugerase lui Ellie că fusese suficient de stupidă ca să servească de hrană căpuşelor de prin pădure. Ellie şi-a reamintit că o luase prin pădure nu numai ca să ajungă la plajă, dar şi ca să se ducă la Cutter.

— Da, am fost, i-a mărturisit după o clipă, aşteptând într-un fel ca femeia să scoată un băţ şi s-o lovească peste mână cu el.

— Păi, ăsta-i singurul medicament pe care-l am pentru înţepăturile de insecte. E mai bun decât

nimic. Lui Ellie nu i s-a părut că suna prea optimist. Femeia părea departe de a fi prietenoasă. Probabil că nu-i plăceau străinii de pe insulă, s-a gândit, apoi s-a hotărât ca ea să fie, oricum, prietenoasă. Nu putea fi uşor să lucrezi în imediata vecinătate cu taverna zgomotoasă a lui Cutter. Faptul era suficient cât să nu binedispună pe nimeni.

— Apropo, eu sunt Ellie Parks, i-a spus. Stau la casa Simms.

— Alma Matthews, i-a răspuns femeia fără umbră de zâmbet.

— Mă bucur că vă simţiţi mai bine. Femeia a privit-o neutră.

— Ce înţelegi prin asta? Ellie îşi dorea să nu fi spus nimic. Nu pentru că nu voia să pară că-şi vâra nasul unde nu-i fierbe oala, ci fiindcă se grăbea acasă, să-şi îngrijească înţepăturile. Încercase doar să schimbe o vorbă.

— Oh, nimic, a zis. Am venit ieri aici şi cineva mi-a spus că eraţi bolnavă şi a trebuit să vă duceţi devreme acasă. Femeia a pufnit.

— Păi oricine v-a spus asta a minţit, a zis. Niciodată în viaţa mea n-am fost bolnavă.

Cutter mi-a spus că sunt liberă, de-aia am plecat. Ellie s-a străduit să zâmbească în timp ce-şi lua sacoşa.

— Da? Cred că n-am înţeles eu bine.La revedere. Fără alt cuvânt, s-a îndreptat spre uşă, oprindu-se să-şi bage banii în portofel. Cineva a deschis uşa, iar ea s-a dat deoparte fără a-l privi, ca să termine cu punerea banilor în portofel.

— Ellie? L-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie. Ellie şi-a ridicat capul şi s-a trezit faţă în faţă cu Cutter. Era greu de spus care dintre ei se simţea mai

surprins sau mai încurcat.

— Bună dimineaţa, şerifule i-a zis rece şi a trecut pe lângă el afară.

— Ellie, aşteaptă... El s-a ţinut după ea. Îi auzea paşii pe terasă în spatele ei. Cu privirea fixă îndreptată înainte, Ellie mergea cât de repede putea.

— La dracu, vrei să aştepţi un minut? Cutter a apucat-o de mână şi a oprit-o brusc. Ce-i graba asta? Ellie s-a eliberat de el, dar nu înainte de a constata cât de caldă şi bărbătească era mâna lui. Căldura lui radia în braţul şi umărul ei.

— Ce vrei? Sunt foarte grăbită.

— Ascultă, iartă-mă pentru noaptea trecută, a spus el. Ştiu că am exagerat, dar... S-a încruntat. Ce dracu s-a întâmplat cu braţele şi picioarele tale? Ai stat pe un muşuroi de furnici?

— Da, dacă te interesează, este exact ceea ce am făcut, i-a răspuns sarcastic.

Acum, dacă vrei să mă scuzi, aş vrea să mă duc acasă, să-mi îngrijesc înţepăturile.

Şi-a ridicat sacoşa. Am aici cu ce!

— Lasă-mă să văd. I-a luat sacoşa şi s-a uitat înăuntru. Asta te poate ajuta, dar eu îţi aduc ceva mai ca lumea din proviziile mele de prim-ajutor. Ellie şi-a smuls sacoşa din mâna lui.

— Cred că o să-mi încerc norocul cu asta. El a dat din umeri de parcă nici nu se sinchisea.

— Poftim. Starea ta n-are decât să se înrăutăţească. Să nu vii să mi te jeluieşti când or să se infecteze, a adăugat şi a pornit-o pe drum.

— Asta-i altă minciună de-a ta, şerifule? I-a întrebat. De genul celei de ieri, când mi-ai spus că vânzătoarea se îmbolnăvise? Cutter a rânjit.

Fusese prins.

— Perfect, n-am fost prea cinstit. N-aveam de ales.

— Întotdeauna minţi ca să ajungi unde vrei?

— Un bărbat trebuie să facă ce are de făcut. Acum tu poţi sau să mi-o iei în nume de rău sau poţi accepta oferta mea de a te ajuta ca înţepăturile să nu se infecteze.

— De ce-ai făcut asta?

— Minciuna cu închiderea magazinului? A dat din umeri.

Voiam să vii la mine şi asta era singura metodă. Oricât de încăpăţânată şi de mândră ai fi fost, tot trebuia să mănânci. Poate că ai avut dreptate astă noapte în privinţa mea. Poate că sunt un ticălos. Dar aşa sunt eu şi n-o să mă schimb. A tăcut o clipă. Noi ne asemănăm foarte mult, tu şi cu mine.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Noi amândoi am venit pe insulă căutând să ne refugiem din faţa unui trecut neplăcut. A durat multă vreme până când insularii m-au acceptat. Poate fi înfiorător să aştepţi deoparte, singur, ca ei să-şi înfrângă rezerva. Între timp eu îţi pot fi un prieten bun. Acum, de ce nu vii în cârciumă să mă laşi să te doftoricesc?

Ea a reflectat la propunere. Şi-aşa Rose o prevenise că unor insulari nu le plac noii-veniţi. O să se simtă foarte însingurată dacă toată lumea o s-o trateze cu aceeaşi indiferenţă ca femeia de la magazin. Avea nevoie de prieteni, în plus,

Cutter îşi ceruse scuze.

— Perfect, a zis în sfârşit, apoi i-a zâmbit urmându-l în cârciumă.

— Ia loc, i-a spus el arătându-i una dintre mese

în vreme ce se ducea după trusa lui de prim-ajutor. S-a întors după o clipă. Te-au mai muşcat şi căpuşele în pădure, a zis deschizând trusa. Lasă-mă să-ţi văd abdomenul.

— Poftim?

— Abdomenul. Căpuşelor le place să muşte de braţe, în jurul buricului... A făcut o pauză şi a rânjit. Între picioare... Sunt nişte gândaci mici şi isteţi, ca să-ţi spun părerea mea. Ellie l-a privit ofensată. Bărbaţii nu se lasă niciodată.

— De ce nu-mi dai pur şi simplu doctoria s-o iau acasă cu mine?

— Bine, dacă insişti. Sperase că ea se simţea atât de rău încât o să-l lase să o îngrijească el personal. Acum, unguentul o să-ţi amelioreze mâncărimea. Numai să-l pui direct pe înţepături. A căutat în trusă şi a scos o sticlă cu capsule. Ăsta e un antihistaminic. Niciun doctor nu-ţi poate oferi ceva mai bun. Ellie a luat medicamentele și le-a pus în geantă.

— Mulţumesc, i-a spus. Cât îţi datorez?

— E cadou din partea firmei.

— Insist să-ţi plătesc.

— Pofteşte-mă la cină.

— Nu.

— Prostuţo. Ea stătea.

— Cu adevărat trebuie să plec. El a urmat-o până pe terasa de lemn.

— Eu mă descurc. Tu te trudeşti din greu să te descurci, nu-i aşa? Nu-mi pasă.

Prefer hăituiala, altminteri trebuie să-ţi mărturisesc, este altceva faţă de cum eram obişnuit. Ellie s-a întors spre el.

— Eşti de neînchipuit, ştii asta? El a rânjit.

— Doar ţi-am spus. Dacă nu s-ar fi simţit atât de frustrată cu el, ar fi râs cu gura până la urechi. Probabil că era cel mai arogant bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

— Nu-ţi prea iese la socoteală, nu-i aşa? Eu n-am poftă să-mi pierd timpul cu tine,

Cutter Beaumont. N-avem nimic în comun. Când o să-ţi intre asta în ţeasta ta mare?

— Când o să-mi spui ce înţelegi prin asta.

— Oh, cerule! Eşti bărbatul cel mai exasperant pe care l-am întâlnit.

— Pot să vin pe la ora şapte? Rânjetul lui cocoşesc o înfuriase în aşa hal, încât era împărţită între dorinţa de a-l săruta sau de a-l pălmui peste faţă. Dându-şi seama de asta şi-a spus că într-adevăr putea fi periculos pentru inima ei.

— Nu eşti invitat şi, dacă te arăţi pe-acolo, nu o să te las să intri. Înţelegi?

El s-a mulţumit să stea acolo, chicotind în sinea lui şi privind-o plecând. Cum să-i vină de hac? se întreba. De-atâta timp şi încă nu ajunsese nicăieri.Pe o băncuţă din apropiere doi bărbaţi în vârstă o priveau şi ei pe Ellie, apoi s-au uitat spre Cutter. El le-a făcut cu ochiul.

— E nebună după mine.

CAPITOLUL 5

După două zile, Ellie a hotărât că nu mai putea să continue cu mersul la băcănie, decât doar dacă dorea să ţină o dietă strictă cu ouă fierte şi sandvişuri.

„Doar n-o să-l laşi pe marele cocoş Cutter Beaumont să te ţină prizonieră în casa asta”, şi-a spus ea şi s-a pieptănat, punându-şi apoi vechii

tenişi. Nu că într-adevăr ar fi fost obligată să rămână în casă zilele acelea. Îşi folosise timpul făcând lucruri de care niciodată înainte nu avusese vreme, dormind târziu şi citind. I se întâmplase chiar să tragă un pui de somn şi în cursul zilei, apoi se băgase în pat cu un teanc de reviste pe care le adunase înainte de a veni pe insulă şi cu o pungă mare de cartofi prăjiţi. Se simţea relaxată pentru prima dată după luni de zile. Dar apoi începuse să se simtă din ce în ce mai agitată. Niciodată nu putuse să zacă aşa, fără a face nimic. Cu excepţia scurtei perioade în care stătuse în spital după viol, viaţa ei fusese plină de ocupaţii diverse.Ar fi continuat să-şi facă treburile ca de obicei la serviciu, dar nu-i mai aducea nicio satisfacţie.

Devenise doar un mod de a petrece lungi ore de singurătate de vreme ce ea începuse să respingă orice întâlnire, orice eveniment social, unul după altul. Nu mai rămăsese nimeni în viaţa ei. Nimeni, decât maică-sa. Ce tristeţe, şi-a spus.

Încă nu sosise ora prânzului când Ellie a pornit-o pe drumul nisipos spre oraş. A trecut pe lângă poştaş, care, oprindu-şi motoreta, cu un semn scurt din cap, i-a înmânat o scrisoare. Ellie nu s-a lăsat intimidată de dispoziţia lui morocănoasă şi i-a oferit un zâmbet care ar fi mişcat din loc şi Turnul Trump din Manhattan. S-a uitat la expeditor şi s-a încruntat recunoscând scrisul de mână al mamei ei. Ştia şi fără să citească ce-i spunea.” *Când vii acasă? încă nu te-ai plictisit pe insula aia? Ştii că îl faci pe taică-tău să-i crească tensiunea*?” Ellie şi-a vârât scrisoarea în geantă şi şi-a continuat drumul, salutându-i pe cei pe lângă care trecea indiferent dacă ei îi întorceau saluturile sau nu.

Cum era sâmbătă, copiii se plimbau pe biciclete sau se jucau cu mingea în mijlocul drumului. L-a observat pe Franklin D.stând deoparte, singuratic. I s-a strâns inima de milă şi s-a întrebat dacă nu cumva copiii îl excludeau din jocurile lor pentru că nu putea vorbi. Când a zărit-o, el i-a zâmbit larg. Ea i-a zâmbit la fel şi-ar fi vrut să-l întrebe cum de un băiat mare ca el nu se dusese acasă, la masă. Oricum, Ellie se simţea mai bine ştiind că exista la urma urmelor măcar o persoană pe insulă care o simpatiza şi căreia îi părea bine că ea era acolo. Desigur, Cutter părea deocamdată mulţumit să o aibă ca vecină, dar nu era sigură că motivele lui erau onorabile în totalitate.

Ajunsă la magazin, Ellie a constatat că cineva înfiinţase un stand cu fructe şi legume în plină stradă. S-a grăbit acolo, gândindu-se că ar putea să procure nişte roşii mari şi coapte şi un pepene.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat-o o femeie în vârstă.

— Da, vreau o cutie cu roşiile astea. Ellie şi-a ales o cutie şi femeia le-a transferat într-o pungă de hârtie.

— Avem răsaduri de fructe şi legume, i-a spus femeia arătându-i cutiile cu răsaduri. O să vă faceţi o grădină anul ăsta?

Ellie s-a uitat spre răsaduri. S-a gândit la bucata de pământ rodnic din spatele casei. Trebuia să fie nostim să încerce să planteze cu mâna ei ceva, chiar dacă n-o să fie acolo ca să-şi strângă recolta.

— Poate că da. Ce aveţi? a întrebat.

— Oh, răsaduri de roşii, castraveţi de pomi fructiferi.

— Niciodată n-am avut o grădină, a recunoscut

ea. E greu?

— Deloc. Nu trebuie decât puse răsadurile în sol şi apoi Mama Natură face restul.

Ellie era gata să-i răspundă, pe jumătate întoarsă, când atenţia i-a fost atrasă de ceva. Privea în direcţia cârciumii şi l-a zărit pe Cutter

Beaumont sprijinit de Jeep-ul lui, cu capul într-o parte, vorbind cu o tânără femeie într-un costum scurt din bumbac. Era imposibil să desluşească ceea ce-şi spuneau, dar bruneta focoasă îl privea pe Cutter de parcă privea la o tavă cu prăjituri. Ellie a fornăit dezgustată şi şi-a îndreptat atenţia spre legume. A luat câte o jumătate de duzină de răsaduri din fiecare, iar femeia i le-a pus într-o cutie ca să le poată duce acasă.

— Vrei să te-ajut să duci astea? a întrebat-o Cutter. Privirea pe care Ellie i-a aruncat-o ar fi îngheţat chiar şi iadul. Oho-ho, a zis el. Am fost sigur că o să te enerveze teribil văzându-mă că vorbesc cu Bitsy Carpenter. Crede-mă, Ellie, nu e nimic între noi. Ea-i doar o copilă.

Ellie vedea că râde de ea, dar asta demonstra ce egocentrism uriaş posedă.

— Nu te flata singur, Cutter. Nu-mi pasă nici dacă te însori cu ea şi-o să vă petreceţi întreaga viaţă la o fermă de capre. Scuză-mă. Şi-a luat cutia şi a pornit-o spre băcănie.

— Hei, lasă-mă să car în locul tău, a insistat el înhăţând cutia înainte ca ea să apuce să obiecteze.

— N-ai alte treburi mai importante de făcut? l-a întrebat ea, observând tirul de priviri la care erau supuşi. Sigur, cu toate fetele de la liceu de pe-aici, poţi găsi cum să-ţi ocupi timpul. Rânjetul pe care i l-a oferit Cutter i-a spus că avea să-i dea o mostră

grozavă de maniere la care şi aşa era scadent şi că el era convins de gelozia ei. Niciodată nu o să-l convingă că ea nu dorea să fie pusă în aceeaşi categorie cu femeile care se dădeau în vânt după el.

— Sunt la ora mesei mele de prânz, a informat-o urcând scările în urma ei şi intrând în bucătărie. Aşa că avem tot timpul să tăifăsuim. Ellie, desluşindu-i zâmbetul din voce, a încercat să se ducă într-un colţ mai strâmt, făcându-şi de lucru ca să nu-l bage în seamă. Dar era ca şi când ar fi încercat să ignore un vulcan în acţiune. Simţea că e cu ochii pe ea; la fiecare mişcare pe care-o făcea simţea o usturime în ceafă. S-a întors şi l-a găsit uitându-se la picioarele ei.

— La ce te uiţi?

— Înţepăturile tale de la ţânţari s-au mai vindecat. Ea l-a aprobat.

— Da, unguentul tău a făcut minuni.

— Ăsta e un fel de mulţumesc? Ea a râs, deşi nu intenţionase.

— Da, este.

— Înseamnă că sunt invitat la cină? N-a mai zâmbit şi şi-a împins căruciorul mai departe.

— Nu, ţi-am spus doar...

— Nu văd de ce n-am putea fi prieteni, Ellie.

— Ba cred că vezi. El i-a pus mâna pe un braţ.

— Din cauza unui mic sărut nevinovat?

— Cutter Beaumont, tu n-ai nici măcar un element inocent în trupul tău, a zis ea

Firesc. Cunosc genul tău de om. Te interesează un singur lucru.

— În fond, sunt onest. Nu încerc să pretind a fi ceva ce nu sunt. Din nou a făcut-o să râdă.

— E adevărat. Eşti gata să accepţi că eşti un nemernic.

— Ascultă, eu te fac să râzi. Îţi prinde bine persoana mea, Ellie.Ai nevoie de cineva care să te facă să râzi în viaţă.Ai nevoie de mine. Chiar că era un diavol chipeş când zâmbea, a decis ea şi, neputându-i rezista, i-a zâmbit.

— Am nevoie de tine cum am nevoie de o gaură în cap, Cutter Beaumont.

— Ba îţi sunt necesar ca să-ţi ofer un drum de întoarcere, i-a spus în vreme ce ea îşi purta căruciorul pentru cumpărături mai departe. Ellie a notat încântarea din vocea lui şi a fost de acord.

— Adevărat, îmi este necesar un drum de întoarcere.Mă înţelegi?

— Dacă-mi oferi o gustare. Când ea a încercat să protesteze, el a luat-o repede. Doar un sandviş. Unul mic. Ea a suspinat încercând să rămână severă, dar nu era uşor să stea cu el râzând cu gura până la urechi şi să-l privească precum pisicuţa care ar înghiţi canarul. Era tare bine să vorbeşti şi să râzi cu cineva după două zile de singurătate. Dumnezeule, disperată mai era, s-a gândit observând că lui îi crescuseră mustăţile în două zile.

— Perfect, îţi fac un sandviş, i-a spus cu şovăială. Dar numai dacă promiţi să te porţi frumos. După ce Ellie a plătit pentru cumpărături, Cutter a dus sacoşele în Jeep şi a condus-o acasă.

— Ei, cum îţi place aici? a întrebat-o arătând spre casa Simms.

— Îmi place. E atâta linişte şi pace.

— Şi nu te plictiseşti singură?

— Nu! Tu da?

— Eu nu stau atâta timp singur. Ea s-a îmbujorat în timp ce se îndrepta cu sacoşele spre uşă.

— Tâmpită întrebare din partea mea, a spus tristă. El şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Nu la asta mă referem. Văd multă lume în fiecare zi şi la cârciumă şi la băcănie. Ellie s-a oprit şi a descuiat uşa.

— Eu mă bucur să fiu singură. A împins uşa şi a intrat cu Cutter în spatele ei.

— Mda, dar mai devreme sau mai târziu o să ai chef să te reîntâlneşti cu speţa umană, a zis el. Remarca a surprins-o.

— Nu-i vorba că vreau să evit oamenii, Cutter. Dar, pentru moment, vreau să fiu singură.Ca să reflectez. Şi-a pus sacoşele jos şi le-a luat pe cele din mâna lui.

— Nu sunt sigur că e o idee grozavă, Ellie. Uneori, când pritoceşti mereu ideile despre o perioadă rea...

— Eu nu pritocesc deloc, l-a întrerupt. Caut doar să mi le lămuresc în minte.

Să ajung la o concluzie despre ceea ce s-a întâmplat, astfel încât să-mi pot duce viaţa mai departe. A observat pe chipul lui o umbră de scepticism în vreme ce punea la locul lor cumpărăturile.Ai o idee mai bună? El a dat din umeri.

— Când ceva mă preocupă prea tare, încerc să-mi găsesc alte treburi.

— Asta-i exact ceea ce se cheamă comportament deturnat. Ce crezi că am făcut anul trecut? Şi-a amintit de nopţile târzii petrecute la serviciu. N-o ajutaseră câtuşi de puţin.

— Păi eu nu cunosc termenul potrivit pentru

treaba asta, însă mie mi se potriveşte.

Uneori, dacă mă ocup de altcineva, îmi dispar din minte propriile mele probleme şi încep să mă simt mai bine.

— Niciodată n-aş fi zis că eşti tipul Bunului Samaritean, a spus ea şi s-a întrebat dacă nu cumva de aceea îi fusese atât de devotat doamnei Simms. Ce încerca să-şi scoală din minte Cutter Beaumont? îi spusese că atunci când sosise prima oară pe insulă îşi căutase un refugiu. Fugise de ceva sau de cineva?

El s-a apropiat mai tare şi i-a studiat chipul pentru o clipă.

— Mda, sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre mine. Ellie se simţea ca sub lupă când o privea în felul acela.

— Nu vreau să mă bag în afacerile tale, dar n-ai făcut nimic ilegal înainte de a veni pe insula asta, nu-i aşa? El a rânjit.

— Depinde de care parte a legii te situezi, trebuie să recunosc. A râs văzându-i privirea şocată. Nu, n-am făcut nimic rău, domnişoară Parks. N-o să fie cazul să mi se dea adăpost într-o celulă de închisoare, aşa că încetează să-ți faci griji.

Ellie s-a simţit uşurată. Nu ştia de ce, dar îl credea. Nu fiindcă el n-ar fi fost în stare să comită o crimă, dar pentru că îl cunoştea deja de-o bucată de vreme, ştia că el n-ar fi avut nicio reţinere şi i-ar fi spus.

După ce Ellie a pus toate lucrurile la locul lor, a pregătit sandvișuri – cu şuncă şi brânză şi a deschis o pungă cu cartofi prăjiţi. Cutter şi-a luat un sandviş şi s-a lansat în laude de cât de bun era.

— Teribil îmi place să mănânc mâncare făcută acasă, a spus înghiţindu-l cu bere proaspătă.

— Sandvişul este chiar singurul fel de mâncare făcut în casa asta, i-a spus ea.

— Nu faci mâncare? a întrebat-o el privind-o uimit şi dezamăgit totodată. De ce nu mi-ai spus asta înainte de a ne încurca noi doi?

Ellie începea să priceapă că trebuia să fie foarte atentă la ce spunea el.

— Am vrut să te previn cu blândeţe. Eu nu sunt în stare să gătesc de la un cap la altul un fel de mâncare nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. El a privit-o gânditor.

— Nu ştiu, Ellie. Sunt pe cale să iau din. Nou în consideraţie relaţia dintre noi. Tu nu eşti una dintre acele femei interesate doar de carieră şi care se împotrivesc oricărei treburi, domestice, nu-i aşa? I-a acoperit mâna cu mâna lui şi ea a ridicat întrebător din sprânceană. Până acum n-am discutat despre copii, dar să ştii că vreau trei. Ellie şi-a scos mâna dintr-a lui, dar numai la simpla atingere a simţit o furnicătură plăcută.

— Mănâncă-ţi sandvişul, am o mulţime de treburi de făcut în după-amiaza asta.

— Ca de pildă? A privit-o cu curiozitate.

— Mă duc să plantez o grădină. De ce credeai că am adus atâtea răsaduri?

— Te pricepi tu la felul în care se cultivă o grădină?

— Ce nevoie e să te pricepi? Se plantează în pământ şi ele cresc. Cutter a privit-o amuzat.

— Mă tem că nu-i chiar aşa de simplu, Ellie. Văzând că ea se încruntase, a continuat: Ai vreun pic de balegă de vacă?

— Numai în afară de cazul când am călcat în vreuna.

— Vezi? Trebuie în primul rând să amesteci balega de vacă cu pământul. Dar azi e o zi norocoasă pentru tine, căci am, întâmplător, nişte saci cu îngrăşăminte în depozit.

— Pot să cumpăr şi eu unul?

— O să fac mai mult de-atât, i-a spus el. O să-ţi arăt cum se foloseşte.

— Asta nu-i strict necesar. Poţi doar să-mi spui cum. El a dat din umeri.

— Nici nu mă gândesc. Măcar atâta să fac pentru tine după masa bună pe care mi-ai oferit-o. Ellie parcă mai auzise ceva asemănător. Cutter Beaumont căuta cu lumânarea cel mai mic motiv ca să-şi petreacă timpul împreună cu ea.

— Ascultă, tot ce-am făcut a fost să-ţi fac un amărât de sandviş pentru că mi-ai adus cumpărăturile acasă. Nu-mi datorezi nimic. Te rog.

— Atunci o să fac asta pentru că sunt un individ simpatic, a zis. Când ea a vrut să obiecteze, el a făcut-o să tacă punându-i un deget pe buze. Ce-ar fi să încetezi să-mi faci greutăţi şi să aduni uneltele în vreme ce eu mă duc după îngrăşăminte?

— Uneltele? El a dat trist din cap.

— Ascultă, n-ai habar măcar de faptul că-ţi trebuie o sapă şi o lopată, nu-i aşa? Oh, Ellie, ce-ai făcut cu mine? A înghiţit ultimul sandviş şi a fugit la Jeep-ul lui.

Ellie l-a privit plecând cu sprâncenele apropiate din cauza încruntării şi a perplexităţii. Şi ea era îngrijorată pentru că nu ştia ce putea face cu el. Era un mod primejdios de a gândi lucrurile. Cutter s-a întors după o jumătate de oră cu o cutie plină

cu unelte şi un sac cu îngrăşăminte pe care le-a cărat în spatele curţii.

— Poftim, ţi-am adus un mic cadou, i-a spus întinzându-i un pacheţel. Ea s-a uitat înăuntru şi a găsit o pereche de mănuşi de lucru, de culoare roz aprins şi câteva mici instrumente de mână.

— Am nevoie de toate astea pentru o simplă grădină de legume? l-a întrebat.

— Nimic nu e mai simplu când intră în circuit Cutter Beaumont, a replicat el. Unde mă pot schimba?

— Schimba?

— Am un şort în maşină; doar nu-ţi închipui că o să sap o grădină în hainele mele bune, nu? Ellie s-a uitat la pantalonii decoloraţi şi la puloverul vechi.

— A, te poţi schimba în baie. L-a privit ducându-se în baie şi închizând uşa. A ieşit afară să-l aştepte. Ellie nu era pregătită să-l vadă pe Cutter Beaumont în şort. Gol de la mijloc în sus, a apărut din casă o clipă mal târziu, aranjându-şi mai bine pălăria pe cap ca să nu-i intre soarele în ochi. L-a privit. Şortul lui era rupt şi decolorat, arăta atât de jalnic încât Ellie era sigură că zăcuse ghemotoc în Jeep-ul lui de vara trecută. Îi era strâmt şi cobora bine până sub buricul provocator încât i se vedea părul des din jur care dispărea în spatele fermoarului arătând de parcă ar fi fost gata în orice moment să se desfacă.

— Ceva nu-i în regulă? Ellie şi-a smuls privirea de la el de parcă i-ar fi aruncat în faţă sos piperat.

— Nu, totul e perfect.

— Perfect. Întâi avem nevoie de o greblă. Cutter a apucat grebla de grădinărit, i-a încercat coada între palme, a părut satisfăcut, apoi a vârât-o în

solul umed. Acum fii foarte atentă, i-a spus. Ellie a rămas cu gura căscată privindu-l cum grebla pământul negru, gras, curăţind cu grebla pietrele şi iarba şi orice era în drum.

Stând în spatele lui îi observa muşchii braţelor şi ai spatelui încordaţi de efort. I se uscase gura. El s-a întors şi i-a zâmbit, iar ea şi-a dat deodată seama că devenise incapabilă să aibă vreo coerenţă în gândire.

— Zici că poţi face şi tu la fel? a întrebat-o el.

— Sigur că pot. Ellie şi-a pus mănuşile încercând să nu se vadă că-i tremurau mâinile. El se dădea în spectacol. N-avea decât! Mă rog, poate să se plimbe pe-acolo gol-goluț din partea mea, şi-a spus în minte. Nici măcar nu-mi pasă.

Cutter a rânjit.

— Ellie, dragă, ţi-ai pus invers mănuşile. Ea l-a privit fix.

— Ştiu. Tocmai voiam să le schimb. În sfârşit, şi le-a pus şi a apucat uneltele, apoi s-a dus la celălalt capăt al grădinii şi a greblat din toate puterile.

Până au terminat de plivit buruienile, spatele şi părul de pe pieptul lui Cutter luceau de sudoare şi bluza lui Ellie era udă leoarcă şi i se lipea de piele.

— Pauză, a zis el ducându-se sub un stejar să stea la umbră. S-a sprijinit de trunchi şi şi-a şters sprâncenele.

— Aduc ceva rece de băut, a zis Ellie şi a dispărut în casă. S-a întors aducând două pahare înalte cu ceai cu gheaţă, i-a dat unul lui şi el l-a băut dintr-o suflare, ea fiind captivată de mişcările ritmice ale mărului lui Adam în gâtlejul lui. Ellie a sorbit şi ea din pahar aşezându-se lângă Cutter la o

distanţă precaută. L-a privit cum apucă un cub de gheaţă din pahar şi se freacă pe piept cu el ciufulindu-şi părul des.

— Aha, asta e ceva grozav, a zis oferindu-i un rânjet diabolic, i-a întâlnit privirea.

Pun pariu că ştiu ceva ce ne-ar face să ne simţim şi mai grozav.

— Ce? l-a întrebat de parcă ar fi orăcăit.

— Ce-ar fi ca, după ce plantăm grădina, să ne ducem să înotăm?

— N-ai de lucru? ' El a dat din umeri.

— Se ocupă Clarence. Ăsta-i avantajul când eşti şef. Faci ce-ți place.

Ea a mai sorbit din ceai, studiindu-l pe deasupra marginii paharului.

— Îţi place să fii şef, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Pen'că nu-mi place să primesc ordine de la nimeni, de-aia. Şi pen'că am avut destule slujbe de „*vagon de serviciu*” în viaţa mea – fapt pe care n-am poftă să-l repet.

— Ce fel de slujbe?

— Orice-ţi poţi imagina. Am săpat şanţuri, am spălat maşini, am tuns iarba. A rânjit. Şi încă astea erau meserii simpatice. A oftat şi s-a sprijinit de copac. Părinţii mei erau muncitori cu ziua.Ai văzut vreodată o tabără de muncitori cu ziua?

— Nu.

— Păi nici să nu-ţi doreşti. Am fugit de-acolo la paisprezece ani pentru că mi-era frică să nu ajung şi eu la fel ca ei. Am hoinărit vreo câțiva ani, muncind pe ici, pe colo, trăind de azi pe mâine. În final, am ajuns în armată. Am învăţat să lucrez la

elicoptere.

— Elicoptere? El a dat din cap.

— Vezi, singura treabă la care fusesem bun vreodată era să repar maşinile. Am avut de ales între a lucra la jeep-uri sau la elicoptere în timpul stagiului. Mai era un tip acolo care se pricepea bine la asta. Amândoi ne-am băgat în afaceri împreună după ce Unchiul Sam a terminat cu noi. A făcut o pauză şi a studiat-o o clipă. Am cam făcut nişte invenţii.

— Adevărat? Ce interesant. Aţi câștigat şi o grămadă de bani?

Ochii lui s-au întunecat

— Mda, am făcut tone de bani. De aceea mă aflu aici, trăind o viaţă îmbelşugată.

Avea în voce o nuanţă amară care se potrivea cu tristeţea din ochi. Dar gata, am vorbit destule despre mine, a spus după o clipă. Vreau să aflu mai multe despre tine. Când Cutter Beaumoot nu voia să vorbească despre ceva, pur şi simplu schimba subiectul şi asta era tot. Ellie încercă să se gândească la un singur lucru pe care l-ar fi avut ei doi în comun.

— Păi, mie întotdeauna mi-a plăcut sportul, a început ea, ştiind că orice bărbat din lume iubeşte o formă sau alta de sport.

— Fotbalul?

— Nu. Alergările şi înotul.

— Şi mie îmi plac.

— Da?

— Da. Îmi place să zac pe canapea şi să-mi duc berea la gură mereu în vreme ce privesc o partidă frumoasă de fotbal. Ellie a râs.

— Îmi plac bărbaţii atletici. El şi-a aşezat pălăria

de pai pe cap astfel încât să-i umbrească faţa.

— Mă rog, şi eu cred că trebuie să te menţii în formă. De parcă ar fi vrut să se convingă de afirmaţia asta, Ellie i-a studiat umerii laţi şi pieptul puternic. Privirea i s-a îndreptat mai jos, spre stomacul ferm şi picioare. Erau subţiri şi maronii, acoperite de acelaşi păr negru care-i acoperea şi restul trupului.

— La ce te uiţi, Ellie? Vocea îi era răguşită şi seducătoare. Ellie a tresărit. El o privea pe sub borul pălăriei.

— Eu tocmai...

— Tocmai ce? De ce nu vrei să accepţi, Ellie? Sigur că ai fost zguduită o dată, dar nu te cred gata să trăieşti o viaţă de celibat. Ea a vrut să se îndepărteze, dar el a apucat-o de încheietura mâinii, ţinând-o acolo unde se afla. Ea şi-a pierdut echilibrul şi a căzut peste el. Când o să termini cu fuga asta a ta?

Chipul lui se afla îngrozitor de aproape, atât de aproape încât îi vedea reflexele căprui şi negre din ochi. Ellie şi-a ridicat automat mâinile spre pieptul lui ca să-l îndepărteze. Când mâna a venit în contact cu pielea transpirată de pe pieptul musculos, Ellie a simţit un fel de tremur în stomac. Era puternic şi foarte concret omul acela.

— Ascultă, doar ţi-am mai spus...

— Ştiu ce mi-ai spus, Ellie, dar nu cred o vorbă. Eşti o femeie tânără şi frumoasă şi ai toată viaţa înaintea ta. Nu poţi să te închistezi şi să mori numai pentru ceea ce ţi-a făcut un bărbat. Ellie se uita în altă parte, mută, în vreme ce Cutter vorbea cu vocea lui catifelată ca o briză de vară. Zâmbetul uşor ironic pe care-l avea de obicei în faţa ei fusese

înlocuit cu o privire foarte tandră. Ellie era oarecum preocupată de ideea că el încerca din nou s-o ia repede. Vorbind, trasa cercuri invizibile pe partea interioară a încheieturii mâinii ei, hipnotizând-o la fel de tare ca vocea lui profundă.

— Tu nu înţelegi..., a început ea.

— Înţeleg mai mult decât îţi închipui. Nu deţii tu toate secretele, Ellie. Fiecare om a primit lovituri în viaţa lui. Dar eu sunt aici cu tine, acum. Lasă-mă să dau deoparte chinul pe care-l ai. Fără altă vorbă şi-a aplecat capul şi i-a atins uşor buzele, foarte uşor. Lui Ellie i s-a părut că fusese fluturarea aripii unui fluture. Ochii i-au tremurat, închizându-se. A răsuflat adânc în vreme ce el a sărutat-o din nou, de astă dată mai îndelungat, şi a luat-o în braţe.

Dintr odată Ellie s-a trezit pe jumătate în poala lui, privindu-l cu toată duioşia strânsă în ochi. Tremura în braţele lui. Era împărţită între pasiune şi teamă. Teribil îşi dorea să creadă în el şi să pună punct singurătăţii pe care o crease ea însăşi impunându-şi izolarea. Aştepta să împărtăşească împreună cu el intimităţile pe care alte cupluri le aveau şi să umple acele neîmpliniri care o însoţeau de multă vreme.

— Cutter? vocea îi tremura. Suna şovăitoare şi vulnerabilă, ca vocea copiilor. Cutter a privit spre Ellie, gândindu-se că niciodată nu i se păruse mai ademenitoare, cu bluza lipită de trup, cu şortul ridicat mult pe coapse. O dorea îngrozitor de mult, până la durere. Şi ştia că, doar cu puţină străduinţă, o putea avea. Vedea asta pe faţa ei. Era mai degrabă dornică. Cu câteva sărutări ar fi devenit gata pentru el. El era şi priceput şi putea...

— Ellie? i-a atins chipul, a mângâiat-o pe obraz şi

i-a urmărit linia buzelor cu degetele tremurând. Din nou i-a întâlnit privirea. Încrederea pe care a găsit-o în ochii ei l-a şocat. Nu pricepea cum se întâmplase şi ştia perfect de bine că nu făcuse nimic pentru asta. Tot ceea ce ştia sigur era că nu îndrăznea s-o rănească, nu după ce ea trecuse prin ceea ce trecuse.

Cutter şi-a ridicat ochii la cer şi a oftat. Mai târziu o să regrete pe tot drumul dinspre oraş înapoi, dar mai bine şi-ar fi pus puşca la tâmplă decât să-i mai producă femeii din braţele lui o altă traumă emoţională.

— Hai să ne întoarcem în grădină, a spus el ridicându-se şi dând-o pe ea deoparte.

Ameţeala ei s-a transformat într-o confuzie deplină, iar Cutter s-a forţat să privească în altă parte. Una era să te distrezi pur şi simplu cu o femeie şi cu totul altceva să profiţi de cineva care fusese, pe moment, total lipsit de apărare. S-a repezit să lucreze în grădină, hotărât să facă treabă până o să-şi dea duhul ca un fel de răzbunare. Sau, cel putin, până o să-i treacă gândul la ceea ce ar fi vrut să-i facă lui Ellie Parks.

CAPITOLUL 6

A durat pe puţin două ore pregătirea grădinii şi plantarea răsadurilor, timp în care Ellie şi Cutter au schimbat foarte puţine cuvinte. În viaţa ei nu se simţise atât de incomod, ca să nu spunem că era de-a dreptul încurcată. În fine, Cutter s-a ridicat, şi-a şters mâinile de pantaloni şi a decis că au terminat treaba.

— E cea mai nostimă grădină pe care am văzut-o în viaţa mea, a spus Ellie, încă incapabilă să-l

privească în ochi pe bărbatul care literalmente o respinsese. Nu-şi putea imagina ce credea el despre ea.

Prima oară când o sărutase, îl îndepărtase şi-i poruncise să stea departe de ea. De astă dată se prăbuşise cu totul asupra lui.

— Mai vrei un pahar de ceai cu gheaţă? l-a întrebat strângând uneltele.

Lui Cutter nu i-a scăpat anxietatea din vocea ei. Dacă situaţia fusese încordată până atunci, acum era mai rău, când el o sărutase a doua oară. De ce dracu' nu-şi ţinea blestematele de mâini acasă? se întreba. După ce că ştia prin ce trecuse, n-avea altă treabă decât să încerce să se iubească cu ea? Ce conta că păruse pe jumătate dornică să-l sărute şi ea? Nu se cădea să se joace cu sentimentele ei. Şi era conştient că, dacă un bărbat o ducea în pat pe Ellie Parks, avea să aibă în braţe un preaplin emoţional ucigător. Asta era chiar ultimul lucru care-i trebuia lui în viaţă.

— Nu mai pot sta, i-a spus după o clipă. Trebuie s-o şterg şi să mă duc la cârciumă.

Ellie frământa în mână una din mănuşile murdare. Nu ştia dacă era cazul să-l urască sau să-i fie recunoscătoare pentru că adusese lucrurile doar până la un punct la care se oprise. Ştia cu certitudine numai că se simţea mai confuză decât oricând. Oricum, ce putea ea face cu un bărbat precum Cutter Beamount? El nu putea decât s-o rănească o dată în plus. Era o treabă să vrei să faci parte din nou dintre oameni şi să începi o relaţie amoroasă, dar cu un gen de bărbat drăguţ, respectabil, aşa că trebuia să stea cât mai departe posibil de unul precum Cutter.

— Păi, mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, i-a spus, decisă să se lipsească de el acum, când gândea raţional. Ştiu că e o prostie din partea mea să plantez o grădină când nici măcar n-o s-o văd cum se va dezvolta. Poate că o să ai grijă de ea după ce-o să plec. Sper că o să culegi tu legumele.

— Eşti o vecină bună, i-a spus el.

— Nu fi prost. E tot ce pot să-ţi ofer după câte ai făcut pentru mine.

N-avea poftă să-i rămână datoare. El n-o să se supere de-asta.

— Mulţumesc, Ellie, o să-mi amintesc ce-ai spus.La revedere. Apoi, cu un semn scurt din cap, s-a dus la Jeep-ul său.

Ellie continua să se gândească la Cutter şi la sărutările lui când cineva a bătut seara la uşă. Îngheţase cu mâinile în chiuveta din bucătărie unde spăla vasele de la cină. În fine, şi-a şters mâinile pe un şervet de bucătărie şi s-a dus în partea din faţă a casei. A zâmbit găsindu-i pe Rose şi Franklin D.În faţa uşii.

— 'nă seara, a zis Rose. Vă place plăcinta cu mure? Eu şi Franklin D.am strâns nişte mure din spatele casei şi toată ziua am copt plăcinte.

— Îmi place, i-a spus Ellie lăsându-i să intre. Şi am ceva ce merge cu plăcintă. Dar tu şi Franklin D.trebuie să staţi cu mine. Rose a râs spre fiul ei.

— Aşa speram şi noi să ne spună, nu, băiete? Franklin D, a aprobat-o zâmbind.

Eilie i-a condus pe cei doi oaspeţi în bucătărie şi le-a servit câte un carton cu plăcintă călduţă încă peste care a pus o lingură generoasă de îngheţată de vanilie pe care o cumpărase de la magazin. A

gustat şi ea şi a închis ochii de plăcere.

— E grozavă, Rose, a spus. Şi bine te-ai mai gândit că mi-ai adus şi mie.

— Oh, nu-i mare lucru. Am cules atâtea mure că i-am putea hrăni pe toţi cei de pe insulă. Vremea a fost atât de frumoasă că s-au copt devreme anul ăsta.

— Mi-am amintit că am să-ţi arăt ceva. Ellie a aşteptat până au terminat de mâncat, apoi i-a condus pe musafiri în grădină. Ce părere aveţi? a întrebat arătând spre straturile plantate cu legume. Rose părea impresionată.

— Credeam să habar n-aveţi de grădinărit. Ellie s-a îmbujorat.

— Am avut şi un mic ajutor.

— A, aşa? Lăsaţi-mă să ghicesc. Cutter Beaumont? Ellie a privit-o uimită.

— Cum de ţi-ai dat seama? Rose a chicotit.

— Cutter ar fi în stare să doboare şi copacii cu dinţii când vrea să-şi petreacă timpul cu o femeie drăguţă. Ellie a zâmbit timid.

— Da, ştii, la început părea un mare flirt.

— Trebuie să fiţi foarte atentă cu acest bărbat, a zis Rose tensionată. A făcut praf multe inimi pe aici. Prin copaci bătea uşor briza, ia uitaţi, o să plouă, a spus ea. Vremea e mereu schimbătoare în această perioadă a anului; nu ştim niciodată la ce să ne aşteptăm. Hai, Franklin D., mai bine ne ducem acasă, pentru orice eventualitate. Oricum se întunecă în curând. A luat băiatul de mână, apoi s-a oprit. M-am gândit că poate mergeţi mâine la biserică împreună cu mine şi băieţii mei. Soţul meu lucrează duminica, aşa că nu poate veni. O să facem şi un picnic afară, în spatele bisericii.

Oamenii aduc de obicei tot felul de lucruri.

— Eu nu prea mă pricep la gătit, a zis Ellie.

— Nu contează. Eu am fript doi pui azi. E destul.

— Mi-ar plăcea să vin cu voi.

— Bine. Venim să vă luăm pe la vreo zece şi jumătate. Ellie era gata şi îi aştepta pe Rose şi pe Ellie i-a mulţumit iar pentru plăcintă, apoi i-a privit pe cei doi luând-o spre casă când primii stropi de ploaie şi începuseră să cadă.

Ellie era gata și îi aștepta pe Rose și pe băieţi să bată la uşă în dimineaţa următoare, îmbrăcată într-un compleu de bumbac, cu părul prins într-o eşarfă.

Ellie i-a întâmpinat cu un platou cu alune în ciocolată.

— N-am vrut să vin cu mâna goală, i-a spus Rosei.

— Ăsta-i băiatul meu mai mare, Booker T., a zis Rose, arătând spre băiatul de lângă Franklin D.Amândoi băieţii purtau pantaloni şi cămăşi albe curate, cu cravate colorate viu. Booker T.arată cât eşti de bine-crescut şi ia platoul să-l duci tu în locul domnişoarei Parks. Şi vezi să nu-ţi cadă pe jos. Băiatul s-a grăbit să ia platoul de la Ellie, zâmbind timid.

— Mă bucur să te cunosc, Booker T., i-a spus Ellie.

— Şi eu, doamnă, a mormăit el.

— Nu-i vreme de amabilităţi în dimineaţa asta, a zis Rose sigură pe sine aranjându-şi şalul mov legat în jurul părului. Am plecat cam târziu de-acasă.

— Eu sunt gata, a zis Ellie, observând cât de

atractivă arăta Rose în rochia colorată.

Pielea ei de culoarea cafelei era netedă şi tânără, faţa subţire şi vioaie.

Au pornit-o pe drum în jos.

— O să-ţi placă reverendul Newman, a spus Rose în vreme ce se apropiau de bisericuţa albă înconjurată de un gard viu din arbuşti cu vârfuri roşietice. El nu e din acei predicatori foc şi pară care blestemă şi îi îngrozesc pe tineri.

— Asta-i singura biserică de pe insulă? a întrebat-o Ellie, observând mulţimea adunată. Rose a dat din cap şi s-a salutat cu mai multă lume în trecere.

— Da. Însă dacă te uiţi să-l găseşti pe-aici pe Cutter Beaumont, greşeşti.

Chipul lui Ellie a luat foc.

— Eu, niciodată...

— Să nu-mi spui că nu te gândeai la asta, a zis Rose cu subînțeles. Văd cum îţi aleargă ochii verzi şi frumoşi în toate părţile. Nu-ţi fac o vină din asta, bineînţeles. Un bărbat care arată ca el... A zâmbit la expresia şocată de pe faţa lui Ellie. Dar nu te-ngrijora. O să vină aici la picnic, mai târziu. Ciudat cum de el şi Clarence sunt prea ocupaţi ca să ajungă la slujba din biserică, dar întotdeauna găsesc timp să vină să mănânce după aceea. Reverendul James Newman era un om micuţ, chel, cu ochelari cu rame de baga. I-a zâmbit vesel lui Ellie când Rose i-a prezentat-o în uşă.

— Suntem încântaţi să vă primim în biserica noastră, doamnă Parks, i-a spus. Sper că o să veniţi în fiecare duminică atâta vreme cât veţi rămâne pe insulă.

Ellie l-a asigurat că va veni, apoi a urmat-o pe

Rose înăuntru unde şi-au pus platourile pe o masă mare pe care se aflau şi alte vase. Apoi au intrat în capelă şi s-au aşezat. Rose s-a salutat cu diferiţi oameni, le-a prezentat-o pe Ellie acestora, iar după aceea l-au aşteptat pe reverend să-şi ia locul în altar.

După slujbă, femeile şi-au luat platourile din camera din faţă şi toată adunarea s-a dus pentru picnic pe terenul din spate. În vreme ce ele aranjau masa, bărbaţii stăteau deoparte vorbind şi fumând. Copiii se fugăreau prin preajmă.

Ellie nu văzuse niciodată atâta mâncare la un loc. Erau cratiţe şi platouri cu legume, desert din belşug, ca să nu mai spunem de adevăraţi munţi de pui fripţi, biscuiţi, porumb fiert. Se simţea încurcată la gândul să descopere platoul cu alunele pe care-l adusese.

— De ce, domnişoară Parks, când aş paria că ai adus alunele pentru ronţăit, nu-i aşa?

Ellie ar fi recunoscut vocea asta oriunde. Şi-a dat capul pe spate şi l-a văzut pe Cutter Beaumont râzând cu ochii lui negri, l-a oferit un zâmbet forțat.

— Da, şerifule, de-aia le-am adus. El a înhăţat o alună de pe platou şi a studiat-o.

— Arată la fel de drăguţ ca tot ceea ce poţi tu cumpăra dintr-un magazin, a zis.

— A avut dreptate Rose, a mormăit Ellie. A spus c-o să vii aici pentru picnic, chiar dacă n-ajungi la biserică.

— Deşteaptă femeie şi Rose asta, a zis el făcând cu ochiul. Întrucât reverendul Newman se apropia, Cutter a devenit serios. Clarence şi cu mine am avut de rezolvat nişte treburi importante înainte de

a putea veni. Regret că am lipsit de la slujbă..

— Cutter Beaumont, eşti un câine mincinos, a zis Rose după ce preotul a dat mâna cu Cutter şi s-a dus spre un grup de femei în vârstă. Tu şi fratele meu sunteţi o pereche de păgâni, asta sunteţi. Clarence Davis venea înspre ele.

— Rose, iar mă vorbeşti pe la spate? a întrebat-o, făcând o pauză ca să înhaţe un picior de pui de pe platoul ei. Ea a pufnit.

— N-am spus nimic ce n-aş putea spune şi faţă de tine, frăţioare.

— Unde e nasolul ăla de bărbatu-tău? a întrebat-o.

— Pe barca lui de cules raci, unde altundeva?

— Ştii ce se spune despre ăia care numai muncesc şi nu se distrează, soră mai mare? Rose l-a mângâiat pe obraz.

— Cine ţi-a spus că n-avem partea noastră de distracţie?

Ellie a râs la dialogul ironic; dintre frate şi soră, apoi şi-a întors privirea spre Cutter care râdea şi el. Ochii li s-au întâlnit şi ea a înţeles că el se gândea la sărutul din ziua trecută. Ellie i-a fost recunoscătoare Rosei când ea a rugat-o să-i prepare o farfurie cu mâncare lui Franklin D.şi a trebuit să se concentreze asupra băiatului. Cu cât se gândea mai puţin la Cutter Beaumont şi sărutările lui, cu atât mai bine era. După-amiaza promitea să fie minunată. Ellie a petrecut acolo mult timp. A ţinut bebeluşi în braţe, a discutat cu insularii bătrâni care-şi trăiseră întreaga viaţă pe insulă şi Rose a prezentat-o mai multor mame tinere.

Alma Matthews, vânzătoarea de la magazinul lui

Cutter, a întrebat-o în treacăt despre înţepăturile de insecte pe care le avusese. Însă în permanenţă, Ellie era conştientă de fiecare gest pe care-l făcea Cutter. L-a văzut jucând fotbal cu băieţii, l-a observat dându-le în leagănele vechi şi ruginite pe fetiţe şi a băgat de seamă de fiecare dată când o femeie vorbea cu el.

— Oh, o vezi pe Bitsy Caspenter ce ochi dulci îi face şerifului? a spus o femeie de la masa vecină, destul de tare ca să fie auzită şi de Ellie.Ar fi bine să nu o încurajeze, Cutter ăsta. Nu-i decât un copil. Rose şi-a umezit buzele.

— Cutter n-are s-o încurajeze, Margaret. Bitsy a fost întotdeauna ca un iepuraş sălbatic, plină de toane. Dacă era fata mea...

Ellie n-a vrut să audă mai mult. N-avea chef să afle numele tuturor femeilor care se aruncaseră pe Cutter şi-şi amintea că ea făcuse la fel cu o zi în urmă. L-a luat pe Franklin D.de mână şi l-a dus la poalele pădurii unde au cules flori de câmp.

După aceea, el i-a adormit în poală la masa de la picnic. În sfârşit, a sosit şi vremea de plecare. Rose a încercat să-l trezească pe fiul ei, dar el s-a strâns mai tare în Ellie.

— O să-l duc eu în braţe, a spus Ellie, cu toate protestele Rosei că era prea greu.

— E tare dulce, a asigurat-o Ellie pe drumul spre casă. Rose a înghiontit-o.

— N-ai de gând să-i zici la revedere lui Cutter? i-a şoptit. Ellie s-a îmbujorat.

— Nu. Femeia a râs uşurel.

— N-am ce zice. Nici mie nu mi-ar plăcea să stau la rând pentru un bărbat.

Ellie l-a purtat pe Franklin D.tot drumul până

acasă, cu toate că Rose amenința c-o să-l bată să-l rupă. Dar băiatul dormea atât de profund, că pe Ellie n-o lăsa inima să-l trezească. În sfârşit au ajuns la o casă frumos construită şi curată, iar Rose şi Ellie au intrat în dormitorul împodobit cu arme de jucărie. Uşurel, Ellie l-a întins pe băiat în patul lui şi l-a acoperit.

— Stai să bei o ceaşcă de cafea cu mine, i-a spus Rose după ce au închis uşa de la camera băiatului. Mai sunt câteva ceasuri până se întoarce soţul meu de la lucru. O să fiu fericită când el o să poată înceta să muncească şapte zile pe săptămână. Ellie era încântată să mai zăbovească acolo un timp. Îi plăcea casa Rosei, cu perdelele apretate şi fețele de masă dantelate.

— Mulţumesc că m-ai invitat azi să merg cu voi, i-a spus după ce femeia a turnat cafeaua şi s-a aşezat la masă. M-am simţit minunat. Bănuia că numai Rose fusese cauza purtării prietenoase a insularilor faţă de ea.

— Oh, eşti întotdeauna bine-venită să mergi oriunde cu noi.

— Da, însă trebuie să mă înveţi cum se frig puii de găină.

— Nu-i mare lucru, scumpo. Când ţi se termină vacanţa, o să bântui destul şi prin bucătărie.

— O să-mi lipsească locul ăsta, după ce-o să mă întorc, i-a spus Ellie întrebându-se cum putea să se simtă atât de legată de insulă când era doar de câteva zile acolo.

O să-mi lipsească pacea şi liniştea.

— Vrei să spui c-o să-ţi lipsească Cutter, a zis Rose. Ellie s-a foit pe scaun.

— Nu e nimic între noi.

— O-ho-ho! Femeia o privea deloc convinsă.

Nu ştia nici ea de ce, dar lui Ellie i se părea important s-o facă pe Rose să creadă.

— Ascultă, sunt prima care recunoaște că este un diavol arătos, dar aş fi nebună să mă încurc cu un bărbat ca el. Tu singură ai spus că a făcut praf o mulţime de inimi.

— Da, dar simt că are ceva cu dumneata, Ellie Parks. Ellie s-a holbat la femeie.

— Nu pricepi. Eu nu vreau să... A făcut o pauză. Nu-i putea spune despre viol.

— Nu vrei să fii rănită, să suferi, a zis Rose. Nu asta voiai să spui? Când Ellie a dat din cap, ea a continuat. Păi, atâta pot să-ţi spun, Cutter nu merită.

— Asta explică de ce vânează el numai fustele, a spus Ellie cu o undă de sarcasm în voce. Rose i-a luat mâna.

— El le poate vâna, scumpo, dar până acum n-a făcut-o. Încă. Dar dacă vrei părerea mea, cred că acum e pe cale să se schimbe treaba.

— Eu sunt aici doar pentru o scurtă perioadă de vreme, Rose.La Savannah am viaţa mea, care mă aşteaptă. Am o familie, prieteni, o carieră. A încercat să-şi închipuie ce-ar fi făcut cu Cutter prietenii ei culţi. Maică-sa ar fi intrat în criză.

— Lasă, a zis Rose. Asta nu-nseamnă nimic O să-ți găseşti bărbatul potrivit şi n-o să-ţi mai pese de nimic din toate astea. Ellie s-a apropiat de ea.

— Te pot asigura. Cutter Beaumont cu faţa lui nerasă şi ochii negri nu este bărbatul potrivit pentru mine.

— O să mai vedem.

CAPITOLUL 7

În zilele următoare Ellie s-a concentrat ca să redea curţii doamnei Simms o formă ca lumea. A găsit o coasă veche în şopron, apoi toată ziua şi-a petrecut-o cosind şi greblând iarba grasă. După aceea a băut ceai cu gheaţă pe treptele din faţă şi a ascultat greierii, bucurându-se de briza răcoroasă şi de mireasma dulce şi proaspătă a ierbii cosite. Niciodată nu cunoscuse o asemenea pace.

În ziua următoare a plivit şi a tuns gardul viu, şi după-amiaza târziu s-a dus până la magazin şi a cumpărat răsaduri – părăluțe, floarea-reginei şi panseluţe. A zărit Jeep-ul lui Cutter parcat în faţa tavernei, dar bărbatul însuşi nu se arăta vederii.

— Ţi s-a cojit nasul, i-a spus Alma Mathews aranjând cumpărăturile lui Ellie.

— Poftim?

— Am zis că ţi s-a cojit nasul din pricina soarelui, a repetat femeia, privind-o pe deasupra ochelarilor. Mai bine pune-ți ceva pe el. A sunat mai mult ca un ordin decât ca o posibilă sugestie.

— Mulţumesc, doamnă Matthews, o să pun. Ellie a ieşit din magazin, spunându-şi că nu era dezamăgită că nu-l zărise pe Cutter.

În ziua următoare s-a trezit devreme ca să planteze răsadurile şi să îngrijească plantele din grădină. Când a terminat, a făcut lungi plimbări pe plajă şi a explorat insula. Nicio singură dată nu a dat de Cutter. A început să bănuiască faptul că o evita, apoi s-a gândit că era în legătură cu sărutul acela, acelaşi din cauza căruia ea începuse să se gândească la el în mod romantic.

Desigur, era total şi complet nesănătos să se gândească astfel la el. Nu era acelaşi lucru ca

atunci când ei ar fi avut multe lucruri în comun.

Atunci de ce dăduse el înapoi când devenise evident că ei îi plăceau sărutările lui, la urma urmei? Nu aşteptase el exact acea ocazie? Nu putea pricepe.

Apoi, exact când ea era gata să se lase, o respinsese. Evident, era ceva în legătură cu violarea ei. Ellie stătea nemişcată, reflectând asupra situaţiei. Poate că, ridicând-o în braţe, Cutter se gândise la bărbatul care-o atacase cu un an în urmă. Unii bărbaţi nu puteau trece peste un viol pur şi simplu. Aflase că se poate, şi-aşa. Oare Cutter era unul dintre acei bărbaţi care o considerau ca pe o persoană murdărită, înjosită? Ellie şi-a amintit dintr-odată de femeia aceea de vârstă medie din grupul cu care făcea şi ea terapie şi care le povestise celorlalţi plângând că soţul ei devenise incapabil să mai facă dragoste cu ea după ce fusese violată. Toată lumea din grup o compătimise multă vreme.

O rănea gândul că şi Cutter ar putea cu adevărat s-o respingă acum, când ştia adevărul. Asta o înfuria teribil. Cine-şi închipuia el că este ca s-o judece pe ea pentru ceva de care nu era vinovată?

Dar dacă nu asta era cauza pentru care o evita, ce era?

Într-o după-amiază, când se afla pe insulă de mai bine de-o săptămână, Ellie tocmai primise poşta şi i-a zărit pe Franklin D.şi pe Booker T.plimbându-se prin faţa casei ei cu ceva ce părea a fi cel mai urât câine din lume. Ellie le-a zâmbit şi i-a salutat cu plicul purtând scrisul de mână al mamei ei. A tresărit la gândul ultimei scrisori care încă mai zăcea pe noptieră, nedesfăcută.

— Bună, băieţi, a zis. Ce faceţi cu animalul ăsta frumos?

— Vreţi dumneavoastră câinele, domnişoară Parks? Booker T.a întrebat-o fără altă introducere. Ştiu că nu-i prea frumos, dar tata a spus că-l împuşcă dacă-l mai prinde pe la noi pe-acasă încă o dată.

— Îmi pare rău, a spus ea, dar eu o să mai stau puţine săptămâni pe insulă.Mă gândesc că o să găsiţi voi pe cineva care să-l ia. Booker T.şi-a scuturat capul.

— Pe toată lumea am întrebat. Nimeni nu vrea un câine care arată ca el.

Ellie a observat tristă că animalului îi ieşeau coastele prin piele.

— A mâncat ceva?

— O, da, l-am hrănit de două ori pe zi; aşa e el slab. Slab şi urât. De-aia îi spunem Urâtul. Ellie a râs uşurel.

— Aţi încercat să aflaţi dacă nu-l vrea domnul Beaumont? Am înţeles că el iubeşte animalele.

— Cutter a spus că el şi-aşa are prea mulţi câini.

— Mă rog, e-adevărat, a mormăit ea, amintindu-şi de nopţile în care fusese trezită de lătratul câinilor lui Cutter. Cred că tatăl vostru n-o să-l împuşte, a zis cu îndoială. Poate că îi explicaţi...

— Nu-l cunoaşteţi pe tata, i-a spus Booker T.Alături de el, Franklin D.l-a aprobat sobru. Ellie nu era prea hotărâtă ce să facă. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un câine. Dar gândul că cineva îi putea face vreun rău animalului era mai mult decât suporta ea.

— Lăsaţi animalul la mine, le-a sugerat, şi o să-l rog pe domnul Beaumont să se mai gândească

atunci când vine de la serviciu. Dacă nu vrea el câinele, o să caut pe altcineva care să-l ia. Şi-a amintit de carnetul de la magazin în care oamenii înscriau lucrurile pe care le aveau de vânzare.Ar fi putut să facă şi ea o notiţă.

Sigur, înainte trebuia să-i facă o baie. Nimeni nu l-ar fi luat aşa cum arăta acum.

Booker T.a privit-o uşurat întinzându-i sfoara cu care era legat gâtul câinelui.

— Ştiu că nu miroase prea bine, dar mama nu ne-a lăsat să-l băgăm în casă, ca să-i facem baie. Ellie s-a uitat în ochii căprui şi duioşi ai câinelui şi a început să-l simpatizeze. Cutter o să-l ia, era sigură. Nimeni, având cât de cât suflet, nu-i putea întoarce spatele acestui animal.

— Ce i-aţi dat de mâncare?

— Resturi de la masă. Pot chiar să vă previn că mănâncă foarte mult.

— Dar nimic nu se pune pe el, a zis privind spinarea colţuroasă care-l făcea să semene cu un cal de povară.

— Păi, atunci noi ne întoarcem acasă, a spus Booker T.Mulţumim că aţi luat căţelul, doamnă. Băieţii s-au răsucit pe un picior şi au plecat. Deodată, Franklin D.s-a întors la amărâtul de animal şi l-a îmbrăţişat strâns.

— Franklin D.Îl iubeşte foarte mult, a zis Booker T.cu tristeţe. Ellie s-a dus la băieţel şi l-a luat de mijlocul subţire. Era a fel de osos ca şi câinele.

— Lasă Franklin D., i-a spus blând. O să-i găsesc o casă bună. Poate că noii stăpâni or să te lase să-l vizitezi. Booker T.a trebuit literalmente să-şi târască frăţiorul în lacrimi de-acolo. Ellie i-a privit plecând, părându-i rău de băieţel. După ce fraţii au

dispărut pe după copaci, s-a uitat la câine.

— O să-ţi fac o baie, i-a spus. Cum altfel să-ţi găsesc o casă când miroşi de parcă ai fi dormit în balegă? Căţelul o privea mut. Ellie a dus animalul prin curte şi pe verandă.

— Acum să fii cuminte, i-a spus, şi să nu îndrăzneşti să murdăreşti covorul doamnei Simms. Ellie a chicotit din pricina monologului pe care-l susţinea în faţa animalului cu ochi trişti.” *Doamne, cum să vorbeşti pentru un asemenea amărât? Hai, drept în baie cu tine.”*

Nu era o treabă uşoară să îmbăiezi un câine, a descoperit Ellie. Era un act de mare bravură însăşi băgarea în cada de modă veche a animalului. Speriat deodată, el a încercat să fugă, zgâriind marginile de porţelan ale căzii, încât ea era să-i dea drumul.

— Stai! i-a spus Ellie pe un ton autoritar. În sfârşit, câinele s-a aşezat. A durat mai mult de o oră să-l îmbăieze, ţinând cont de faptul că Ellie l-a săpunit de trei ori, folosind un flacon întreg cu cel mai bun şampon al ei. Apa ieşea mereu neagră şi trebuia s-o schimbe.La sfârşit l-a uscat şi l-a examinat. Culoarea lui maronie se luminase considerabil, dar tot rămăsese o umbră întunecoasă.

— Mă rog, nu arăţi mult mai bine, dar precis că miroşi mai ca lumea. Acum să căutăm un nume pentru tine. Ceva nobil, a adăugat ea căutând să-i ridice capul.

Era, fără nicio îndoială, cea mai patetică dintre creaturile pe care-i picaseră ochii vreodată. O să-ţi zic Duke, s-a hotărât. E un nume măreţ.

Câinele a schelălăit şi s-a culcat pe podea.

Soarele începea să apună când Ellie l-a condus pe Duke spre casa lui Cutter, apucând-o pe drumeagul lung de pământ în loc s-o ia de-a dreptul prin pădure unde risca să fie înţepată de căpuşe. Trebuia să recunoască faptul că era puţin cam nervoasă, la gândul că-l vedea din nou, dar era necesar să-i găsească o casă câinelui. În plus, voia să afle dacă mai erau încă prieteni. Dacă Cutter Beaumont avea să o respingă după tot ce se întâmplase înainte între ei, însemna că între ei nu putea exista nicio prietenie.

O briză răcoroasă agita copacii şi ea a văzut cum o parte a cerului se întunecă. Însemna că o să plouă. Rose îi spusese că în acea perioadă a anului era imposibil să ştii cum o să fie timpul. Şi-a grăbit paşii. Când a ajuns la rulota dublă a lui Cutter i-a observat Jeep-ul parcat în faţă şi a auzit „*Aici e Carter*” („*Cheamă pe cineva să aibă grijă*”) de Travis Tritt. Muzica venea de dincolo de ferestrele deschise. A trebuit să bată de două ori înainte ca el să răspundă.

— Ellie? Părea surprins când a văzut-o la uşă. Era în cămaşa înflorată din ziua în care se întâlniseră când el încerca să pareze loviturile lui Clovis Henry.

— Sper că n-am nimerit prost, a zis ea. El a dat din cap negativ.

— De-abia am venit. A privit spre căţel. Să nu-mi spui că Booker T.te-a convins să-l iei pe urâtul ăsta de la el. A chicotit.

— Dar ce-ai cu el? a zis Ellie. Cred că Duke este un animal plăcut.

— Duke? A izbucnit în râs. Văzând însă expresia de pe chipul ei, a încercat să devină serios. De-aia

l-ai spălat şi l-ai adus aici? a întrebat-o.Ca să-l iau eu de la tine? Ellie s-a prefăcut şocată deşi ştia perfect de bine faptul că Beaumont nu era legat la ochi. Dar nu s-a putut opri să încerce marea cu degetul.

— Perfect. Pot trata şi cu tine, a zis ea.Mă gândisem să-l păstrez pentru mine, văzându-l cât e de adorabil, dar când am aflat ce câine de vânat ratoni este, m-am gândit că poate... El a râs din nou.

— Câine de vânat ratoni? Cățelul ăsta nu deosebeşte un raton de un catâr cu două capete.

— Nu-i adevărat, a zis Ellie. E foarte bun pentru vânătoare.

— Perfect, de ce să nu-l punem la încercare?

— Poftim?

— La noapte mă duc să vânez ratoni. Poţi să-ţi aduci câinele şi să mergi cu mine.

În prima clipă a crezut că glumeşte, dar expresia de pe faţa lui era mortal de serioasă.

— Să merg eu la vânătoare de ratoni? a spus neîncrezătoare. Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi. Nu cred că pot simţi o senzaţie mai groaznică decât cea produsă de vederea vreunui biet animal încolţit de o haită de câini.

— Nu-i las pe câini să omoare ratonul, i-a spus Cutter. Facem asta doar pentru plăcerea vânătorii. De cum dibuim un raton, trimit înapoi câinii şi o luăm pe o potecă nouă. Suna tot atât de ademenitor ca şi ideea de a se rade în cap, însă merita dacă-l convingea să ia cățelul. Altminteri, trebuia să-şi petreacă zilele următoare mergând din uşă în uşă ca să-i găsească o casă câinelui. Aproape că începea să regrete că luase animalul.

— Perfect, merg, a zis un pic şovăitor. În afară de cazul că o să plouă. Am observat nori...

— Or să dispară înainte de a pleca noi. Vrei o bere rece?

O invita înăuntru! Nici nu-i pasase dacă mai trăia în ultimele zile şi acum o invita la o bere rece. Nu pricepea.

— Nu, mulţumesc, i-a spus.La ce oră ne întâlnim?

— Vin să te iau pe la zece. Să-ţi pui pantaloni lungi ca să nu te înţepe insectele.Ai putea să-ţi dai cu ceva pe piele care să le respingă.

— Bine. Mai trebuie să aduc ceva?

— Nu. Ţi-am cerut destule, a privit Cutter de la ea înspre câine. Apropo, cu ce l-ai hrănit?

— I-am dat o jumătate de pachet de crenvurşti înainte de a veni.

— Cam costisitor. O să-ţi aduc o sacoşă cu mâncare pentru câini. Ellie i-a mulţumit şi a făcut drumul înapoi spre casă, ducându-l pe Duke de sfoară. De altfel s-a gândit că lui Cutter îi păruse bine să o vadă, nu mai cochetase ca înainte. Părea chiar rezervat. Ellie reuşise să-l pondereze. Nu-i plăcea tensiunea iscată între ei.

Dar şi-a dat seama că-i făcuse plăcere încordarea de altădată a lui Cutter şi acum îi lipsea. Ellie a simţit câțiva stropi de ploaie pe braţe, dar curând au încetat să cadă, Cutter ştiuse că norii se vor risipi. Acasă a mâncat ceva uşor şi şi-a pus cei mai vechi pantaloni, apoi şi-a petrecut restul timpului citind una din cărţile pe care le adusese cu ea.

Cutter a sosit la ora zece fix, îmbrăcat cu pantaloni şi o cămaşă lungă de bumbac.

— Gata? a zis. Câinii mei fac hărmălaie ca să o

pornească.

— Lasă-mă doar o secundă. Ellie şi-a înhăţat cheile în vreme ce Cutter îi punea o zgardă lui Duke, care părea şi mai caraghios acum.

— Da, Ellie, chiar că arată ca un adevărat câine de vânătoare. Duke schelălăia de-i zgâia urechile dorindu-şi doar să stea şi să dormiteze.

— Gândeşte-te că se spune să nu judeci o carte după coperta ei, i-a spus ea punându-şi un pulover de bumbac peste tricou. Perfect, sunt gata.

Cutter i-a dus dinele în partea din spate a Jeep-ului cu doi ogari mari care respirau grăbit aerul din spaţiul redus ca nişte animale de la grădina zoologică.

— Jos, băieţi, şi lăsaţi-l în pace pe colegul vostru, le-a zis el. Nu-i de vină că e urât.

— Eşti pe cale să-i creezi bietului animal un complex de inferioritate, i-a spus Ellie aşezată pe scaunul ei. Cutter a sărit şi el în maşină şi a pornit-o. A condus spre cealaltă parte a insulei unde afirma că sunt copacii mai deşi. După ce a parcat, i-a înmânat lui Ellie un bidonaş şi i-a atârnat o lanternă de gât.

— Pentru cazul în care ţi-e sete, i-a spus, apoi şi-a luat şi lui o lanternă atârnată de o cureluşă în jurul gâtului. Ia, dă-te cu asta, ţine insectele la distanţă.

Ellie şi-a stropit hainele în vreme ce Cutter scotea câinii din Jeep. Cei doi ogari trăgeau de lese în vreme ce câinele ei stătea şi privea plictisit. Cutter a dat trist din cap.

— Poftim, ia-ţi-l, i-a zis întinzându-i lesa. N-am chef să fiu văzut cu el. S-a făcut că nu observă uitătura întunecată pe care i-a aruncat-o pe drumul

spre pădure.

— Acum îmi promiți că ratonul n-o să fie muşcat de câini, da? a spus Ellie stând foarte aproape de Cutter. Niciodată nu mai fusese într-o asemenea întunecime.

Părea că totul fusese învăluit în catifea neagră.

— Nimeni n-o să fie rănit, Ellie. A făcut? o pauză. Perfect, hai să le dăm drumul, i-a eliberat pe câini şi ei au luat-o la goană dispărând după tufişuri.

Ellie i-a dat drumul din lesă lui Duke.

— Du-te, băiete! i-a spus. Du-te după raton. Câinele însă a rămas acolo privind trist.

Hai, băiete! a repetat ea mai tare.

— Nu cred că are chef să găsească vreun raton în noaptea asta, i-a zis sec Cutter.

— Dă-i o şansă, a spus ea. Este prima dată la vânătoare. Cutter a ridicat din sprâncene.

— Ai spus, mi se pare, că-i un vânător bun. Ellie a realizat că fusese prinsă cu o minciună sfruntată.

— E un vânător iscusit la hăituirea urşilor. Cutter a slobozit un potop de hohote.

— Încerci să-mi povesteşti că e un câine pentru vânătoare de urşi?

Ellie a căutat să nu se schimbe la faţă.

— Vezi tu pe-aici dând târcoale vreun urs? Rânjind cu gura până la urechi, Cutter şi-a petrecut o mână pe după umerii ei.

— Vreau să-ţi fac un compliment, Ellie.

— Da?

— Da. Eu mă consider pe mine însumi un expert în ascunderea adevărului şi pot să-ţi spun că şi tu ai un potenţial deosebit în sensul ăsta.

Ellie l-a privit fix o clipă gândindu-se că niciodată nu i s-a părut că arată atât de chipeş şi de

neînduplecat. Cămaşa de bumbac în carouri pe care o purta era o schimbare faţă de obişnuitele lui cămăşi înflorate, dar i se părea că este mai sexy în cămăşi lungi. El s-a deplasat uşor şi Ellie l-a văzut aplecându-şi capul. Zâmbetul i-a dispărut şi privirea i s-a catifelat. Avea să o sărute, iar ea intenţiona să-i permită. Şi-a ridicat capul şi gura lui a acoperit-o pe-a ei. Ceva fremăta adânc în stomacul ei la atingerea buzelor lor, fierbinţi în aerul nopţii, şi el aştepta o reacţie din partea ei. Buzele ei s-au întredeschis şi el deja îi explora gura în toate ascunzişurile cu atingerea arzătoare a limbii. Ellie i-a întors sărutul, lăsându-se în voia magiei sărutului lent, acţionând ca un drog asupra ei.

Apoi, dintr-odată, s-a trezit în braţele lui, lipită de pieptul lui solid. Sărutul a devenit mai profund, iar ea se simţea cotropită de o excitaţie ciudată şi nouă.

Pulsul i s-a accelerat când parfumul lui de mosc a, învăluit-o. Era la fel de insidios că gustul limbii lui. Era atât de buimăcitor de viril şi senzual încât i se învârtea capul. Ellie l-a apucat de cămaşă să-l ţină mai strâns lângă ea.

În fine, el şi-a ridicat capul şi a privit-o fix o clipă lungă, fără glas. Cu degetul mare i-a trasat forma buzelor.

— M-ai sărutat şi tu de astă dată, Ellie? a zis blând.

— Da, te-am sărutat, nu-i aşa? A zâmbit şi el a făcut la fel şi, pentru o clipă, a dispărut toată încordarea dintre ei, înlocuită cu un puternic sentiment de camaraderie şi de grijă profundă. Ellie vedea asta în ochii lui, o simţea emanând din

trupul lui mare. Apoi, brusc, fără niciun avertisment, câinii au început să latre cu mare înverşunare. Ellie a sărit cât colo.

— Ce noroc! a zis Cutter zâmbind. Ellie a clipit.

— Ce?

— Şi-au găsit un raton. Să mergem. A înhăţat-o de mână şi s-au îndreptat în direcţia zgomotelor. Ea de-abia se putea ţine după paşii mari ai lui Cutter prin pădure. Se auzea un fel de scrâșnet puternic care a făcut-o pe Ellie să i se ridice părul măciucă. S-a oprit brusc.

— Ce-a fost asta?

— Ratonul, a zis Cutter smucind-o din nou. E perfect. Are doar o micuţă conversaţie cu câinii mei. Ellie s-a înfiorat auzind din nou acelaşi sunet cu ecou printre copaci.

— Nu-mi place asta, Cutter. El nu s-a pierdut cu firea.

— Nu-i nimic, drăguţo. Ei nu pot ajunge până la raton. Cutter a înhăţat lanterna legată la cureaua lui şi a îndreptat-o spre frunziş ca să poată vedea ceva. În fine i-a descoperit pe câini lătrând scurt şi chemându-l în felul lor şi făcând salturi pe copacul înalt. Priveşte acolo, a zis el cu lanterna îndreptată într-un punct anume.

Poţi vedea ochii ratonului.

Ellie şi-a fixat privirea pe ramurile de sus ale copacului unde a descoperit animalul. Când Cutter a mişcat lanterna într-o parte, ochii ratonului au continuat să lucească în întuneric. Animalul a slobozit un alt scrâșnet înfiorător.

— Câinii îl îngrozesc, Cutter, a zis. Cheamă-i de-acolo.

— Nu, ratonul nu e îngrozit. E înnebunit. Uită-te

la el, este copleşit la vederea unui câine de vânătoare. Cutter a pus din nou raza lanternei asupra copacului şi animalul a încercat s-o evite. Este un raton mare.

Ellie privea animalul negru cu gri luând-o la fugă pe o ramură de parcă ar fi căutat un ascunziş. Nu-i plăcea să vadă asta. Nu fiindcă ar fi simţit că ratonul se afla în vreun pericol fizic propriu-zis, ci pentru că nu suferea ideea că animalul era teribil de speriat. Intuia spaima ratonului şi ştia că probabil inima îi bătea gata să-i explodeze în piept. Ea simţise pe propria piele ce înseamnă să te prinzi în cursă, să pricepi că nu există nicio cale de scăpare. Privea cu groază cum ratonul se căţăra pe o ramură şi mai înaltă şi zăbovea apoi câteva secunde lungi ca într-o agonie. A văzut craca îndoindu-se, a auzit când s-a rupt. Ratonul şi-a pierdut echilibrul, a căzut, lovind pământul cu o bufnitură seacă, greţoasă. Ellie a auzit un ţipăt, apoi a realizat că ea ţipase când ogarii năvăliseră asupra animalului.

Cutter a slobozit un potop de înjurături şi s-a repezit la câini să-i dea la o parte. Ellie era exact în spatele lui, ţipând şi rugându-l să se grăbească. Dar era prea târziu.

— Oh, Dumnezeule! Ellie şi-a trecut mâinile peste faţă. Cutter a venit lângă ea.

— Ellie, ascultă. Ratonul ăsta era deja mort când a atins pământul. Ea l-a îndepărtat.

— Nu poţi şti asta!

— Şi dacă nu era mort, oricum era inconştient. Niciodată n-o să ştie ce anume l-a izbit.

— Absolut deloc n-ai de unde să ştii asta, a zis ea dându-şi seama că, de fapt, ţipa.

M-ai minţit.Ai zis că ogarii n-or să omoare pe nimeni!

— Păi de unde dracu' să fi ştiut că ratonul ăsta tâmpit o să cadă din copac? Niciodată eu...

— Eşti un mincinos şi un ucigaş!

— Ellie, încearcă să te supraveghezi! A scuturat-o blând.

Mintea îi era tulbure. Ellie l-a împins deoparte pe Cutter şi s-a întors în direcţia de unde veniseră. Nu-i ieşea din minte sărmanul raton. A început să fugă. Acum plângea hohotind. În spatele ei, Cutter îi striga să se oprească, dar ea nu voia să-şi încetinească fuga. O cracă mai lungă şi mai joasă a izbit-o în cap şi i-a stins lanterna, dar ea a continuat să fugă. Îl auzea pe Duke în spatele ei. În mod miraculos, nu se ştie cum, a găsit drumul şi a continuat să fugă, având ca ghid lumina slabă a lunii. Îl auzea departe pe Cutter strigând-o, a zărit în drum Jeep-ul cu luminile din faţă aprinse. S-a ascuns pe după un copac şi l-a aşteptat să treacă înainte de a o lua din nou pe drum.La un moment dat a început să burniţeze.

Aerul era tare şi umed. Ellie şi-a dus mâinile la faţă. Era umedă, dar nu ştia dacă de la ploaie sau de la lacrimi. Nici nu-i păsa. N-o interesa decât să găsească drumul înapoi, dincolo de întuneric şi de umbrele întreţesute.

Cutter a căutat-o pe Ellie vreo douăzeci de minute înainte ca cerurile să se deschidă şi să înceapă să plouă cu găleata. A mers în cerc înapoi, întrebându-se unde s-ar putea afla, dar n-a găsit niciun semn de viaţă din partea ei. A înjurat iar. Cu norocul ei, s-o fi rătăcit şi n-o să găsească niciodată drumul prin desişul ăla. Un fulger a

luminat cerul.

Întors acasă, Cutter a scos câinii din maşină şi i-a lăsat în ţarcul lor unde au fugit repede la adăpost. A trântit poarta şi a gonit înapoi la Jeep, ştiind că trebuia s-o găsească pe Ellie, indiferent în ce fel. Unde ar fi putut fi? se întreba străbătând drumul înapoi, luminând copacii cu farurile. A parcat, a sărit din Jeep şi a început s-o strige din toate puterile în vreme ce ploaia îi inunda faţa şi ochii şi îi înmuia hainele de apă. Trebuia să se fi gândit bine înainte de a o lua cu el, şi-a spus amintindu-şi groaza înscrisă pe faţa ei când câinii îl atacaseră pe raton. Şi-a închis ochii pentru că nu-i plăcea imaginea ei privindu-l de parcă ar fi fost cel mai josnic lucru de pe pământ. Era pentru prima oară din câte-şi amintea că-i păsa de ceea ce gândea despre el cineva, mai ales o femeie.

Cutter a sărit iar în Jeep şi l-a pornit în vreme ce ploaia bătea în parbriz făcându-l să vadă cu greu drumul. Alt fulger a luminat cerul, urmat de o bubuitură de tunet atât de puternică de parcă ar fi despicat pământul. A mărit viteza spre casa Simms, neştiind în ce parte s-o mai ia. Dacă Ellie nu era acolo, o să se ducă la cârciumă şi o să alcătuiască o echipă pentru căutarea ei.

Cutter încerca să nu se mai gândească la ce i se putea întâmpla prin pădure, căci în mijlocul ei furtuna era foarte periculoasă. A oftat şi şi-a şters faţa udă cu dosul mâinii. Avea antidotul pentru muşcăturile de şerpi în trusa de prim-ajutor, dar cum să ajungă la Ellie oriunde ar fi? I s-a ridicat un nod de spaimă în gât la gândul şerpilor veninoşi pe care-i văzuse pe insulă de-a lungul anilor. Deodată, la lumina unui nou fulger, a zărit-o: mergea prin

ploaie, pe marginea drumului, trăgând după ea corcitura aia nenorocită. Năuc de uşurare, Cutter a ambalat motorul şi a pornit-o spre ea.

— Ellie! A încetinit Jeep-ul lângă ea. Ellie, urcă, i-a ordonat. Eşti mai udă decât o maimuţă înecată. Hai, drăguţe Te duc acasă. Ea nu l-a băgat în seamă, şi şi-a continuat drumul. Într-o criză de frustrare, Cutter a oprit motorul şi a sărit afară din Jeep-ul inutil. Ellie a rupt-o la fugă înainte, dar el era mai rapid. A înhăţat-o şi a cărat-o până la Jeep, în vreme ce a scâncit şi a ţipat până la Jeep.

— Încetează să te zbaţi, i-a spus.

— Pleacă de lângă mine! Femeia era hotărâtă să-l scoată din pepeni.

— Ai de gând să intri în blestematul ăsta de Jeep, pentru numele lui Dumnezeu? Nu vezi că e furtună? Parcă pentru a-l ajuta, o pală de vânt i-a lipit bluza de trup cu putere. Ah, la dracu', a zis Cutter. Fără a o preveni, s-a aplecat şi a ridicat-o, purtând-o până la maşină. Încetează să te porţi ca un copil isteric, i-a strigat în faţă înainte de a smuci uşa. A înhăţat câinele şi l-a vârât în spate, apoi a pornit maşina. Cutter a parcat în faţa casei Simms după câteva minute.

— Stai acolo până duc câinele afară, i-a spus lui Ellie care, uimitor, stătea liniştită.

Un minut mai târziu, a ajutat-o să iasă din Jeep şi a condus-o spre casă. N-ai lăsat lumină pe verandă? a întrebat-o observând că era întuneric.

— Ba da. Vocea îi tremura.

— Trebuie să fie o pană de curent. Aşteaptă aici şi aduc o lanternă din Jeep.

Ellie a realizat că tremura din tot trupul căutându-şi cheia în buzunar. În întuneric, bâjbâia

după cheie. Cutter a revenit cu lanterna. A luat cheia din mâna ei, a vârât-o în broască şi a deschis uşa.

— Vreau să rămân singură, i-a spus Ellie când l-a văzut că intră.

— Nici nu mă gândesc, a mormăit trântind uşa în spatele lui. Nu plec până nu mă asigur că te simţi bine.'

— Mă simt bine, i-a aruncat ea tremurând.

— Ai ceva lumânări?

— De unde vrei să ştiu eu?

— Să încercăm în bucătărie. Cutter a împins-o în direcţia bucătăriei.Au scotocit prin mai multe sertare, apoi pe lângă chiuvetă. În sfârşit, a găsit ce căuta. Nu e decât un sfeşnic aici, să vedem cum o să ne descurcăm. A aprins lumânarea şi a pus-o pe masă, apoi a privit-o pe Ellie. Era murdară, din cap până în picioare.

— Îţi pregătesc o baie fierbinte, i-a spus, plecând cu lanterna înainte ca ea să poată protesta. Unde ţi-e halatul de baie? a întrebat-o când s-a întors.

Ellie şi-a ridicat privirea şi l-a găsit uitându-se la ea cu ceva ce părea a înţelegere profundă.

— În baie, a zis. Atârnat în dosul uşii. El s-a grăbit să i-l aducă. Apoi s-a întors şi a luat lumânarea.

— Haide, cada trebuie să se fi umplut, a zis împingând-o să vină după el.

Ellie se simţea pur şi simplu prea obosită ca să se mai opună. Apoi, o baie fierbinte părea a fi tocmai lucrul de care avea nevoie. A mers în baie, iar el a aşezat lumânarea în capătul căzii.

— Crezi că acum te descurci? a întrebat-o. Când ea a dat din cap, a închis uşa după el. Ellie a aşteptat până când l-a auzit pe Cutter mişcându-se

prin bucătărie. În fine, şi-a scos hainele ude şi s-a vârât în cada cu apă fierbinte.

S-a întins pe spate şi a închis ochii. Când a auzit o bătaie în uşă şi-a amintit că nu o încuiase.

— Ellie, unde sunt prosoapele? a strigat Cutter. Trebuie să-l usuc pe câinele ăsta înainte de a se îneca în propria băltoacă.

— Prosoapele sunt aici, a zis Ellie. În dulăpior. Dacă aştepţi o secundă...

— Bine, intru.

— Cutter, aşteaptă! Ea s-a ghemuit strâns în cadă.

— Nu mă uit, a zis el, intrând şi căutând cu lanterna dulăpiorul. A deschis uşiţa, a căutat un prosop vechi, apoi a dispărut iar. Te simţi bine? a întrebat-o de afară.

Ellie s-a relaxat.

— Foarte bine. Se spălase şi după o vreme a ieşit din baie cu părul proaspăt şamponat şi căzându-i greu pe umeri. Cutter era în bucătărie, bând cafea.

— Cum ai făcut asta? l-a întrebat ştiind că filtrul nu mergea fără electricitate.

El a arătat înspre sobă.

— Am găsit o sobiţă cu spirt pentru făcut cafea sub chiuvetă când am căutat lumânările. Aşează-te ca să-ţi torn şi ţie o ceaşcă. Ellie s-a aşezat la masă, aşteptând cafeaua.

— Cutter, scuză-mă, mi-am pierdut cumpătul în pădure, i-a spus când i-a dat cafeaua. El i-a zâmbit cu un zâmbet învăluitor.

— Şi eu te rog să mă scuzi în legătură cu ratonul. Ea a ridicat ochii şi privirile li s-au întâlnit.

— Eu reacţionez prost la violenţă şi... la sânge.

— Înţeleg. Ea a scuturat din cap.

— Nu cred că înţelegi. A făcut o pauză şi a răsuflat adânc. Bărbatul acela... acela care m-a violat pe mine. Se folosea de un cuţit... Cutter a închis ochii. I se întorceau maţele pe dos la gândul că cineva o putuse răni în vreun fel sau altul.

— Te-a tăiat? Ei i s-au umplut ochii de lacrimi.

— M-a înjunghiat în spate. Acum nu mai am nimic, dar am stat o vreme la spital din cauza asta.Pe chipul lui apăruse o expresie de oroare şi de părere de rău. S-a aşezat pe un scaun lângă ea şi i-a luat mâna.

— Îmi pare rău, Ellie. Teribil de rău. Ea a oftat şi ochii îi pluteau în lacrimi.

— O să depăşesc starea asta. Eu am fost întotdeauna atât de optimistă. Experienţa asta m-a marcat foarte tare. Nu sunt sigură că o să mai pot redeveni la fel ca înainte. Cutter s-a ridicat de pe scaun şi i-a înconjurat talia cu braţele. Nu ştia cum să-i îndepărteze spaimele şi i se strângea inima văzând-o în halul ăla.

— Poate că n-o să mai fii niciodată aceeaşi, Ellie, a zis, dar asta nu înseamnă să te predai în fata vieţii. A făcut o pauză ca să-şi stăpânească propria emoţie.

Niciodată n-am crezut că pot simţi ceva pentru un om, dar în noaptea asta aproape că mi-am pierdut minţile, când nu te găseam. Apoi, când te-am văzut pe drum, udă şi plângând, n-am avut nicio altă idee decât să te fac să te simţi mai bine. Îmi doresc să existe ceva ce pot face pentru tine, Ellie. Îmi doresc să-ţi pot îndepărta chinul. Vreau să nu mai fii niciodată pusă în situaţia de a-ţi fi frică.

Buzele ei pline tremurau.

— Vrei să stai cu mine în noaptea asta? l-a

întrebat încet. Nu vreau să rămân singură. Mi-e ruşine să recunosc, dar mie mi-e frică de întuneric. S-a cutremurat.

Am rămas prea mult timp în întuneric într-o singură noapte.

— Da, iubito, o să stau, i-a spus încercând s-o facă să se simtă în largul ei. Stau cât de mult ai tu nevoie de mine. Ea a zâmbit şi lacrimile i-au alunecat din ochi pe obraji.

— Ştii, tu nu eşti chiar derbedeu, la urma urmei. Asta l-a făcut să râdă.

— Dar să nu spui asta nimănui. Nu vreau să-mi stric imaginea în faţa lumii. M-am străduit din greu să o creez. Brusc, Ellie şi-a dat seama că el era încă ud.

— Ai şi tu nevoie de un duş fierbinte, i-a spus. Să vedem ce-ţi pot da din hainele mele ca să te schimbi.

— Am eu ceva în portbagaj, i-a spus el. Plus că trebuie să aduc aici hrana pe care ţi-am promis-o pentru câine. Dacă amărâtul ăsta al tău mai slăbeşte un pic o să se usuce. S-a ridicat. Ellie i-a luat mâna pentru că nu voia ca el să plece în clipa aceea.

— Chiar n-ai de gând să stai? El a privit-o cu tandreţe.

— Nu plec de tot. A fugit în ploaie să ia cele necesare.

CAPITOLUL 8

Inima lui Ellie s-a zbătut în piept când Cutter proaspăt îmbăiat a intrat în bucătărie îmbrăcat în acelaşi şort scurt pe care-l purtase în ziua când o ajutase să-şi planteze grădina. Vederea corpului lui

puternic i-a accelerat pulsul.

— De ce te uiţi aşa, Ellie? Obrajii i s-au umplut de pete roşii. A tuşit, apoi şi-a dres glasul, ca să nu arate că o impresiona vederea pieptului lui puternic. Era preocupată de puterea şi masivitatea lui. Ştia fără să-l atingă că avea o carne caldă şi elastică.

— Scuză-mă, nu mă aşteptam... A tăcut.La ce nu se aşteptase? Să fie atât de teribil de atrasă de el?

— Ştiu că n-arată prea grozav la vedere, a zis el scuzându-se pentru hainele lui, dar de astea dispun deocamdată.

— Ai vrea să încerci un tricou de-al meu? l-a întrebat.

El a scuturat din cap, apoi a cântărit situaţia.

— În afară de cazul că te deranjează să mă vezi aşa.

— Nu, nu-i nicio problemă, a zis ea puţin cam repede. Dar se întreba cum o să fie capabilă să se mai concentreze la altceva cu pieptul lui masiv în faţa ochilor.

— Ţi-e foame? l-a întrebat. Am unt de arahide şi jeleu. Deja îl hrănise şi îi dăduse apă lui Duke şi găsise un covoraş vechi pentru el ca să aibă pe ce dormi în faţa uşii.

— Sună bine ce spui tu. Cutter a luat loc la masă şi a aşteptat în linişte ca ea să scoată ingredientele pentru sandvişuri, apoi a luat o pungă de cartofi prăjiţi şi două beri proaspete. Şi-au mâncat sandvişurile fără nicio vorbă în zgomotul ploii care bătea în geamuri.

— Nu vrei câinele? l-a întrebat ea după o vreme gândindu-se să rupă tăcerea.

El i-a zâmbit uşor.

— De ce nu-mi dai un răgaz de câteva zile să mă gândesc? Ştii, s-ar putea să te ataşezi de el.

— Nu-l pot lua cu mine la Savannah.

— O să vedem. Ea s-a hotărât să nu-l pisălogească deocamdată.

— Nu mi se pare că ploaia vrea să ne lase în pace prea curând. Ellie s-a interesat:

— De multe ori se întrerupe curentul?

— Adesea, i-a spus el. Dar îl repară până dimineaţă.

— Dimineaţă?

— O să stau până revine curentul. A observat cât de obosită arăta. De ce nu mergi la culcare? i-a sugerat. Dacă-mi dai o pătură mă culc şi eu pe canapea.

— N-ai de ce să dormi pe canapea când aici sunt trei dormitoare în toată regula.

Ea a apucat lanterna şi s-a ridicat de la masă ducându-se la dulapul cu lenjerie să ia aşternuturi proaspete. Cutter a venit după ea în camera din mijloc şi i-a ţinut lumânarea sus ca să vadă să facă patul.

— Ştiu că e o copilărie din partea mea să mă sperii în întuneric, a zis ea, devenind deodată conştientă de prezenţa lui reală. Era ceva vag, cu o nuanţă senzuală în faptul că făcea patul în care el avea să doarmă.

— Fiecare om se teme de câte ceva. S-a uitat la el şi a constatat că şi el o privea insinuant. Radia o vitalitate şi o putere care o atrăgeau ca un magnet. Îi simţea forţa de atracţie subtilă, dar certă. Însuşi aerul din jurul ei părea electrizat.

— Toţi se tem, numai tu nu

— O să fii surprinsă, Ellie. I-a studiat faţa

catifelată, brună. Chiar dacă nu voia să exprime nimic, simţea în el o vulnerabilitate, o tristeţe tăcută. Oare şi Cutter Beaumont avea propriii lui demoni? se întreba.

Devenise dintr-odată mai curioasă decât oricând în privinţa omului şi a trecutului lui despre care ştia că include şi o fostă soţie Dar propria ei experienţă o învăţase să nu se amestece în vieţile altor oameni, aşa că nu i-a pus întrebări.

După ce i-a făcut patul, l-a privit Nu putea face abstracţie de atracţia dintre ei şi de nedorita izbucnire a excitaţiei pe care ea o resimţea de fiecare dată când li se întâlneau privirile, încercase cu bună-ştiinţă să îndepărteze orice preocupare fizică în ceea ce-l privea, dar nu reuşise

— Sper că o să te simţi în largul tău, i-a spus. Dumnezeule, dar drăguţă mai era în lumina aia molcomă. Drăguţă şi mai feminină decât orice altă femeie pe care o întâlnise el în viaţă.

— O să-mi fie foarte bine.

— Găseşti o periuţă de dinţi nouă în dulăpiorul cu medicamente

— Mulţumesc

— Păi.. Ea a făcut o pauză şi din nou i-a întâlnit ochii. Ştii unde se află toate pe-aici aşa că ajută-te singur. El a rezistat şi nu s-a repezit s-o ia în braţe încă o dată, ştiind să acum n-o să se mai poată opri numai la o sărutare

— Fugi în pat. Ellie. Eşti moartă de oboseală.

— Noapte bună. Cutter. A plecat din cameră şi s-a dus în dormitorul din partea din spate a casei, a sărit în aşternuturile apretate şi a stins lumânarea. Puţin mai târziu l-a auzit pe Cutter cotrobăind prin dulăpiorul cu medicamente, căutând probabil cu

lanterna periuţa de dinţi. Zgomotul apei care curgea a liniştit-o. Era plăcut să ai un bărbat prin apropiere pentru orice eventualitate

Avusese visul acela de sute de ori dar o îngrozea întotdeauna la fel de teribil.

Zgomotul paşilor într-un loc întunecos de parcare. Sclipirea unei lame ascuţite de oţel. Mâna pusă apăsat pe gura ei, cuţitul la gât. Încerca să ţipe, dar nu putea.

Panica îi strângea gâtlejul şi nu putea scoate niciun strigăt. Apoi ea conducea maşina, cu acelaşi cuţit apăsat de coaste. Lăsând oraşul în urmă, cu luminile scânteind ca pietrele preţioase. Marginea pădurii Ploaia aceea. Rugăminţile să nu-i ia viaţa. Amorţeala pricinuită de chin. De astă dată, când a deschis gura să ţipe, sunetele i-au umplut capul.

— Ellie?

— Te rog. Doamne, ajută-mă! Oh, Doamne!

— Ellie, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Din gâtlejul lui Ellie a scăpat un ţipăt, iar ea a sărit în sus din pat.

— Opreşte-te! a zis când umbra s-a apropiat Te rog, nu!

— Ellie, sunt eu. Cutter. A scuturat-o.

— Cutter?

— Visai urât. Ellie s-a străduit să-l zărească în întuneric

— Cutter? Unde e lumânarea? A încercat să-şi amintească

— Pe noptieră. Sunt nişte chibrituri. Cotrobăind pe întuneric, Cutter a aprins un chibrit şi apoi lumânarea. Simţea un fel de slăbiciune în mâinile care-i tremurau. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a pus mâinile pe după– umerii ei

— Ce-i asta? Ellie şi-a adunat genunchii la piept şi şi i-a strâns cu mâinile. Tremura din tot corpul, dinţii îi clănţăneau ca la o veveriţă ronţăind o ghindă.

— Pare atât de real. De câte ori am visul ăsta am impresia că totul se produce din nou. Cutter şi-a dat seama că visase iar momentul violării ei.

— Ai des visul ăsta? Ea i-a zâmbit slab, cu buzele strânse

— Mult mai des decât mi-aş dori eu. Cutter nu era deloc vesel şi gura lui avea o linie tristă. Se vedea că o înţelege, i-a atins braţul încercând s-o reconforteze cât de cât.

— Vrei să-mi povesteşti despre asta?

— E prea neplăcut să vorbesc despre viol Şi-a dat seama că, de fapt, striga. Am fost la un terapeut o vreme şi m-am aşteptat că n-o să mai fiu obsedată de scena aia după şedinţele acelea, dar mi s-a părut că n-a mers, aşa că am încetat să mă mai duc.

— Trebuie să treacă timpul, Ellie, dar cu cât povesteşti mai mult despre asta, cu atât mai bine te simţi. Văzând că ea nu-i răspunde, a continuat. Poate că preferi să te las singură?

— Nu! Vreau să stai cu mine. L-a privit rugător. Poţi sta aici, să mă ţii în braţe puţin?

Cutter s-a gândit că ar fi făcut orice pentru ea. Dar că n-avea să-i fie uşor s-o ţină lipită de el doar cu tricoul ăla subţire pe ea

— Sigur, iubito, a zis totuşi. Ea i-a făcut loc şi el s-a aşezat întinzându-şi picioarele lungi. Şi-a pus capul pe pernă şi şi-a deschis braţele. Vino aici.

Ellie a şovăit doar un pic înainte de a se vâri lângă el. Era la fel de plăcut precum o pătură de

lână iarna. A început să se relaxeze. În fine, oboseala şi-a spus cuvântul şi ea s-a lăsat în voie pe pieptul lui puternic.

— Mulţumesc pentru că ai stat cu mine în noaptea asta, i-a spus când a simţit că ochii i se închideau greu. Cutter se întreba dacă ea îşi dădea seama cât de bine îi era în braţele lui. Corpul ei era zvelt, dar puternic, cu toate rotunjimile la locul potrivit. Părul îi mirosea a şampon de copii. Şi-a închis ochii încercând să se gândească la altceva, dar trupul reacţiona împotriva voinţei la apropierea ei. Niciodată în viaţa lui nu dorise o femeie atât de tare. Să fi avut măcar idee de cât o dorea el, ar fi fugit din pat cât mai departe.

În sfârşit, ea a încetat să se mai legene El a strâns-o

— E mai bine?

— Mmm... s-a strâns mai tare în el. Făcându-i plăcere carnea lui netedă de bărbat. Cutter? I-a plăcut felul în care-i pronunţase numele.

— Da?

— Am crezut că niciodată n-o să mă mai atragă un bărbat după – a făcut o pauză – ştii tu ce. El a respirat adânc. N-avea poftă s-o audă spunându-i că era măcar cât de cât atrasă de el. Atunci cum îşi închipuia că el o să zacă întins pe pat cu ea în braţe, fără să facă nimic?

— Culcă-te, Ellie, i-a şoptit apăsându-şi buzele de fruntea ei.

— Poate că ar trebui să mă controlez la cap, i-a mărturisit ea, fiindcă, nu ştiu de ce, dar mă simt în siguranţă cu tine. Vreau să spun că sunt conştientă de faptul că tu eşti un derbedeu şi un mincinos şi un afemeiat şi din aşa ceva nu poate ieşi nimic,

dar... a oftat. Niciodată nu m-am temut de tine.

Cutter a privit la umbrele jucăuşe de pe pereţi produse de pâlpâirea lumânării şi s-a gândit că, în vreme ce ea nu se temea de el, el era îngrozit de moarte de ea.

Asta l-a făcut să râdă.

Cutter Beaumont care se arsese o dată, care fusese înşelat şi-şi jurase să nu mai iubească niciodată, îşi pierduse capul, nu se ştia cum, până la demenţă, pentru femeia de lângă el

Când Ellie a deschis ochii se făcuse dimineaţă. O lumină tulbure umplea camera.

Dincolo de ferestrele de modă veche ploaia cădea în picături mici şi dese. Era răcoare în cameră. Alături de ea, Cutter Beaumont era mare şi cald şi solid şi foarte concret totodată. S-a uitat la chipul lui adormit şi l-a studiat. Chiar şi în somn era chipeş, ca diavolul, cu faţa învăpăiată de un fel de frumuseţe pasionată.

Totuşi avea un chip ferm. Bărbia proeminentă sugera o urmă de încăpăţânare care a făcut-o pe Ellie să zâmbească. Părul lui negru precum cerneala era ciufulit şi se răspândea pe perna albă, apretată. Avea un fel de zâmbet amuzat pe buze, fapt care-i sporea senzualitatea. Ellie s-a adunat toată lângă el simţindu-se confortabil la căldura bărbatului. Era impresionată că stătuse cu ea în timpul nopţii că se îngrijise pur şi simplu de ea ştiind că nu avea să fie vorba de nicio atingere sexuală între ei. Deodată, ochii lui Cutter au clipit, deschizându-se. I-a zâmbit somnoros lui Ellie şi a strâns-o mai tare în braţe

— 'neaţa.

— Bună. I-a spus privind în altă parte pentru că

se simţea ciudat de timidă acum când el se trezise.

— Ai dormit bine? Cu mâna care îi atârna pe pieptul lui, Ellie îi simţea vibraţiile vocii, timbrul adânc. Asta îi aţâţa simţurile, o provoca. El avea în voce o nuanţă de nespusă înţelegere, foarte diferită de felul lui veşnic zeflemitor de a fi și mai persista o senzualitate nedată la iveală care făcea ca acele momente să se transforme într-o stare de intimitate profundă de care era perfect conştientă.

— Am dormit perfect, i-a spus în sfârşit. Mulţumesc pentru că ai rămas aici.

— Mi-a făcut plăcere. A trebuit să facă un efort ca să-l privească.

— Cât despre noaptea care-a trecut.

— Lasă, Ellie, i-a spus. Nu te consider o laşă fiindcă ți-e frică de întuneric.

— Nu despre asta-i vorba. Vorbesc despre când am admis că sunt atrasă de tine.

Vocea lui înceată, răbdătoare, calmă, a făcut-o să continue.

— Da, şi? Pe dinăuntru însă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Am spus adevărul. El s-a uitat fără un cuvânt la ea. O luminiţă i-a strălucit în adâncul ochilor negri; totuşi, îi rămânea o undă de incertitudine pe faţă. Uşor, a mângâiat-o pe obraz ca să câștige timp să digere cele aflate.

— Da, şi? a zis în sfârşit. Ellie s-a apropiat şi l-a apucat strâns de mână. Avea degete fierbinţi şi puternice. Privirile li s-au încrucişat. În fine, ea a zâmbit.

— Asta-i tot ce ai de spus? Faţa lui a devenit serioasă.

— Îţi spun cinstit că nu ştiu ce să zic. Ea a

meditat o clipă.

— Ai putea spune că amândoi simţim la fel. Dar numai dacă aşa şi este.

— Dacă nu mă atrăgeai, nu eram acum, aici cu tine, i-a spus. Nu mi-aş fi petrecut ultimele zece zile gândindu-mă la tine. A făcut o pauză. Dar nu sunt sigur că aş fi un bărbat potrivit pentru tine, Ellie. Nu te pot vedea fără să vreau să te strâng în braţe. Şi nu te pot săruta fără a dori să fac dragoste cu tine. Mi-e foarte greu să mă stăpânesc atunci când mă aflu în aceeaşi încăpere cu tine.

— Mă bucur. În orice caz n-ar fi putut arăta mai surprins decât arăta acum.

— Te bucuri?

— Vreau să faci dragoste cu mine tot atât de mult cât vrei şi tu, Cutter. S-a îmbujorat la faţă spunând aceasta. Mi-am dat seama de asta în ziua în care am plantat grădina, dar mi-era ruşine să recunosc chiar şi faţă de mine însămi, îmi închipuiam să trebuie să fiu grozav de nelalocul meu să mai doresc un bărbat după – a tăcut respirând din străfunduri– ştii tu după ce.

Cutter a înţeles că nu fusese uşor pentru ea să-i spună toate acestea. S-a aşezat mai bine pe-o parte, sprijinit în cot, astfel încât s-o poată vedea vorbind.

— Ascultă, Ellie. Târâtura aia te-a făcut să crezi că, în privinţa sexului, lucrurile sunt murdare şi josnice. Dar nu aşa trebuie ele să fie de fapt!

— El m-a folosit ca pe o bucată de carne, i-a pus mâna pe obraz.

— Ştiu, iubito. Dar nu în felul ăsta trebuie să se desfăşoare lucrurile. Vezi, asta e cauza pentru care niciodată n-am dat năvală asupra ta. O bună parte

a plăcerii actului de a face dragoste constă tocmai în a observa cum răspunde celălalt. Nu vreau să te văd fugind de lângă mine, plină de oroare, când fac dragoste cu tine.

Vreau ca tu să te bucuri de asta. Vreau să-mi dau seama că mă doreşti, că eşti pregătită. Vreau să simt că eşti înfiorată de plăcere alături de mine.

— Şi eu vreau toate astea. Brusc, lui Cutter i s-a părut că a intrat într-un fel de impas. Nu putea decât să se uite la femeia din faţa lui şi să se întrebe ce-o fi făcut sau spus el, astfel încât ea să-şi schimbe părerile. A inspirat cât se putea de profund.

— Eşti sigură, Ellie? Pentru că dacă nu..

— Vreau să faci dragoste cu mine, Cutter. Nu vreau să-mi petrec singură tot restul vieţii, i-a observat îndoiala din ochi. Trebuie să învăţ să am din nou încredere, i-a spus. Nu vezi? Eu nu aştept ca tu să te îndrăgosteşti de mine sau să-ţi iei vreun angajament în faţa mea. Nu am intenţia să te ţin legat de mine. Dar tu eşti primul bărbat în care am avut încredere în mai bine de un an.

Într-un fel sau altul, Cutter începuse să nu se mai simtă în largul lui auzind ce spunea ea. S-a ridicat, apoi şi-a trecut degetele prin părul negru.

— Nu ştiu, Ellie. Totul începe să aducă a un fel de experiment. Şi ce se întâmplă dacă eu încep să fac dragoste cu tine, iar ţie n-o să-ţi placă?

— Sunt pregătită şi pentru un asemenea caz.

— Păi, eu nu sunt, a zis el pe un ton furios pentru prima oară până atunci. Eu mă tot perpelesc de mai bine de-o săptămână, aţâţat numai la gândul că tu exişti. Oh, nu mă privi atât de şocată, pentru numele lui Dumnezeu! Doar suntem adulţi. Dacă

vrei să faci sex cu mine, trebuie să fii pregătită să mergi până la capăt. Jur că n-o să fiu violent, dar nu pot primi să fii nehotărâtă. S-a trântit înapoi, la locul lui. Mai bine te gândeşti la asta cu cea mai mare grijă, Ellie.

Nu avem niciun motiv s-o facem pe grabă şi inutil.

— Am reflectat îndeajuns, Cutter. Vreau să fac dragoste cu tine, Cutter. Nu mâine sau poimâine. Acum.

CAPITOLUL 9

Cutter s-a simţit de parcă i-ar fi dispărut pământul de sub picioare.

— Acum? Incertitudinea de pe faţa lui se amesteca teribil cu neîncrederea. Era în vocea lui şi o oarecare nuanţă rugătoare când a continuat. Ellie, eşti sigură că ştii ceea ce vrei să faci? Pentru prima dată ea era surprinzător de calmă. Anul care trecuse nu fusese deloc uşor. Se pietrificase emoţional, convinsă că niciodată n-o să mai aibă o relaţie normală cu un bărbat. Apoi îl întâlnise pe Cutter. Cutter care o făcuse să aibă încredere în el în ciuda imaginii lui de băiat-rău. Cutter, ultima persoană la care s-ar fi gândit că ar putea pătrunde în viaţa şi în patul ei. Dar acum se decisese că, într-adevăr, îl dorea; se simţea liberă, în pace cu sine însăşi, de parcă o furtună trecuse prin ea şi lăsase în urmă doar o trezire liniştită.

— Sunt sigură, a spus încet. Dar, întâi, vreau să tragi perdelele.

Încă stupefiat, Cutter a tras automat draperiile de la ferestre, micşorând o parte din lumina dimineţii care pătrundea de afară. În mod evident,

ea era mai modestă decât majoritatea femeilor pe care le cunoscuse.

— Perfect, Ellie, i-a spus, măsurându-şi cuvintele cu grijă. Draperiile sunt coborâte.

Acum ce mai trebuie? Poţi face ce doreşti aici. El nu se simţea în stare de ceva în clipa aceea.

— Vreau să mă iei în braţe. În ochii lui nu se putea desluşi nimic de parcă ar fi fost un perete de stâncă atunci când s-a apropiat de ea.

— E destul de uşor, a zis el, dar expresia preocupată a gurii îi arăta ei că nu putea fi chiar atât de uşor. S-a băgat iar în pat şi a luat-o țeapăn în braţe.

— Ce-i asta?

— Ar fi mai bine să încerci să te relaxezi, i-a spus ea. Deşi nu total, a chicotit uşor.

Cutter s-a holbat la ea, apoi, brusc, şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în hohote de râs.

— Nu-mi vine să cred, a spus. Cum pot s-o scot la capăt dacă sunt în halul ăsta de nervos? Propriul lui râs era molipsitor şi ea a început să râdă până când amândoi hohoteau atât de tare că nu se mai puteau opri. Tocmai când începuseră să redevină serioşi, Ellie a sughiţat tare şi totul a început din nou până când ea a trebuit să-şi şteargă lacrimile. A căzut uşor peste el. Ţinându-se de stomacul care o durea de atâta râs.

— Gata! a strigat ea, lovindu-l jucăuş cu pumnii în piept. Apoi, spre surprinderea ei, a realizat că era întinsă de-a curmezişul peste el, în pat.Pe loc le-a şi dispărut orice umbră de zâmbet.

— Oh, Ellie. Avea o voce ciudat de catifelată, i-a luat unul din pumni, i l-a deschis cu degetele şi şi-a apăsat buzele în palma ei. Răsuflarea lui era

fierbinte şi-i umezea pielea când a sărutat-o la încheietura mâinii. Mişcările lui deveniseră încete şi insinuante, iar privirea căuta pe faţa ei urmele posibilei nervozităţi. Dar nu exista aşa ceva. Cu mâinile puternice, a ridicat-o şi a pus-o deasupra lui. Ellie şi-a reţinut suflul când coapsele i s-au frecat de trupul lui. A clipit des din genele dese. El părea amuzat.

— Ei, Ellie, ce aştepţi?

Teama îi licărea în ochi şi o făcea să fie mai puţin sigură pe sine.

Era, în acelaşi timp, plăcut înfiorată dar şi speriată.

— Nu sunt sigură. Lăsând-o să se dea la o parte, i-a luat faţa între mâinile lui mari şi a privit-o. Ochii lui exprimau înţelegere şi erau calzi precum o mângâiere.

— Gata, totul e bine. Nu vreau să te necăjesc absolut deloc.

— Ştiu. În fine, i-a lăsat capul şi i-a atins buzele uşor cu ale lui – o dată, încă o dată şi din nou, regăsindu-se pe sine în ea. Rotunjimile ei catifelate se modulau după corpul lui ferm, potrivindu-se ca într-un joc erotic de puzzle. A îmbrăţişat-o cu ambele braţe, zăbovind mult la fundul ei mic. Ellie s-a lipit de el şi şi-a vârât faţa în gâtul lui încordat.

Cutter a fost impresionat până în străfundul sufletului de gestul simplu, mai degrabă de fetiţă. Un moment n-a făcut altceva decât s-o ţină aşa în braţe, ascultându-i respiraţia şi întrebându-se ce-o fi făcut el încât ea îi apăruse brusc, total neaşteptat, în viaţă. Şi-a pus o mână în părul ei des şi i-a ridicat capul astfel încât s-o forţeze să-l privească. Pasiunea şi dorinţa pe care le-a găsit în

ochii ei i-au tăiat răsuflarea. A sărutat-o întâi puţin cam brutal, apoi mai blând, dar s-a îndepărtat hotărât de ea, aşezându-se uşor pe spate.

Atingerea buzelor lui a declanşat un întreg val de emoţie şi dorinţă prin trupul lui Ellie. Se simţea ca pe o altă lume; senzaţiile se înşiruiau, se grăbeau una pe alta în vreme ce, în cap, celulele creierului parcă se scurtcircuitaseră. S-a agăţat strâns de el, teribil de surprinsă de modul în care trupul ei răspundea trupului lui. Îl dorea pe Cutter Beaumont aşa cum nu dorise niciodată în viaţă vreun alt bărbat. Blând, insinuant, el a mângâiat-o cu mâinile acelea mari înainte de ai atinge coapsele goale pe sub tricoul lung. Şi-a întrerupt o clipă sărutul.

— E bine? a întrebat-o şi a continuat s-o sărute când ea a dat afirmativ din cap.

Apoi, cu cea mai mare blândeţe posibilă, el a tras o dedesubtul lui. Ellie s-a arcuit instinctiv înspre el, invadată de dorinţă la atingerea lui. Sprijinindu-se în coate,

Cutter i-a scos tricoul, nemaiputând îndura să n-o vadă goală, l-a mângâiat sânii cu privirea.

— Eşti atât de drăguţă, Ellie, a spus cu vocea deodată răguşită, i-a mângâiat sânii pe rând şi a observat fascinat cum sfârcurile i se strângeau întărindu-se ca nişte muguri. L-a acoperit pe unul cu gura. În tot acest timp, mâinile nu i s-au oprit o clipă, spunându-şi permanent în minte că trebuia să nu se grăbească, aveau toată vremea înaintea lor. Îi păsa de tot ceea ce o privea pe ea. O dorea în întregime cum era şi mai mult de-atât. În sfârşit, mâna i-a alunecat pe sub chiloţii ei şi a răsuflat adânc. Ea s-a deschis singură pentru el şi el şi-a

vârât degetele înăuntru, mai adânc. Era umedă. Lui îi ţiuiau urechile.

— Oh, Ellie, i-a şoptit, eşti cât se poate de minunată. După aceea a fost de parcă n-ar fi ştiut cum să scape cât mai repede de hainele lor. Chiloţii lui Ellie şi şortul lui au fost azvârlite neglijent ca ziarele de săptămâna trecută. Cutter o cerceta cu ochii şi cu degetele, descoperind fiecare cută oricât de ascunsă a corpului ei. Ellie făcea la fel, cu o imensă plăcere faţă de trupul lui musculos, ferm, acoperit de păr des şi aspru. Îi dispăruse anxietatea. Dorinţa pe care o avea pentru el îndepărtase orice senzaţie negativă. Trupul ei reacţiona şi vibra plin de dorinţa sexuală pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna.

În sfârşit, Cutter i-a îndepărtat picioarele. A făcut o pauză şi privirile li s-au întâlnit din nou şi el a pătruns-o. Ea s-a ridicat înspre el şi răspunsul ei prompt l-a aprins mai tare. El era masiv şi greu şi fierbinte, o umplea până la cea mai mare satisfacţie. Ea răspundea la fiecare mişcare a lui, legănându-se împreună cu el până când patul vechi a început să scârţâie şi să trosnească din cauza greutăţii lor, adăugând o muzică de fond senzuală respiraţiilor lor grăbite. Ea a cedat nevoii care crescuse timp de luni de zile în interiorul spaimei chiar, abandonându-se unei pasiuni pe care n-o resimţise niciodată cu alt bărbat. S-a lăsat în voie, dorinţa îi străbătea trupul ca un foc lichid; i-a ieşit un geamăt printre buze, iar Cutter i l-a îndepărtat cu un sărut. Gândurile i s-au împrăştiat în vreme ce simţea că zboară. Cutter a auzit-o ţipând scurt şi şi-a dat seama că era distrus. Ea era prea fierbinte, prea strâmtă. Muşchii erau

contractaţi în orgasm; îl strângeau atât de tare încât şi-a pierdut orice control. A intrat adânc în ea, simţind că se pierde în catifelarea umedă. Nimic altceva nu mai avea importanţă. Cu un suspin profund de plăcere, înecat în ea, a început să se înfioare.

Multă vreme după aceea, niciunul dintre ei n-a pronunţat o singură vorbă.

Rămăseseră întinşi acolo, cu ochii închişi, cu braţele şi picioarele împletite, bucurându-se de acel moment pur şi simplu. În fine, Ellie s-a ridicat.

— Unde-mi sunt hainele? a zis. Obosit şi satisfăcut ca un câine de rasă după ce a mâncat o cutie cu şuncă, Cutter s-a întins şi a deschis încet ochii.

— N-ai nevoie de haine, i-a spus, apoi a luat-o în braţe. Amuzamentul din ochi i-a dispărut când a pus mâna pe cicatricea de pe umărul ei. Ce dracu?

Ellie simţise schimbarea din el chiar înainte ca el să spună vreo vorbă. Şi-a răsucit capul şi și-a dat seama că se uita cu atenţie la spatele ei și la cicatricea urâtă. În câteva secunde doar, se schimbase de la mulţumirea adormită la contemplare crudă şi oroare.

— Ştiu că nu-i plăcut la vedere, i-a spus ocolindu-i privirea cu o stânjeneală ivită ca din senin. Ăsta-i motivul pentru care ţi-am spus să tragi draperiile.

— Aici ai fost înjunghiată? Ea l-a privit.

— Da.

— Fiu de târfă nenorocit! Cutter s-a ridicat cu încetineală, şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi a rămas aşezat acolo. În clipa aceea nu rezista nici măcar s-o privească.

— Cât a trecut de-atunci, Ellie?

— Treisprezece luni, două săptămâni şi trei zile.

— Mi-ai spus că ai stat în spital?

— Da, câteva săptămâni.

— Îl cunoşti?

— Nu îl văzusem niciodată până atunci. A privit-o.

— Trebuie să-mi povesteşti totul cum s-a petrecut. Am nevoie să ştiu.

Ellie a observat că el tremura. În ochii negri îi sclipea o durere aspră.

— Nu-i uşor de vorbit despre asta.

— Spune-mi numai ceea ce poţi. Ellie a venit mai aproape.

— De ce vrei să ştii, Cutter? De ce e atât de important pentru tine să afli detalii aşa de sordide? El nu i-a răspuns direct şi pe loc. În sfârșit, a oftat şi şi-a trecut mâinile prin păr.

— Pentru că mi se pare că mă îndrăgostesc de tine, Ellie.

Ellie a turnat două ceşti cu cafea şi le-a pus pe masa rotundă, apoi s-a dus lângă Cutter, care rămăsese tăcut câtă vreme ea făcuse cafeaua cu filtrul obişnuit pentru că venise curentul. Îi promisese să-i povestească totul după ce aveau să-şi bea cafeaua. L-a privit.

— Perfect, ce vrei să afli? l-a întrebat în sfârşit. Buzele lui erau strânse într-o expresie tristă.

— Totul. Ellie a respirat adânc. O bună parte a şovăielii de a-i povesti despre violarea ei consta, şi-a dat seama, în spaima că sentimentele lui faţă de ea se vor schimba. Îi spusese că i se părea că se îndrăgosteşte de ea, dar nu-şi putea permite să accepte acest fapt câtă vreme erau atât de multe lucruri pe care el nu le cunoştea. Trebuia să-i

povestească, s-a gândit.

— S-a petrecut într-o noapte când am plecat foarte târziu de la serviciu. Trebuia să fim gata să primim foarte mulţi turişti şi aveam cam puţin personal. Eu am fost printre ultimele persoane care au plecat. A făcut o pauză. Era aproape de miezul nopţii când am ajuns la maşina mea. Am băgat cheia în broască şi următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că cineva îmi ţinea un cuţit pe gât.

Vocea ei suna ca a unei păpuşi mecanice, a realizat Cutter, lipsită de cea mai vagă umbră de emoţie. S-a întrebat dacă asta era din cauză că povestise istoria de atâtea ori încât o ştia pe de rost sau poate că era capabilă, nu se ştie cum, să se detaşeze emoţional când era obligată să repete totul.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Păi, după ce am depăşit şocul iniţial, am încercat să rămân calmă şi să urmez instrucţiunile omului. Mi-a spus că o să mă omoare chiar acolo, în locul de parcare dacă o să ţip. Am înţeles că nu glumea şi că o s-o facă.

— Şi după aceea?

— El m-a obligat să conduc maşina într-un loc departe, în afara oraşului. Îmi ţinea permanent cuţitul înfipt în coaste. A tăcut gânditoare un moment. Acum, privind înapoi, nu pot să nu mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă mă ciocneam cu maşina de maşina altcuiva sau chiar puteam sări din mers. Existau o mie de lucruri pe care le-aş fi putut face ca să scap, dar...

— Dar ce? Expresia împietrită de pe faţa ei s-a spart în bucăţi. Lacrimile i-au umplut ochii.

— Eram prea înfricoşată ca să pot gândi. Înţepenită. Şi el îmi promisese că n-o să mă rănească dacă făceam ce-mi spunea. M-am gândit că poate fugea de poliţie şi nu avea nevoie decât să dispară din oraş. Şi-a scuturat capul. Numai în clipa în care el mi-a spus să opresc maşina pe un drum de ţară am priceput că voia să mă violeze. Lacrimile i-au alunecat în jos pe obraji. Mi-a spus că mă văzuse de mai multă vreme. Mi-a spus... Un suspin i-a ieşit din gâtlej. Mi-a spus vorbe dintre acelea dezgustătoare, greu de repetat. Cutter i-a apucat mâna. Spune-mi restul,

Ellie. Trebuie să ştiu. Ea a clătinat din cap. De ce trebuia să ştie? Care era scopul? Ca să-şi poată aminti de umilirea şi degradarea ei ori de câte ori avea s-o strângă în braţe?

— Ce-i de spus? a zis. M-a violat. Cred că din cauză că eu eram atât de nervoasă, lui i-a fost greu să... ştii tu. Cutter a dat din cap aprobator.

— Mi-a cerut să vorbesc murdar cu el şi eu n-am ştiut ce să-i spun. Mi-a tras câteva palme până când m-am gândit. I-am spus toate grozăviile pe care îmi închipuiam să voia să le-audă. I-am spus lucruri... A tăcut suspinând din nou.

Oh, Dumnezeule, a fost oribil! Cutter a luat-o pe genunchii lui. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că putea fi atât de furios, că putea avea o ură atât de intensă în el.

Niciodată nu omorâse un bărbat, deşi fusese aproape gata s-o facă, apoi decisese că nu merita să intre în închisoare din pricina unei târâturi. Dar era conştient în adâncul inimii că l-ar fi ucis bucuros pe bărbatul care îi făcuse ceea ce îi făcuse lui Ellie, chiar dacă asta însemna să-şi petreacă

restul vieţii într-o celulă împuţită. Dar nu aşa ceva îi trebuia lui Ellie să audă în clipa aceea.

— Lasă, iubito, i-a spus în sfârşit şi a sărutat-o pe frunte.Ai făcut tot ce puteai face.

Ellie nu era convinsă.

— Nu înţelegi. Lucrurile pe care mi le-a făcut mie. Lucrurile pe care m-a pus să i le fac lui. Şi în tot acest timp care trecea, trecea, îl rugam mereu să nu mă rănească.

Mă gândeam că dacă eu cooperam, n-avea să mă ucidă. Nici nu-mi vine să cred că am putut fi atât de stupidă.

— Ce înţelegi prin asta?

— Pentru că el nu încercase să-şi ascundă faţa. Îl văzusem perfect şi ştia că o să-l poi identifica. Nu vezi? Ar fi trebuit să ştiu atunci şi acolo că de fapt, plănuise să mă ucidă.

— Aşa că, după ce s-a terminat, te-a înjunghiat? Cutter şi-a dat seama că şi propria lui voce luase un ton metalic. Poate pentru că era necesar să poată rămâne parţial detaşat. Altminteri era gata să devină furios şi asta ar fi însemnat în ochii lui Ellie ca o condamnare tot a ei.

— M-a înjunghiat de trei ori, a spus.La primele două înjunghieri, am ţipat şi m-am rugat pentru viaţa mea. După a treia, m-am hotărât să mă prefac moartă. El a părut convins că m-a ucis cu adevărat. A sărit în maşina mea şi a pornit-o.

— Tu ce-ai făcut?

— De-abia am avut putere să-mi ridic capul, dar eram conştientă că dacă n-o să reuşesc să găsesc drumul spre şosea, voi sângera până când voi muri. În plus, era un drumeag prin hăţişuri

nelocuite, aşa că nu ştiam nici dacă ar putea cineva circula pe-acolo la ora aia din noapte. Dar m-am târât afară în mijlocul şoselei şi am aşteptat. Probabil că îmi pierdusem cunoştinţa. Când m-am trezit, eram la spital.

— Cine te-a descoperit?

— Un cuplu de tineri. Din câte am înţeles, ei veniseră acolo să parcheze. Băiatul a spus că puţin a lipsit să nu mă calce. Cutter a continuat s-o ţină în braţe.

— Aşa ai stat în spital două săptămâni? Ea a dat din cap afirmativ.

— Era o doamnă simpatică, între două vârste care se ocupa cu asistenţa în cazul violurilor. A stat cu mine zi de zi. Nu ştiu cum aş fi scos-o la capăt fără ea. Apoi am început să merg la un medic terapeut şi am încercat să revin la viaţa de dinainte. Dar îmi era teamă că mi se poate întâmpla din nou, aşa că am făcut nişte cursuri de autoapărare. Nu sunt convinsă că sunt sau nu folositoare. Alte lacrimi i-au înceţoşat ochii.La început nu doream decât...

— Ce doreai? a întrebat-o el blând.

— Doream ca el să fi reuşit să mă omoare cu adevărat.

— Cum poţi spune asta, Ellie? Vocea ei tremura.

— Mă gândeam că moartea ar fi fost ceva mai simplu decât să am atâta de suferit în fiecare zi a vieţii mele. De fiecare dată când închid ochii reiau în minte scena aceea şi felul în care ar fi trebuit să procedez.

— Ce înţelegi prin „*felul în care ar fi trebuit să procedez*”?

— Ar fi trebuit să încerc să scap.Ar fi trebuit să

lupt. Cele mai multe femei ar fi luptat.

— Asta nu ai de unde să ştii.

— N-aveam nimic de pierdut dacă luptam, i-a spus ea. Oricum voia să mă omoare.

La urma urmei, mi-e greu să trăiesc cu amintirile astea îngrozitoare. Şi cu conștiința că sunt o laşă. Cutter a privit-o.

— Eu nu cred că eşti laşă, Ellie. Uite câte ai făcut. Deşi sângerai de moarte, te-ai târât prin pădure până la drum ca să-ţi salvezi viaţa. El a tăcut puţin. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum, nu-i aşa? La privirea ei uimită. Cutter a continuat. Asta a rămas în trecut. Ellie. Testul adevărat de curaj de-abia acum începe. Eşti în stare să laşi experienţa asta în urma ta şi să-ţi continui viaţa?

Ea a reflectat o vreme.

— Crede-mă, nimic nu m-ar face mai fericită decât să las totul în urmă. Din păcate, nu e atât de uşor. Încă îmi este teribil de greu să am încredere în oameni, mai ales în cei pe care nu-i cunosc. Eu eram obişnuită să ies în oraș, să iubesc oamenii. Acum îi suspectez, sunt bănuitoare faţă de ei.

— Şi faţă de mine ai fost bănuitoare?

— Poate numai puţin. Dar m-am gândit că probabil ţi-au mai rămas nişte scrupule de vreme ce ai fost ales şerif şi primar. A zâmbit. Şi mi-am închipuit că preferi o femeie care te vrea mai degrabă decât una pe care să o forţezi.

El a râs şi a strâns-o de încheietura mâinii.

— Păi, te-ai cam prins. A privit o clipă în ochii ei. Îmi place ca femeile mele să ţipe de extaz, nu de spaimă. A sărutat-o uşor. Ce-o să se întâmple cu noi?

— Nu ştiu. Eu am să rămân aici doar câteva

săptămâni, apoi trebuie să mă întorc la serviciul meu. Îţi dai seama că ultimul lucru pe care l-am intenţionat a fost să am o relaţie cu un bărbat aici, pe insulă. Plănuisem să folosesc timpul ăsta ca să ajung la o concluzie în privinţa a tot ce mi s-a întâmplat şi să încerc să depăşesc situaţia.

— De ce ai simţit că pentru asta era necesar să pleci din Savannah?

— Toată familia mea încearcă să se prefacă zilnic că nu mi s-a întâmplat niciodată nimic, a spus ea.La fel fac şi prietenii şi colegii mei de serviciu. Şi, după cum îţi dai seama, nu mi-e uşor să vorbesc despre asta. M-a bătut gândul că dacă pur şi simplu dau asta deoparte, s-ar putea să uit, dar nu am uitat.

Cele mai rele sunt coşmarurile pe care le am noaptea.

— Pot face ceva în privinţa asta?

— Să fii doar aici şi să ştiu că pot conta pe tine, că înţelegi de ce, că mă ajuţi procedând cum procedezi. Asta mă ajută mai mult decât îţi închipui. Prin ochi i-a trecut o umbră. Vederea ratonului care a murit noaptea trecută m-a scos cu adevărat din minţi.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, a spus el pe un ton plin de înţelegere.

Nici mie nu mi-a făcut deloc bine. Ea a tăcut o vreme. Gânditoare, a reluat discuţia.

— Cred că mă aflu pe calea cea bună faţă de cum eram la început, a spus pe un ton optimist. Un timp îndelungat mă trezeam scăldată de o transpiraţie rece dacă cineva stătea prea aproape de mine pe scara rulantă de la un magazin sau se izbea de mine în hol, la serviciu. Nu puteam

suporta niciun fel de contact fizic. Eram sigură că niciodată n-o să mai fiu în stare să – a făcut o. pauză – știi tu.

A observat că nu mai avea cafea şi s-a dus la filtru să-i umple din nou ceaşca.

Ploaia se transformase într-o burniţă măruntă.

— Şi ce-ai de gând să faci azi? l-a întrebat considerând că trebuiau să mai schimbe subiectul.

Cutter i-a priceput intenţia şi i-a făcut pe plac în loc să continue cu întrebările pe vechea temă. Fusese suficient pentru o singură dimineaţă. S-a ridicat, a luat-o de încheietura mâinii şi a pus-o din nou pe genunchii lui. Ea a ţipat jucăuş, dar s-a dus lângă el fără împotrivire. El a început să o sărute îndelung şi apăsat.

În fine, a încetat cu sărutatul.

— Păi, oricât de puţin îmi convine, tot trebuie să mă duc acasă şi să mă îmbrac pentru lucru. Ellie s-a uitat la ceas. Încă nu era ora opt.

— Nu e un pic prea devreme ca să deschizi cârciuma? El a dat din cap.

— Clarence şi cu mine avem un birou în spate. De fapt, cam acolo doarme el nopţile. Eu mă duc ca să-mi îndeplinesc îndatoririle de şerif, dacă e ceva de făcut, apoi deschid cârciuma pentru masa de prânz. A rânjit. Este singurul loc de pe insulă unde lumea poate să-şi cumpere faimoşii mei crenvurşti cu sos chili şi sos de ceapă. E totodată şi locul de întâlnire a tuturor.

— Şi-acolo te-am găsit şi eu pe tine, i-a spus ea. Asta nu-i prea de tot, să ţii un magazin şi o cârciuma, să-ţi faci şi datoria de şerif în acelaşi timp?

— Nu atunci când îi desemnezi pe alţii să-ţi facă

munca, i-a spus râzând. Am pe cineva care vine pe la ora cinci să aibă grijă noaptea de cârciumă. Am un fel de speranţă că eu şi cu tine putem să ieşim pe-afară.

— Să ieşim pe-afară?

— Mda, ca la o întâlnire de dragoste

— Unde Dumnezeu să ne ducem?

— Nu suntem lipiţi de insula asta, Ellie.Mă bate gândul că te-aş putea duce la un restaurant elegant de pe uscat. Putem traversa cu feribotul. Ce părere ai?

Ellie se simţea puţin cam nervoasă la gândul să plece de pe Erskine. Mai ales pentru că nu putea desluşi motivul.

— Nu ştiu, Cutter. Crezi că n-o să fie la fel de distractiv dacă rămânem aici? Aş putea încerca să gătesc eu câte ceva. El şi-a dat seama că simţea cu adevărat o mare anxietate faţă de gândul de a ieşi dincolo de Erskine.

— Uite, Ellie oricât de tare iubesc eu insula asta, tot mai trebuie să plec câteodată să mănânc sau să văd un film, ceva. Haide, o să petrecem bine. Cunosc eu locurile, ştiu unde să te duc.

— De acord, a spus ea după un minut cu o faţă radioasă. Orice e preferabil faţă de obligaţia de a mânca felurile pe care le pot eu găti.

CAPITOLUL 10

După ce Cutter a plecat cu Jeep-ul lui, Ellie l-a dus pe Duke afară, apoi i-a dat mâncare proaspătă şi apă pe veranda din spate. A fost uimită să-l găsească pe Franklin D.stând pe trepte şi ţinând câinele îmbrăţişat.

— Franklin D., ce surpriză! a spus ea.Ai venit în vizită la vechiul tău prieten, Duke? Când băiatul a privit-o nedumerit, i-a spus repede:

I-am schimbat numele. Nu-mi prea plăcea să-l cheme Urâtul. Franklin D.a dat din cap aprobativ. Ellie s-a aşezat pe trepte lângă băiat şi amândoi l-au privit pe Duke mâncând de parcă n-ar mai fi văzut hrană de un secol.Au râs.

— Cred că trebuie să-i pun numele Purcelul cel Grăsan, a zis Ellie, din cauză că se îndoapă ca un porc. După puţin timp expresia băiatului a devenit melancolică.

— Îţi lipseşte câinele nu-i aşa? El a încuviinţat dând din cap.

Îi părea rău de copil. Bănuia că nu are prea mulţi prieteni.

— Crezi că tatăl tău s-a răzgândi şi acum te lasă să-l păstrezi?

De astă dată. Franklin D.a scuturat din cap într-un „nu” emfatic.

— Nu-i nimic, îţi spun eu ce-o să facem. Dacă mă ajuţi să am grijă de Duke până când îi găsesc o casă corespunzătoare, tu poţi să-l vizitezi cât de des vrei. Îl poţi şi hrăni în locul meu. Băiatul a aprobat-o entuziasmat. Ea spera că n-o să-i facă niciun rău copilului dacă el avea să se ataşeze şi mai tare de animal. Întâi trebuie să-i găsim un loc pentru dormit. Ellie a hotărât că locul cel mai potrivit era veranda din spate unde se afla şi maşina de spălat. Era la adăpost şi de ploaie. A băgat o cărămidă dedesubt pentru ca uşa să rămână mereu deschisă şi Duke să poată intra şi ieşi, apoi i-a pus carpeta pentru dormit cea veche din faţa uşii. I-a mai arătat lui Franklin D.câtă

mâncare şi apă trebuiau puse în castroane şi a pus la îndemână, în dulapul de-afară, mâncarea pentru câini astfel încât Franklin D.să poată să se descurce la nevoie singur.

— Poţi să-i umpli castronul cu apă de la furtunul din curte, i-a mai spus, şi cred că trebuie să-l hrănim de două ori, dimineaţa şi după-amiaza târziu.

Franklin D.a dat din cap.

— Acum, ce-ar fi să fac ceva de mâncare pentru noi? a zis băgând copilul în casă. Poţi să te speli în baie, i-a mai spus, apoi a turnat pentru amândoi câte un pahar cu suc de fructe. Regreta că nu se oferise să prepare dejunul când Cutter fusese la ea, apoi a decis că bine făcuse să mai aştepte o vreme înainte de a-i demonstra ce bucătăreasă fără talent era ea. Îi venea să zâmbească numai gândindu-se la felul în care-şi petrecuseră dimineaţa, cât de bine fusese noaptea trecută. Îi simţea lipsa.

— Îţi place omleta? l-a întrebat pe Franklin D.când s-a întors bine spălat pe mâini şi pe faţă. El a încuviinţat.

— Perfect, pentru că ăsta e singurul fel pe care-l pot găti fără a-l arde scrum. El a râs şi ea i-a dat nişte felii de pâine. Ce-ar fi să prăjeşti tu pâinea până fac eu ouăle? Ellie întreţinea conversaţia în timp ce pregăteau acel dejun simplu.

Băiatul răspundea la fiecare comentariu al ei printr-un zâmbet sau o aprobare.

— Într-o zi o să te învăţ să-mi pronunţi numele, i-a spus după ce s-au aşezat la masă.Ai vrea? Ochii lui s-au umbrit. Tu ştii, nu e greu. E de parcă ai lua doar două litere din alfabet, L şi E şi le-ai pune

împreună. Crezi că-mi poţi pronunţa numele,

Franklin D.? El a scuturat din cap şi şi-a îndreptat atenţia spre mâncare.

Ellie s-a gândit că era mai bine să nu insiste. De aceea a luat cu furculiţa nişte omletă şi a gustat.

— Nu-i rea pentru o femeie care întreaga viaţă a fugit de bucătărie, nu?

Franklin D.a râs iar. Se ocupau tocmai cu spălarea vaselor când a bătut cineva la uşa din spate. Uitându-se pe fereastră, Ellie a zărit-o pe Rose Wilcox.

— E mama ta, i-a spus băiatului, apoi s-a dus repede să-i deschidă.

— L-aţi văzut pe Franklin D.? a întrebat-o Rose, cu ochii rotunjiţi de grijă. Am intrat în camera lui să-l trezesc de dimineaţă, şi el plecase. L-am căutat peste tot.

— E aici, i-a spus Ellie şi a observat expresia ei de uşurare, apoi de furie. Nu ţi-a spus că vine aici? a întrebat lăsând-o să intre.

— Nu. Intrând, Rose l-a găsit pe Franklin D.la chiuvetă, spălându-şi farfuria. Dar cine-ţi închipui tu că eşti de-ai plecat de-acasă şi ai venit aici fără voia mea? l-a întrebat cu mâinile în şolduri. Şi nu ţi-am spus eu să n-o plictiseşti pe domnişoara Parks?

— Nu mă deranjează deloc, a oprit-o repede Ellie. Cred că i-a fost tare dor de câine.

Rose a privit-o.

— Să nu-mi spuneţi că Booker T.v-a rugat să luaţi animalul ăla necunoscut, a zis pe un ton din care se subînțelege că o considera pe Ellie mai plină de înţelepciune. Ellie s-a îmbujorat.

— Păi, am grijă de el până îi găsesc pe cineva care-l primeşte.

— Nimeni n-are poftă de un astfel de câine. E prea urât. Şi, de parcă abia atunci observase farfuria lui Franklin D., Rose a continuat: Să nu-mi spui că ai pus-o pe domnişoara Parks să te hrănească şi pe tine!

— Eu l-am invitat pe Franklin D.să ia dejunul cu mine, a zis Ellie. Şi-aşa tot timpul mănânc singură. Sper că am făcut bine. Rose a părut să reflecteze.

— Numai să nu-l lăsaţi să vă necăjească, a zis şi s-a întors spre fiul ei. Cât despre tine, tinere, niciodată să nu mai pleci de-acasă fără voia mea. N-o s-o scoţi la fel de uşor la capăt data viitoare. Băiatul a încuviinţat solemn.

— Rose, să-ţi dau o ceaşcă de cafea, s-a oferit Ellie. Femeia a şovăit o clipă înainte de a accepta.

— N-are ce rău să-mi facă o ceașcă de cafea. N-am avut de gând să vin să fac tevatură, dar nu-mi place să nu ştiu unde-mi sunt copiii. Automat mă gândesc la ce-i mai rău. Ellie înţelesese şi fără vorbe că era din pricină că un copil i se înecase. A atins-o uşor pe umăr.

— Îmi pare rău, Rose. Nu m-am gândit să-l întreb pe Franklin D.dacă i-ai dat voie să vină aici. Ochii femeii s-au umplut de lacrimi. Ellie s-a întors către băiat, care se simţea ruşinat de ceea ce făcuse.

— Ce-ar fi să te ocupi de Duke cât stau eu cu mama ta? Ellie a aşteptat să plece.

— Acum te simţi bine, Rose? a întrebat-o blând.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu băiatul meu mai mare. Nu? Când Ellie a încuviinţat, ea a continuat: Uneori e greu să rezişti după aşa ceva. Şi acum mai am unele zile posomorâte... Ellie i-a luat mâna.

— Te înţeleg. Când Ellie s-a asigurat că Rose îşi revenise, a turnat câte o ceaşcă de cafea pentru

amândouă.

— Rose, mă întreb... a început cu şovăială, nevrând s-o exaspereze pe femeie, dar simţind că era important. Pronunţă vreodată Franklin D.o vorbă sau nu?

Ochii femeii s-au întunecat şi părea cam încurcată de întrebarea lui Ellie.

— Nu.

— Nu e treaba mea să mă amestec, Rose, dar de ce nu-i dai o mână de ajutor?

Rose i-a răspuns ca de la sine-înţeles.

— Îmi închipui că Franklin D.o să vorbească atunci când o să poată şi nicio clipă mai devreme. A tăcut. În plus, nu ne permitem să-l ducem la unul dintre psihiatrii la modă acum, dacă la asta vă gândeaţi. Aveţi idee cât costă o treabă de-asta?

— Ai putea să mergi la centrul districtual de sănătate mentală. Acolo nu te costă mai mult decât aveţi voi posibilitatea să plătiţi.

— Nici vorbă de-aşa ceva. Franklin D.e îngrozit de apă. Preferă o bătaie în regulă decât să pună un singur picior într-o barcă.

— Ce-o să faci când o să meargă la şcoală?

— Mă bate gândul că o să-l pun să înveţe acasă. Şi eu şi bărbatu-meu am făcut zece clase. Putem să-l învăţăm şi pe el tot atâta.

— Da, însă nu-i acelaşi lucru. Franklin D.are nevoie să fie printre copiii de vârsta lui. Tu singură mi-ai spus cât de mult îţi doreşti pentru copii un alt viitor. Dacă el nu învaţă ca lumea, niciodată n-o să găsească o meserie convenabilă.

Rose a luat o gură de cafea, apoi a împins ceaşca deoparte.

— Ascultă, Ellie, ştiu că ai gânduri bune, dar e

mai bine să ne laşi pe mine şi pe soţul meu să ne îngrijim de Franklin D.O să fie bine şi pentru el. Ellie a zâmbit.

— Cu alte cuvinte, vrei să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Rose a chicotit.

— Cam aşa ceva, da. S-a dus la uşă şi a deschis-o, apoi i-a mai aruncat o privire peste umăr. Mi se pare că şi-aşa ai destule motive de îngrijorare.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit de la cineva că Jeep-ul lui Cutter Beaumont era pe cărarea asta azi dimineaţă foarte devreme. Cu bărbatul ăsta o să fii ocupată până peste cap. A zâmbit. Şi nu mai face faţa asta jenată. Amândouă ştim că asta tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

Cutter a surprins-o pe Ellie la prânz, aducând într-o sacoşă crenvurştii lui cu chili, usturoi murat şi o pungă de cartofi prăjiţi cu sare şi oţet. În ciuda propriei voinţe, Ellie se simţea cu el un pic cam timidă după dimineaţa aceea împreună.

Totuşi se bucura că-l vede şi mai voia, măcar acum, să fi acordat mai multă îngrijire părului ei. De mai bine de un an nu-i mai păsase de felul în care arăta.

Ochii i-au lăcrimat când a scos usturoiul din sacoşă.

— Nu ştiu dacă o să mâncăm noi toate astea sau mai bine să le-atârn pe veranda din dos ca să se îndepărteze spiritele rele. Cutter a luat-o de mijloc.

— Toată dimineaţa m-am gândit la tine. Ţi-a fost dor de mine? Ea chiar nu se pricepea cum să-i răspundă, nici lui, nici apropierii lui atât de mari şi s-a simţit aproape uşurată când i-a dat drumul. Habar n-avea cum trebuie să se poarte în privinţa

sexului opus. Fusese mai simplu când el nu fusese pentru ea decât Cutter Beaumont, un flirt fără importanţă. Acum că totul devenise mai complex, nu ştia nici să se poarte, nici ce să creadă. În sfârşit, a dat din cap.

— Dimineaţa mi-am petrecut-o cu Franklin D.După aia s-a oprit pe-aici Rose să bem o cafea.

— Rose e o femeie cumsecade. Ea şi bărbatu-său şi-au petrecut toată viaţa pe insulă.

— Probabil că e cam supărată pe mine. Am întrebat-o de ce nu-l duce pe Franklin D.la doctor. El a chicotit.

— Nu poţi să te-astâmperi, aşa-i?

— Cred că cineva trebuie să facă ceva, Cutter.Mă miră că nici tu n-ai făcut nimic.

— Ascultă, Ellie. Eu am învăţat cu mult timp în urmă să nu mă bag în sufletul oamenilor ăstora când e vorba de obiceiurile şi credinţele lor şi de felul în care îşi fac treburile. Ei sunt altfel decât oamenii cu care eşti tu obişnuită. Văzând că ea nu părea convinsă, a continuat: Sigur, cu toţii merg la biserica baptistă, duminica, dar majoritatea cred şi în voodoo, mitologia lor proprie. A tăcut puţin când ea l-a privit cu scepticism. Vorbesc serios. N-ai constatat cât de mulţi oameni de pe-aici vopsesc cu albastru ramele geamurilor lor? Asta-i pentru a îndepărta spiritele rele. Ei încă mai fac farmece şi folosesc ierburi pentru descântece. Franklin D.a purtat atârnate la gât usturoi şi rădăcini timp de şase luni după accident. Părinţii lui îşi închipuie probabil că, dacă asta nu l-a lecuit, nimic altceva nu l-ar putea vindeca.

— Nu suntem în epoca de piatră, Cutter, suntem în secolul douăzeci.

— Păi, tot n-o să reuşeşti să convingi pe nimeni de pe-aici că un tratament l-ar putea ajuta pe băiat. Or să râdă de-or să se prăpădească toţi cei de pe insulă. A îmbrăţişat-o din nou. Acum, să discutăm despre unde vrem noi să ne ducem la noapte.

Ellie a început să se pregătească pentru întâlnirea cu Cutter încă de la ora două după amiază, ştiind că el avea să o ia la cinci şi jumătate ca să ajungă la docul principal, la feribotul de ora şase. Privindu-se în oglinda de la baie, şi a dat seama că se neglijase cu adevărat de la întâmplarea de anul trecut. Părul era uscat, fără luciu şi cu vârfurile netăiate. Nu putea face mare lucru pentru biata ei coamă de păr inegală, dar putea să încerce să-l recondiţioneze oarecum. Şi-a căutat trusa de cosmetice şi a găsit ce-i trebuia pentru un tratament cu ulei fierbinte şi un balsam.

În fine, cu părul gresat şi înfăşurat într-un prosop şi cu faţa bine dată cu cremă, s-a băgat în baia fierbinte în care turnase ulei pentru copii.

Dumnezeule, dar uitase ce înseamnă să aibă grijă de propria persoană. Ellie s-a lăsat pe spate în baia masivă de faianţă şi a închis ochii. De două ori se răcise apa şi ea o înfierbântase din nou. În sfârșit, la ora trei, s-a şters pe păr şi peste tot şi a ieşit din cadă. S-a uscat repede, apoi s-a dat cu o loţiune înviorătoare din cap până-n tălpi.Au urmat pedichiura şi manichiura, două rele necesare. Stând în faţa ferestrei deschise, şi-a lăsat părul să se usuce singur ştiind să astfel se aranjează de minune. Ellie s-a încruntat punând mâna pe accesoriile ei de machiaj. Nu se fardase ca lumea de anul trecut, luându-şi în privinţa asta o atitudine

total nepăsătoare. Nu trebuia să fii geniu ca să-ţi închipui de ce nu-şi mai dorea să arate bine pentru niciun bărbat.

„*Violul nu are absolut nimic de-a face cu felul în care arăţi, Ellie*", îi spusese doctoriţa Brenner încă de la prima şedinţă." *E o treabă care ţine de altceva. De ce crezi că bătrânele şi copiii sunt violaţi?"*

Sigur, logic. Ellie ştia toate astea. Dar, din punct de vedere emoţional, se gândea, nu mai voise să rişte. Acum însă, privind la tânăra femeie din oglindă, îi devenea clar că nu se mai putea neglija, că nu mai trebuia să nu-i pese de haine şi de machiaj doar pentru că îi era teamă de un nou viol. Acum ea ştia să se apere singură. Ellie nu realizase cât de tare se îngrăşase până când nu şi-a pus rochia cu dungi albe şi negre, foarte largă pe are o luase cu ea, dar apoi o îndesase în fundul dulapului pentru că nu vedea niciun motiv s-o poarte pe insulă. Ultima oară când o îmbrăcase, rochia asta atârnase pe ea ca pe o oaie bătrână. Acum îi venea ca turnată pe şolduri şi cădea ca o lalea graţioasă spre genunchi.

Stând în faţa oglinzii mari de pe uşa sălii de baie, Ellie se întreba dacă nu cumva exagerase cu machiajul şi şi-a înfrânt greu tentaţia de a-şi scoate rochia ca să se demachieze. Încă mai lupta cu îndoielile când a bătut la uşă Cutter.

Aproape că i-au ieşit ochii din orbite când a văzut-o. Ellie, cea cu care se învăţase în ultimele săptămâni era drăguţă, dar femeia din faţa lui îl făcea K.O.A scos un uşor fluierat aprobativ şi a studiat-o.

— Ah, mamă! Ea s-a îmbujorat.

— Asta înseamnă bine sau rău?

— Hotărât – bine! Ellie şi-a acordat o clipă ca să-l studieze şi ea la rândul ei, de la pantalonii bine călcaţi până la cămaşă şi blazerul sport.

— Te-ai bărbierit, i-a spus observând evenimentul. Cutter a privit-o uşor încurcat.

— Mda, păi de mult nu mai folosisem aparatul de ras, încât era să uit şi cum arată.

Eşti gata de plecare? Ea a încuviinţat.

— Numai să-mi iau geanta şi să încui, i-a spus. Dispărând iar în casă în vreme ce Cutter aştepta pe treptele din faţă. Când s-au îndreptat spre Jeep, Franklin D.' sosea la ea în curte. Ellie i-a făcut un semn cu mâna şi i-a zâmbit băiatului.

— Ai venit să-l hrăneşti pe Duke? l-a întrebat. El a dat din cap.

— Păi, bravo. Ştii unde-i mâncarea, i-a spus. Duke e pe veranda din spate şi-o să fie fericit că te vede. Băiatul s-a uitat de la ea la Cutter şi din nou la ea. Domnul Beaumont şi cu mine plecăm pe uscat, să luăm cina. A constatat că vorbele ei aduseseră o încruntare pe faţa băiatului. S-a dus spre el. Şi s-a aplecat să-i vorbească. Nu se întâmplă nimic, Franklin D., i-a spus, amintindu-şi că mama lui îi povestise că băiatului îi era teribil de frică de apă şi de feribot. O să fim aici când vii mâine dimineaţă să-l hrăneşti iar pe Duke. Poate că o să iei micul dejun cu mine. După un moment, copilul i-a zâmbit slab.Mă îmbrăţişezi? l-a întrebat. El şi-a încolăcit braţele subţiri în jurul gâtului ei. Iar Ellie s-a simţit mişcată până la lacrimi. Îţi spun ceva, i-a şoptit. Dacă eşti cuminte, îţi aduc un cadou. Ce părere ai?

El a încuviinţat cu bucurie, a mai îmbrăţişat-o o

dată, apoi a fugit în spatele casei în căutarea lui Duke. De lângă Jeep, Cutter observase schimbul de cuvinte dintre Ellie şi Franklin D.Era impresionat de felul în care doi oameni atât de diferiţi putuseră deveni prieteni atât de repede. Apoi a realizat că nu era deloc ciudat. Şi Ellie şi Franklin D.suferiseră şi încercau să treacă peste un şoc. De aceea i-a zâmbit afectuos lui Ellie când s-a apropiat de Jeep.

Cutter s-a salutat cu bătrânul căpitan când au intrat pe feribotul ruginit, apoi a condus-o pe Ellie pe puntea din faţă.Au stat lângă balustradă până au ajuns în golful de pe continent. Cutter a observat că Ellie avea o privire neliniştită care-i adunase sprâncenele una lângă cealaltă.

— Cum ar zice Fred Flinstone, i-a spus el indicându-i feribotul, în afară de faptul că nu are viteză deloc, în rest este foarte solid şi oferă siguranţă.

— Ce-ar trebui să faci ca să ajungi în golful ăla repede? l-a întrebat. Să zicem, dacă cineva are nevoie urgentă de doctor? Cutter s-a sprijinit pe balustradă.

— Clarence Davis şi cu mine ne pricepem la prim-ajutor, i-a spus. Dar în cazul unei urgenţe serioase, spitalul ar trimite elicopterul. Nu s-a întâmplat decât de două ori de când stau pe insulă. Prima dată când Meekin Brady a născut doi gemeni în cârciuma mea, şi-a tăcut o clipă – când s-a înecat fratele lui Franklin D.

— Cine l-a scos din apă? Cutter a şovăit, apoi, întâlnindu-i privirea curioasă i-a spus:

— Eu. Şi eu şi Clarence i-am dat primul ajutor băiatului până au sosit medicii, dar era. Prea târziu.

— Cum de nu l-a văzut nimeni pe-acolo?

— Se întâmpla în ziua de 1 ianuarie. Era al dracului de frig în ziua aceea.

Nimeni nu se ducea la pescuit pe docuri cu excepţia lui Franklin D.şi a fratelui lui, care era încă în vacanţa de Crăciun. Feribotul tocmai plecase, aşa că nimeni nu se afla prin preajmă. Clarence şi cu mine făceam rondul când a venit în fugă la Jeep băieţelul cu o privire sălbatică în ochi ţipând că fratele lui căzuse de pe chei şi nu revenise la suprafaţă. Cutter a privit într-o parte. Puştiul căzuse şi-şi zdrobise capul de o stâncă, de-aia se înecase în apa de câțiva centimetri.

Ellie a dat tristă din cap.

— Şi Franklin D.n-a mai vorbit de-atunci, a spus. Cutter a oftat.

— Medicii i-au ţinut pe el şi pe mama lui sub sedative câteva zile. Rose a îndurat teribil de greu situaţia. Cred că ăsta e unul din motivele pentru care nu i-a păsat de tăcerea lui Franklin D.. la început. Multă vreme după tragedie a suferit enorm.

Nici pe preot n-a vrut să-l mai vadă multă vreme. Acum se simte mult mai bine.

Ellie a privit peste apă la norii întunecaţi de la orizont.

— E atât de trist, a zis după câtva timp. Cutter i-a luat mâna.

— Mda. E trist. Ellie, dar viaţa merge înainte şi putem scoate ce-i mai bun din ea.

Dacă stăm şi insistăm asupra nenorocirilor din lume, n-o să avem timp să ne bucurăm de partea bună a lucrurilor.

— Vorbeşti din experienţă? El a dat din umeri.

— Toată lumea cunoaşte suişuri şi coborâșuri,

Ellie. A privit-o. Acum hai să ne revenim şi să discutăm ce-o să mâncăm la cină. A să-ţi pun o întrebare specială şi te rog să-mi răspunzi cinstit, a adăugat el pe un ton care sugera că răspunsul era foarte semnificativ pentru el. Ea şi-a arcuit sprâncenele, întrebându-se despre ce-ar putea fi vorba.

— Perfect, a spus. Întreabă-mă!

— Crezi că semăn cu Don Johnson din filmul *Miami Vice*?

CAPITOLUL 11

Restaurantul avea o eleganţă impersonală care-i amintea lui Ellie de restaurantele din Savannah. După ce s-au aşezat în apropierea unei ferestre cu vedere spre golf, el a cerut o listă cu vinurile şi, după o scurtă discuţie cu chelnerul a comandat ceea ce Ellie a considerat a fi de mare rafinament.

— De unde ştii atâtea despre vinuri? l-a întrebat. El a dat din umeri

— Sunt proprietar de cârciumă. E normal să mă pricep.

— Da, însă tu nu aduci vinuri scumpe la *Ultima şansă.* El a privit-o amuzat.

— Asta e un fel de inchiziţie?

— Ba nu. Dar tu vrei să afli cât mai multe despre mine.

Cel puţin lucrurile cu adevărat importante.

— Bine, bine. I-a spus ridicând mâinile ca pentru a se preda. Odinioară, felul serviciului meu consta în a călători foarte mult şi a mă ocupa de tipi importanţi cărora le plăcea vinul de calitate. Satisfăcută?

— Ce fel de serviciu?

— Să vând piese de elicopter. Meseria mea era să descopăr cumpărători.

Ea a zâmbit.

— Şi erai un bun descoperitor?

— Cel mai bun.

— Atunci de ce nu te mai ocupi de asta? Tocmai se întorcea chelnerul cu vinul, de aceea Cutter a fost încântat să aibă un răgaz înainte de a răspunde, sperând chiar că va putea schimba subiectul.

— Deci? i-a spus ea în momentul în care aveau vinul în pahare şi erau din nou singuri.

— Ellie, există câteva lucruri pe care nu le ştii despre mine, i-a spus după o clipă.

— Asta nu mă miră. Credeam că eu sunt o persoană închisă, dar încep să cred că mi-am găsit egalul. I-a zâmbit un pic strâmtorat.

— Păi,. După cum ţi-am mai spus, când am fost în armată, un prieten şi cu mine am lucrat pe elicoptere şi proiectam cea mai importantă piesă. Am fost plini de succes.

— Cât de mare a fost succesul?

— Noi doi am devenit peste noapte milionari.

— Sunt impresionată.

— Să nu fii! N-a durat decât câțiva ani scurţi. A căzut pe gânduri. Ciudat cât de mulţi prieteni ai când eşti bogat.Ar fi fost cazul să fiu mai precaut şi pentru că, pretutindeni, femeile dădeau năvală asupra mea.

— Asta e o parte pe care nu vreau s-o aud, i-a spus ea.

— Da, păi am terminat prin a mă însura cu una dintre femeile astea. O texană bogată din înalta societate. N-a fost o căsătorie reuşită.

— Ce s-a întâmplat?

— Era răsfăţată şi obişnuită să facă totul numai după capul ei încât pur şi simplu nu pot s-o condamn. Vina a fost la fel de mult a ei ca şi a mea. Oricum, într-o zi încercam un elicopter şi am căzut. Zdrobit şi ars, după cum au spus ceilalţi.

Ellie a gemut

— Şi n-ai murit?

— Eu am sărit înainte ca elicopterul să atingă pământul şi să explodeze, i-a zâmbit trist lui Ellie. Chiar dacă în felul ăsta mi-am fracturat tot ce se putea fractura.

— Oh, groaznic!

— Lumea a crezut că o să mă duc pe lumea cealaltă. Săptămâni la rând n-am ieşit din comă. Când în sfârşit, m-am trezit, eram în gips ca într-o matriţă şi aşa am mai petrecut câteva luni de viaţă

— Bine, să ne întoarcem la soţia ta a zis extrem de curioasă Ellie.

— Oh, asta... S-a mohorât. Păi, încetul cu încetul, am înţeles că ea şi partenerul meu se încurcaseră unul cu altul. Când eu nu ieşisem din comă şi se părea că o să mor, cei doi au luat până la ultimul bănuţ din companie şi s-au dus în Virginia Islands. Eu n-am avut altă soluţie decât falimentul şi avocatul meu a cerut divorţul din vina ambilor.

— N-a fost uşor pentru tine

— Da, mă obişnuisem să am bani. Ea s-a încruntat.

— Eu mă referam la pierderea soţiei tale El a dat din umeri.

— De fapt, el mi-a făcut un serviciu luându-mi-o de pe cap. Dar ceea ce mă ardea cu adevărat era pierderea companiei De cum mi-am revenit, am

plecat în căutarea lor. Hotărâsem să-l ucid cu propriile mele mâini pe el. Şi aproape că aşa am făcut. Ellie a luat o înghiţitură de vin. Ochii lui scânteiau. Ea a priceput că acum ieşea la iveală partea brutală a lui Cutter Beaumont. Bănuise existenţa acesteia sub învelişul de suprafaţă. Era un prieten şi un îndrăgostit minunat, dar un inamic de temut.

— De aceea te-ai mutat pe Erskine? El a încuviinţat.

— Îmi doream să fug cât mai departe cu putinţă de civilizaţie. Presupun că-ţi dai seama că n-am dus-o pe roze pe vremea aia. Am adunat greu nişte bani ca să-mi deschid cârciuma, iar restul, cum se spune, e doar poveste.

Ea a reflectat la ceea ce-i spusese, i-ar fi plăcut, desigur, să afle mai multe despre fosta lui soţie, dar s-a gândit că o să mai scoată câte ceva de la el pe parcurs.

— Astfel, s-ar părea că noi doi am venit pe Erskine ca să fugim de trecut.

— La început, da, dar asta a fost de mult. Eu am rămas aici fiindcă mi-a plăcut. Dar nu am motiv să mă ascund pentru că n-am făcut nimic rău şi nici tu n-ai făcut ceva rău.

— Unii oameni spun că femeile care sunt violate au provocat asta într-un fel sau altul.

— E o tâmpenie şi tu ştii asta.

— Unii soţi nici nu-şi mai pot ţine în braţe soţiile care au fost violate. Cunosc cazuri în care căsătoria a fost distrusă din această cauză.

— Poate că oricum nu erau prea tare legaţi de la bun început. A zis el. Uite, dacă m-ai întreba pe mine, ţi-aş răspunde că nu am probleme să fac

dragoste cu tine din pricina asta. Dar consider că e o ruşine faptul că nu l-au prins pe tip. Îl mai caută poliţia? Ea a ridicat din umeri.

— Din câte ştiu eu, da. Însă nu e un caz care cere neapărat rezolvare pentru ei. Când am ieşit din spital, la început, se părea că trebuia să merg mereu la secţia de poliţie, să tot particip la identificarea unor indivizi. Dar, pe măsură ce timpul a trecut, ei nu m-au mai chemat. A oftat. De fapt, acum chiar aş prefera să mă lase în pace.

— Vrei să fie prins tipul, nu-i aşa?

— Sigur că da. Dar acum sunt pregătită să trec peste asta şi să-mi continui viaţa. A privit în jos, spre paharul de vin. Mai sunt şi alte motive. Nu mi-ar plăcea să am de povestit toată istoria asta sordidă în faţa unei curţi cu juri plină de lume. Nu vreau să dau dureri de cap întregii familii, a mai adăugat.

— Chiar dacă asta înseamnă pedepsirea individului?

— Am auzit de prea multe instanţe în care criminalii sunt eliberaţi prin artificii procedurale sau nu-şi îndeplinesc decât o foarte mică parte a pedepsei înainte de a fi iar liberi. De ce m-aş mai amesteca în toate astea? Am fost deja victimă o dată şi nu vreau să devin în plus o victimă a sistemului legislativ. Ellie a fost mulţumită de întreruperea provocată de chelner, care aducea menu-ul. Voia să schimbe subiectul şi Cutter părea să-şi fi dat seama pentru că n-a întrebat-o mai departe. Şi-au ales felurile de mâncare, iar Cutter i-a povestit istorioare nostime despre oamenii de pe Erskine, inclusiv când Clarence şi el fuseseră chemaţi să pună capăt unei dispute domestice

dintre Clovis şi Dicker Henry. Când Clovis se întorsese să lupte cu ei cu ajutorul unei greble de grădină. Ellie a râs până i-au dat lacrimile şi o dureau coastele, încât a trebuit să-l roage să înceteze ca ea să-şi poată regăsi suflul, mai ales că şi Cutter râdea atât de tare că lumea din jur începuse să se uite la ei. Privirea lui a devenit mai catifelată şi a pus mâna pe mâna ei.

— Îmi place când te aud râzând. Ellie îmi face bine la suflet.

Avea o expresie atât de tandră, de sinceră, ca Ellie se speriase pe jumătate şi era să înceapă să ţipe din nou, de astă-dată de emoţie. Cutter Beaumont, în ciuda faptului că era un şmecher şi un flirt al ei, în ciuda comportamentului de diavol-ţanţoş-şi-fără-de-grijă, o înduioşa într-un fel inegalabil.

Se îndrăgostise de el. Conştiinţa acestui fapt a cutremurat-o. Pentru un timp n-a putut decât să stea pe loc, lăsându-se pătrunsă de ideea aceasta. Îl iubea! Sosise pe insula aceea cu sufletul zdrobit şi rănit. Cutter o făcuse să zâmbească din nou.

Într-un timp foarte scurt o făcuse să se bucure că nu murise în noaptea atacului.

Ellie nu mai simţise nici gustul mâncării după asta.

La jumătatea cinei a început să plouă. Cât timp chelnerul a strâns masa şi a adus cafeaua vântul şi ploaia au început să bată în ferestrele mari ale restaurantului.

— Întotdeauna. Este vremea atât de schimbătoare? a întrebat Ellie temându-se că n-o să se termine ploaia până când se vor întoarce cu feribotul pe Erskine.

— Aşa e în perioada asta a anului Sunt adesea vijelii în după-amiezele târzii dar de obicei, se termină repede. A tăcut puţin. Cred că asta de-acum e o replică la cea de noaptea trecută.Ca un fel de confirmare, un fulger a luminat cerul.

— Nici n-am luat umbrela, i-a spus Ellie O să fim muraţi până ajungem la docuri să luăm feribotul. El i-a zâmbit timid.

— Dacă vremea se înrăutăţeşte n-o să fie niciun feribot.

— Şi cum ne-ntoarcem? Devenise cu adevărat îngrijorată acum şi asta se observa după ochii ei larg deschişi.

— Ce putem face. Cutter? Să dormim pe o bancă din parc în ploaie?

— Linişteşte-te, i-a spus el luându-i mâna şi strângându-i-o. Dacă nu se potoleşte furtuna, o să dormim în oraş şi o să ne întoarcem mâine dimineaţă.

— Unde să dormim?

— La un hotel, unde altundeva? Este unul foarte bun chiar peste drum. E un fel de hotel care oferă dormitul şi micul dejun.

— Ştiu eu. Cutter? Şi câinele meu?

— N-are ce să i se întâmple. Termină cu grijile. O să cerem desertul şi-o să vedem ce se mai întâmplă. Vremea se înrăutăţea tot mai tare şi ei şi-au mâncat plăcinta cu îngheţată de vanilie şi au mai băut cafea. În fine, Cutter s-a scuzat şi s-a dus să dea un telefon la hotel ca să se asigure că sunt camere. S-a întors zâmbind.

— Am rezervat un apartament cu un pat de mare clasă, ce părere ai?

— Dar ai atâția bani? El a privit-o jignit.

— Un întreprinzător de succes ca mine? Sigur că-mi pot permite aşa ceva. Şi-a căutat carnetul de cecuri. Numai după ce a plătit şi i-a mulţumit chelnerului, el a observat cât de îngrijorată arăta Ellie. Sprâncenele i se împreunaseră într-o încruntătură gânditoare.

— Poate că am cam depăşit limitele crezând că vrei să-ți petreci noaptea cu mine, i-a spus el. E numai... după dimineaţa asta. Dacă înainte arătase numai neliniştită, nimic nu se mai compara cu expresia ei de-acum. O să te simţi mai bine dacă voi cere camere separate? Ellie i-a întâlnit privirea întrebătoare.

— Îmi pare rău că sunt nervoasă. Aşa a fost, că s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat azi de dimineaţă. Nu fusese plănuit. El a devenit tandru.

— Deşi îmi vine să mor, Ellie tot îţi spun asta. Nu este neapărat nevoie să facem dragoste. Putem dormi îmbrăţişaţi şi o să ne simţim foarte plăcut împreună.

Ea a reflectat la spaima pe care încerca s-o ascundă.

— Dar n-am schimburi. În ce o să ne îmbrăcăm pentru noapte?

El i-a zâmbit dezarmant.

— O să ne descurcăm. Nu-ţi vine prea uşor nu-i aşa? Ea i-a zâmbit sfios.

— Nu, dar o să-mi revin.Au plecat apoi din restaurant şi au aşteptat pe dungile marcate de la intrare o clipă de acalmie a ploii. Cum acest lucru nu se petrecea,

Cutter a zâmbit.

— Ellie, iubito, suntem aproape uzi. Râzând au trecut strada, evitând un taxi şi o camionetă, şi au

ajuns la uşa din faţa hotelului. Ellie a observat clădirea pe trei nivele stil casă de ţară. Micul salon era un adăpost plăcut cu covoarele lui de iută şi mobila supraaglomerată.

— Trebuie să fiţi domnul care tocmai a telefonat, a spus funcţionarul, care a dispărut o clipă şi s-a întors cu două prosoape curate, i-a zâmbit lui Ellie întinzându-i-l pe al ei.

— Am înţeles că locuiţi pe Erskine şi aţi păţit-o cu furtuna. Ea a încuviinţat şi i-a mulţumit încercând să se şteargă de apa de ploaie.

— Camera dumneavoastră e gată, domnule Beaumont, i-a spus el lui Cutter şi am trimis după obiectele de toaletă pe care le-aţi cerut.

— Mulţumesc. Cutter s-a dus la registru să semneze. Un lift i-a dus la etajul al treilea şi apartamentul lor mic era călduros şi mai confortabil decât la un mare hotel. Patul era de patru locuri, solid, din lemn de mahon cu o plapumă mare.

— Asta trebuie să te coste o avere, i-a spus Ellie lui Cutter, căci se pricepea la calitate în materie de camere de hotel.

— Vrei să nu te mai îngrijorezi de preţuri? i-a spus el căutând baia. Uite, au aici o poliţă cu prosoape încălzite. De ce nu ţi-ai scos hainele ca să te înfăşori în unul din ele? Ellie era mai mult decât fericită să iasă din hainele ude. A dispărut în baie, şi-a scos pantofii cu tocuri şi s-a dezbrăcat. Când s-a întors înfăşurată într-un prosop uriaş de baie, l-a găsit pe Cutter stând la fereastră. El i-a zâmbit.

— Ştii ceva? Pariez că ploaia se opreşte.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu. Dar tu? Ea a zâmbit, simţind că i-a revenit

siguranţa de sine.La urma urmei, ăsta era Cutter, bărbatul pe care-l iubea.

— Acum e bine.

— Bravo. Te superi dacă mă dezbrac de hainele ude?

— Ţi-am lăsat şi ţie un prosop de baie. Cutter s-a dus în baie şi şi-a scos hainele, apoi le-a atârnat pe sârmă lângă cele ale lui Ellie ca să se usuce, încercând să nu bage în seamă lenjeria ei intimă.

Când a intrat în cameră a găsit-o pe sofa, cu picioarele strânse sub ea, uitându-se la televizor. Ellie l-a privit, apoi şi-a mutat repede ochii la televizor, văzând cât de puţin din el acoperea totuşi prosopul. Şi de-ar fi fost surdă, mută şi chioară, tot ar fi observat cât de grozav arăta Cutter Beaumont într-un prosop de baie. Culorile mov şi verde ca menta îi puneau în valoare trupul bronzat şi binefăcut. I-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să nu se mai uite la el.

— La ce te uiţi? a întrebat-o el aşezându-se în apropiere. Ea a chicotit.

— La o reluare cu *Zile fericite*. Dacă vrei, ne uităm la altceva.

— Nu, asta-mi place. Cutter şi-a întins picioarele lungi şi şi le-a cocoţat pe măsuţa din faţa lui. Privind filmul, era oarecum conştient de faptul că Ellie îl privea din timp în timp. Ea a căscat şi el a privit-o.

— Obosită?

— Puţin. S-a aşezat mai confortabil pe sofa. Cutter a luat o pernă.

— Uite, pune-ţi capul pe genunchii mei. Ea a căscat din nou.

— Eşti sigur? Adevărul e că teribil ar fi vrut să se

culce dar încă nu i se părea că e cazul. Aşa că şi-a pus capul pe perna mare de pe genunchii lui. A încercat să-şi ţină ochii deschişi, dar îi era tot mai greu. Cutter nu ştia când adormise ea, dar felul în care îi urca şi îi cobora coşul pieptului îi spunea că într-un anume moment ea abandonase programul. A privit-o pe femeia adormită şi a zâmbit gânditor. Părea o tânără fată cu picioarele unul lângă altul şi un pumn pus sub bărbie. Dar corpul era clar al unei femei. Picioarele lungi erau subţiri şi bine formate şi avea tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat.

— Ellie? A scuturat-o uşor. Ea s-a întins şi a mormăit ceva în somn, dar nu s-a trezit. Atunci el i-a luat uşurel capul şi i l-a pus pe pat după care a luat-o în braţe şi a dus-o în dormitor. Tresărind, ea a deschis ochii.

— Unde mă duci?

— În pat, iubito. Nu te îngrijora, eşti în siguranţă. Ea s-a relaxat şi a zâmbit.

— Ştiu. Aşezată între aşternuturile răcoroase şi apretate, Ellie a suspinat visătoare şi i-a făcut bine căldura trupului lui Cutter. Se simţea adânc împăcată când şi-a pus capul pe braţul bărbatului, în acelaşi timp, trupul o durea după atingerea lui. S-a strâns mai aproape de el.

Cutter nu mai ştia de cât timp stătea întins acolo cu ea în braţe, cu corpul la fel de ţeapăn ca o figură din muzeul de ceară. Singura certitudine pe care o avea era răspunsul plin de forţă al trupului lui la femeia din braţe. De ce se simţea atât de bine în braţele lui? Cum de trupul ei se potrivea atât de total trupului lui? A blestemat năpasta cuprinsă în toată situaţia. Asta era prima femeie de care îi păsa cu adevărat după o lungă perioadă de

timp. Instinctele lui îi spuneau să trebuia să o protejeze. Dar îi era teribil de greu să se descurce cu ceea ce i se întâmplă între coapse împotriva propriei voinţe.

— Cutter? Inima a început să-i bată nebuneşte.

— Da?

— Tu eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat în viaţa mea.

Doamne, ce dulce mai era. El şi-a strâns braţele în jurul ei dându-şi seama că ar fi fost în stare de orice ca ea să se simtă în siguranţă.

— Şi eu mă gândesc la fel iubito, a spus el sărutând-o pe frunte.

— Te iubesc Cutter.

— Dumnezeule Ellie! Ea a tresărit.

— Ce-i?

— Cum crezi că mai pot dormi acum? El nu i-a lăsat un răgaz pentru răspuns, ci i-a dat drumul din braţe brusc; a dat deoparte plapuma şi a sărit din pat. Era necesar să pună între ei o oarecare distanţă sau să moară. Ellie s-a ridicat clipind spre el confuză.

— Ce-o să mă fac? El a oftat din greu.

— Perfect, era destul de rău pentru mine că trebuia să stăm la hotel, dar mi-am spus că o să rezist. Şi de aş fi în primejdie de moarte, tot un gentleman vreau să rămân.

Dar după aia tu ai venit să te grozăveşti, cu prosopul ăla teribil pe tine...

— Nu m-am grozăvit şi prosopul nu e teribil.

—... dar mi-am spus singur: Nu-i nicio problemă, o să rezist şi la asta. Dar nu mai pot rezista când îmi spui că mă iubeşti pentru că n-am nici cea mai vagă idee cum să procedez în cazul ăsta. Nu mă

pot înfierbânta şi să trec peste starea asta şi ştiu că pot să devin prea pasionat, iar asta te sperie. Dar dacă nu fac nimic, tu o să te gândeşti că e din pricină că ai fost violată. Iisuse, Ellie, spune-mi ce pot face eu? Numai la sfârşit şi-a dat şi el seama că. În loc să vorbească normal, răcnea.

Ellie a stat întinsă o vreme, copleşită de ceea ce-i făcuse bărbatului. Era înduioşată de faptul că el luptase din greu să facă numai ceea ce se cuvenea. În acelaşi timp, şi-a dat seama că ajunseseră la punctul în care relaţia lor trebuia lămurită.

— N-am să-ţi spun decât un lucru, Cutter Beaumont, i-a replicat ea semeaţă.

— Ce?

— Asta! Ea a aruncat cu prosopul în el cu toată puterea. A durat o secundă până a înţeles situaţia, şi când asta s-a petrecut, Cutter a râs şi şi-a smuls şi el prosopul.

— Oh, Ellie, a spus. Vocea lui căpătase o notă senzuală de mustrare. Pur şi simplu tu eşti cea care ne provoci şi mie şi ţie o grămadă de necazuri. Stomacul lui Ellie a fremătat când salteaua sa adâncit sub greutatea lui.

Faza următoare a fost că l-a simţit alături de ea fierbinte, gol şi puternic.

A sărutat-o. Întâi cu blândeţe, ţinându-i faţa între mâini. Apoi sărutul a devenit tot mai profund şi el a scos un sunet lacom potrivindu-şi trupul lângă al ei încât nu-ţi puteai da seama ce are de gând să facă.

Ellie se simţea mică şi vulnerabilă în braţele lui cu pieptul apăsat de al lui, atât de lat. Picioarele lui puternice erau împletite cu ale ei pe sub plapumă – ale lui păroase şi aspre, ale ei netede. Ea simţea

cât de mult o dorea şi că era excitat până la limită. Oare s-ar opri dacă i-ar cere? s-a întrebat ea şi un moment trecător nu o a mai simţit total degajată. Oricum, ştia că nu-i poate face faţă din punctul de vedere al forţei. Dar apoi el a sărutat-o şi ea a simţit o slăbiciune plăcută pe dinăuntru şi atunci a înţeles că Cutter Beaumont n-ar fi avut niciodată nevoie să-şi folosească forţa pentru a lua ceea ce era oricum al lui. Şi ea a înţeles că nu poate exista pe lume niciun alt loc mai plăcut în afara braţelor lui.

Când Cutter şi-a pus uşor mâinile pe coapsele lui Ellie, a gemut înfiorat. Era mătăsoasă şi umedă. Cu o grijă extraordinară, el şi-a alunecat degetele peste partea aceea excitată. Ellie a suspinat şi s-a arcuit sub mâinile lui.

El a blestemat în gând şi a lăsat-o din nou.

— Cutter? Ea nu-şi putea masca dezamăgirea din voce.

El a chicotit blând în întuneric.

— E perfect, iubito. O s-o fac ceva mai bine. S-a dat jos din pat, i-a desfăcut uşor coapsele, apoi a sărutat-o acolo cu duioşie.

— Oh! Ellie a tresărit de parcă ar fi fost atinsă cu fierul înroşit. Instinctiv i-a apăsat capul mai tare asupra ei. Limba lui era fierbinte şi cercetătoare; ea tatona şi incita muguraşul care adăpostea întreaga ei dorinţă, apoi s-a adâncit în interiorul fierbinte şi dulce. Ellie se agita şi vibra resimţind val după val de plăcere.

Cutter s-a ridicat, s-a potrivit mai bine între picioarele ei şi a pătruns-o cu mare blândeţe. Muşchii ei au pulsat şi s-au contractat în jurul sexului lui şi el a simţit că moare datorită plăcerii.

După un moment tremura în braţele ei. Repetându-i numele cu un oftat de uşurare.

— Te iubesc, Ellie.

Când Ellie şi Cutter s-au dat jos de pe feribot în dimineaţa următoare. — l-au găsit pe Rose şi pe Franklin D.aşteptându-i. Băieţelul s-a aruncat în braţele lui Ellie suspinând de nu se putea opri. Ellie. Care zâmbise continuu de când se trezise dimineaţa în braţele lui Cutter, a ieşit brusc din starea ei euforică.

— Franklin D.? Ce-i cu tine? A îngenuncheat în faţa lui şi l-a ridicat în braţe.

Băiatul tremura.

— Bine că vă văd, a spus Rose scuturând tare din cap. Băiatul ăsta m-a ţinut toată noaptea, umblând fără astâmpăr şi plângând. Ellie s-a uitat la faţa plină de lacrimi a copilului, apoi la mama lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, Clarence ne-a spus că Cutter a sunat ca să anunţe că o să rămâneţi pe uscat din cauza furtunii, dar Franklin D.n-a vrut să creadă asta. Ştiţi că el urăşte apa şi tot ceea ce implică apa. A fost convins să bătrânul feribot s-a scufundat cu voi şi orice i-am spus eu nu s-a liniştit. Femeia i-a dat un ghiont fiului ei. Vezi, Franklin D., ţi-am spus că domnişoara Parks e bine. Sănătoasă. Domnul Beaumont a avut grijă să nu i se întâmple niciun necaz.

Ellie şi-a simţit inima strânsă privindu-l pe Franklin D.cu ochii plini de lacrimi.

— Scumpule, îmi pare rău că te-ai îngrijorat din pricina mea.Mă poţi ierta?

El a încuviinţat, a suspinat, apoi şi-a înfundat

feţişoara în pieptul ei.

— Ellie, s-a auzit un sunet înfundat, întregul grup a tresărit. Ellie s-a întrebat o clipă dacă se aşteptase la aşa ceva. Luând băiatul de umeri i-a zâmbit cu toată faţa.

— Franklin D., mi-ai pronunţat cu adevărat numele!

— Oh, Doamne, a spus Rose, îngenunchind în faţa fiului ei. Arăta uluită. Clipea des şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Şi-a unit mâinile şi şi-a ridicat faţa spre cer.

Cutter a clătinat din cap.

— Am nevoie să beau ceva. Franklin D.a zâmbit mândru.

— Ellie Parks, a spus cu ochii strălucitori.

— Mulţumesc, Dumnezeule! a strigat Rose lovindu-se în piept.

Cutter a dat din cap spre femeile depăşite de situaţie, i-a zâmbit băiatului.

— Bine ai venit înapoi, Franklin D.Apoi i-a aruncat o privire lui Ellie.

Poftim, vezi, ţi-am spus noi că o să vorbească atunci când o să fie pregătit pentru asta?

După câteva zile. Cutter şi Ellie admirau primele plante răsărite în grădina ei.

— Ştiam eu că te pot transforma în fermieră, i-a spus el, punând o mână pe după umerii ei.

— Nu numai în aşa ceva m-ai transformat tu în ultimele zile, a răspuns ea aruncându-i un zâmbet plin de intimitate. El a zâmbit şmechereşte.

— Da, păi ai devenit şi neruşinat de obraznică. Ellie a râs uşor şi şi-a înfundat faţa în pieptul lui. Carnea lui era fierbinte şi emana parfumul uşor al loţiunii de după ras pe care o folosise.

— Te plac mai mult de când ai început să te bărbiereşti cu regularitate, i-a spus ea.

El a chicotit.

— Da, păi m-am simţit oarecum vinovat că ţi-am lăsat urme pe coapse.

— Eşti obraznic! i-a replicat ea lovindu-l jucăuş cu mâna.

— Să nu uiţi niciodată asta! Fără niciun avertisment, a ridicat-o în braţe, neluând în seamă micile ei proteste. Nu se putea gândi la altceva decât că dorea să facă din nou dragoste cu ea. Ei i-a căzut un pantof din picior, dar Cutter nu s-a oprit pentru atâta lucru.

— Primeşte-mă în patul tău, femeie! i-a spus. N-am mai făcut dragoste de o groază de timp. Ellie încă mai râdea când Cutter s-a oprit brusc.

— Ce-ai păţit, armăsarule? l-a întrebat ea. Zâmbetul ei a pălit când i-a văzut privirea încurcată şi a realizat că, deodată, nu mai erau singuri. Ellie a scos un ţipăt puternic observându-l pe Clarence Davis stând acolo, cât se poate de roşu la față. Alături de el, încremenită şi dreaptă ca o statuie, se afla mama ei.

CAPITOLUL 12

În prima clipă, Ellie n-a putut tace mai mult decât să se holbeze la femeia micuţă.

Era oarecum conştientă că Cutter o pusese jos şi se dusese să-i caute pantoful căzut.

— Mamă, ce Dumnezeu cauţi tu aici? Nelda Parks s-a apropiat mai tare.

— Păi, dacă îmi telefonai după cum mi-ai promis, m-ai fi scutit de excursia asta oribilă cu barca şi o jumătate de milă de nisip în pantofi numai ca să

pot vorbi cu tine. A tăcut puţin şi i-a privit cu dispreţ pe cei doi bărbaţi. E pe-aici vreun loc unde putem discuta numai noi două?

— Eu tocmai plecam, a spus Clarence, încântat că are un motiv să dispară de la faţa locului. Bucuros că v-am cunoscut, doamnă, i-a spus bătrânei. Vă urez să vă simţiţi bine în timpul vizitei pe Erskine.

— Asta, tinere, m-ar mira mai ceva decât dacă aş vedea cum se dau de-o parte şi de alta valurile Mării Roşii.

— Da. Doamnă. Le-a făcut un semn din cap lui Cutter şi lui Ellie, şi-a rotit ochii spre ceruri şi a dispărut din vederea lor.

— Ce este, mamă? a întrebat-o Ellie convinsă că veştile aveau să fie proaste. S-a întâmplat ceva cu tata? Poţi spune orice faţă de Cutter.

— Taică-tău ca de obicei suferă cu inima din cauza retragerii tale pe insula asta pustie. Dar nu de-asta am venit eu. Poliţia te tot solicită de două zile. Ei vor să vii cât mai repede la secţie.

— De ce? Ce nevoie au? Nelda a tăcut o clipă.

— Pentru treaba aia de anul trecut.Au prins pe cineva care corespunde semnalmentelor. Vor să vii să-l identifici.

Ellie a simţit cum adrenalina îi invadează trupul în vreme ce cântărea cuvintele mamei ei.

— Nu le-ai spus că sunt plecată din oraş?

— Da, dar inutil. O fetiţă de doisprezece ani a fost violată săptămâna trecută şi a fost aproape pe moarte. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, a spus că i se pare că bărbatul acela lucrase într-un magazin pe lângă casa ei. Poliţia l-a ridicat şi el corespunde descrierii pe care i-ai făcut-o tu omului care te-a

violat.

— De ce n-a venit şi tata cu tine?

— Are şi aşa destule probleme numai ale lui, ca tensiunea şi toate celelalte. El crede că m-am dus după cumpărături la Charleston şi trebuie să mă întorc la noapte.

— Mamă, mai bine ai înceta să-l tot tratezi pe tata ca pe un invalid. Ultima oară când l-am văzut arăta minunat.

— Asta numai pentru că-l îngrijesc eu atât de bine şi veghez să-şi facă exerciţiile şi să mănânce cât mai raţional. Dacă nu mă ocupam eu, era demult sub pământ. A făcut o pauză. Dar n-am vreme să mă cert cu tine pe tema stării fizice a tatălui tău. Cât durează să împachetezi?

— Hai înăuntru să ne răcorim înainte de orice, i-a sugerat Ellie sperând să câștige ceva timp. Nu voia să se întoarcă cu mama ei. Vino şi tu Cutter, a adăugat bănuind că el ar fi preferat să fie oriunde, dar nu acolo în momentele acelea.

În casă, Ellie le-a turnat câte un pahar de ceai cu gheaţă şi a făcut prezentările.

— Domnul Beaumont este şeriful şi primarul de pe Erskine, a zis Ellie.

— Şi proprietarul cârciumii, a adăugat el. Nelda Parks i-a zâmbit ţeapăn.

— Drăguţ din partea dumneavoastră. Staţi de mult pe insulă? Cutter ar fi putut jura că nu-l putea suferi câtuşi de puţin. Păi nici lui nu-i păsa de ea.

— De zece ani, i-a răspuns. Am o rulotă de cealaltă parte a copacilor ăstora. Asta l-ar fi împuşcat, s-a gândit el. Era snoabă până in măduva oaselor.

— Ca să vezi, a zis Nelda cu entuziasmul cu care

ar fi ajutat pe cineva care se scufunda şi pe care ar fi trebuit să-l moştenească.

Aruncându-i zâmbetul lui obraznic, îngâmfat atât de personal, Cutter a împins un scaun de la masă, i-a întors cu spatele şi s-a aşezat călare pe el. A luat o înghiţitură de ceai şi s-a şters la gură cu dosul mâinii. Ea venise acolo s-o ia pe Ellie înapoi la Savannah. În mintea lui asta era ceva mai groaznic decât faptul că era snoabă.

— Vă plac câinii de vânătoare doamnă Parks? Ea i-a zâmbit subţire.

— N-am de unde şti, domnule Beaumont pentru că n-am văzut niciunul niciodată.

Ellie s-a îndepărtat puţin.

— Cutter pot să vorbesc numai cu tine o clipă?

— Păi eu am o grămadă de câini acolo, a continuat el de parcă n-ar fi auzit-o pe Ellie. Aţi putea veni pe-acolo la o bere rece şi-o să vi-i arăt.

— Cutter? Ellie l-a înghiontit direct de data asta cu toată puterea.

— Vreţi să ne scuzaţi puţin, doamnă Parks? a zis el. Se pare că fiica dumneavoastră are o treabă urgentă cu mine.

— Ce dracu' faci? l-a întrebat Ellie când au fost singuri în dormitor.

În ochii lui întunecaţi strălucea o undă de amuzament.

— Nu fac decât să fiu la fel de fermecător ca de obicei, altceva ce?

— Te porţi ca un dement! El a rămas cu mâinile pe umerii ei.

— Ellie, ţi-am spus odată că niciodată n-aş folosi forţa faţă de o femeie, dar acum înţeleg că am minţit.Aş face orice până la crimă ca s-o văd pe

mama ta părăsind insula.

— Ascultă, nu-i nevoie să-ţi fie simpatică, dar e totuşi mama mea.

— Sunt foarte fericit că eşti atât de puţin asemănătoare cu ea, a chicotit el, dar, după un moment, zâmbetul i s-a stins. Şi-a vârât adânc mâinile în buzunare. Ştii că va trebui să te întorci cu ea. Oricât de greu îi venea să admită, oricât îşi dorea ca mama ei să nu fi venit, ştia că ea trebuia să plece. Ellie aproape s-a încovoiat.

— De ce?

— Ştii de ce. Iubito. Trebuie să te duci să constaţi dacă ăla este omul.

Ellie i-a ocolit ochii.

— Nu poate fi omul ăla. Am mai trecut prin asta şi înainte. De fiecare dată mă chinuiam să-l recunosc, dar nu era. Nu mai vreau să trec prin asta, Cutter.

A apucat-o în braţe şi a întors-o spre el.

— Ce spui de fetiţa de doisprezece ani care zace în spital, Ellie? Dacă el e acela, trebuie să te duci să vezi ca să fie închis şi să nu mai poată răni pe nimeni altă dată. Dacă nu poţi face asta pentru tine, fă-o pentru fetiţă!

Ellie a simţit arsura lacrimilor.

— Nu-i frumos, Cutter. M-am săturat de recunoaşteri. De ce încerci să mă faci să mă simt vinovată?

— Pentru că mă interesezi. Şi nu vreau să porţi povara asta cât vei trăi. Cum te poţi împăca cu tine dacă ei vor trebui să-l elibereze şi el va proceda la fel în continuare? Şi dacă data viitoare va reuşi cu adevărat să ucidă pe cineva?

— Atunci vino cu mine. Ochii ei îl implorau. El a

mângâiat-o.

— Nu pot, iubito. Am afaceri aici. Asta e ceva ce trebuie să faci singură. Ştia că vorbele lui o răneau şi amărăciunea din ochii ei îl lovea direct în inimă. Ţi-am spus odată că nu trebuie să ne foloseşti pe mine şi insula ca pe un fel de ascunzătoare, i-a spus el blând.

Vreau să te simţi în siguranţă în braţele mele, dar doresc să fii în stare să te aperi singură la nevoie. Trebuie să poţi, Ellie. Ea s-a uitat înapoi la el.

— Nu-ţi pasă de mine. Dacă ţi-ar păsa de mine n-ai încerca să mă trimiţi de-aici. Nu m-ai lăsa să înfrunt toate astea singură. O durea faptul că el o lăsa să plece atât de uşor, când învăţase în sfârşit să aibă încredere şi-i oferise întreaga inimă. Era ca o palmă în plină faţă.

— Ştii ce nu-mi place, Cutter? Faptul că eşti plictisit acum, că ai obţinut ce ai vrut de la mine.

— Ştii că nu-i adevărat. Se pregătea să-i mai spună şi altele, când Nelda Parks a bătut la uşă.

— Ellie, trebuie să plecăm, i-a spus. Cutter a privit-o pe Ellie.

— Du-te şi împachetează-ţi lucrurile, iar eu o să am grijă de casă şi de câine până te întorci.

— Nu mă voi întoarce, i-a aruncat ea.

— Asta-i prea de tot! El s-a îndreptat spre uşă.Mă găseşti la telefon, Ellie. Oricând.

Privirea ei i-a spus că va prefera să moară decât să-l caute.

— Te rog, spune-i lui Clarence să vină peste o oră, i-a zis ea ţeapănă. Trebuie să-mi ducă bagajele la docuri. El fusese dat afară. Cutter a observat privirea victorioasă a Neldei Parks

— Să ai grijă de tine, Ellie i-a spus ieşind din cameră. A băgat câinele lui Ellie în partea din spate a Jeep-ului şi a plecat.

Secţia de poliţie era la fel cum o cunoscuse: aglomerată şi zgomotoasă şi mirosind a fum de ţigară şi a cafea fiartă.

— Bună ziua sergent Lewis a zis Ellie. De mult nu ne-am mai văzut.

— Mă bucur să vă văd din nou domnişoară Parks. Frank Lewis i-a zâmbit. Dinţii lui erau înnegriţi de atâta fumat şi cafea. Îmi pare rău să v-am întrerupt vacanţa, dar poate că acum avem ceva. Sunteţi bine. Da? Ellie a încercat să-i zâmbească

— Haideţi să trecem peste asta.

— Pricep. A apăsat pe butonul telefonului şi a spus câteva vorbe. Când a închis, a luat-o pe Ellie de braţ. Să mergem. În următoarele momente, Ellie stătea pe un scaun în faţa unei ferestre mari. Şi-a frecat mâinile umede. Deşi mai fusese acolo, de fiecare dată era la fel de nervoasă.

— Relaxaţi-vă, vă rog. A zis sergentul. Amintiţi-vă că ei nu vă pot vedea.

Ellie a încuviinţat privind grupul de şase bărbaţi stând în şir la perete, l-a studiat pe primii trei cu atenţie. Nimic.La al patrulea s-a întors. A gemut tare.

— Oh, Dumnezeule! Tot sângele i-a dispărut de pe faţă.

Şi-a închis ochii şi s-a răsucit pe scaun, căzând leşinată lângă fereastră.

Sergentul Lewis a observat de-abia când Ellie şi-a pierdut cunoştinţa. A ridicat-o.

— Gata acum, domnişoară Parks. Vă simţiţi mai bine?

— El este, a zis ea cu o voce care suna spart.

— Care anume?

— Numărul patru.

— Sunteţi sigură?

— Da.

— Beţi puţină apă, domnişoară Parks. Ellie a deschis ochii şi a luat paharul. Tremura atât de tare încât a vărsat paharul. Sergentul a trebuit s-o ajute să-l poată duce la gură. A aşteptat-o să bea înainte de a vorbi iar.

— Trebuie să vă mai uitaţi bine o dată, domnişoară Parks. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu pot. Ştiu că e el. Dacă o să-l priviţi mai îndeaproape o să vedeţi că are o spărtură la dinţii din faţă. Şi aţi căutat tatuajul despre care v-am vorbit? Este pe mâna lui stângă. L-am văzut când mi-a pus mâna la gură.

— Descrieţi-mi tatuajul.

— Am mai făcut-o. Cu luni de zile în urmă.

— Faceţi-o din nou, domnişoară Parks. Este o acuzaţie gravă. Trebuie să avem deplina certitudine. Ea a înghiţit în sec.

— Este o inimă străpunsă de o săgeată. Din nou tremura. Pot să plec acum?

— După ce-i mai aruncaţi o privire. Tot o să trebuiască să-l întâlniţi în faţa curţii.

Mai bine vă obişnuiţi de-acum cu mutra lui oribilă.Pe faţă i-au alunecat lacrimi în tăcere.

— Nu!

— Ce vrea să însemne cuvântul „nu”? a mustrat-o sergentul. N-o să ne părăsiţi tocmai acum, nu? a scuturat-o uşor pe Ellie. Să vă povestesc ce i-a făcut fetiței aceleia, domnişoară Parks?

— Nu, vă rog... N-avem de unde şti dacă e

acelaşi bărbat. Nu ştim...

— Ba ştim! Victima a spus că lucra la un magazin de lângă casa ei. Şi l-a amintit după tatuaj. Ellie a fost invadată de panică. Nu mai ştia ce să facă. Nu-şi putea închipui cum trecuse o fetiţă prin aceleaşi orori pe care le trăise ea. Respirând adânc s-a întors încă o dată la fereastră. Bărbaţii primiseră ordinul de a se întoarce spre dreapta, apoi spre stânga, pentru a fi văzuţi mai clar. Când cel de-al patrulea bărbat s-a apropiat de fereastră, ea l-a strâns tare pe sergent de mână, încât unghiile i s-au înfipt în carnea omului. Camera se golise când Ellie a privit din nou pe fereastră.

— Deci, domnişoară Parks? a întrebat-o sergentul cu vocea blândă şi mângâind-o pe mână uşor.

— El este, sunt sigură, a spus cu o voce şoptită. N-o să uit faţa asta cât voi trăi.

— Sunteţi pregătită să faceţi ceva în privinţa asta?

Ellie ştia ce înseamnă asta. Viaţa ei va fi pusă toată la vedere. Va fi obligată să se prezinte la judecată şi să-l înfrunte pe cel care o violase, zi de zi, până când juriul va pronunţa hotărârea luată. Va trebui să retrăiască momentul violului. Ştia că ar fi fost mai uşor să renunţe şi să nu mai privească niciodată înapoi.

Apoi s-a gândit la fetiţa a cărei viaţă fusese schimbată pentru totdeauna. S-a gândit la propria ei viaţă, la felul în care-şi petrecuse tot anul trecut numai pentru că un monstru o violase.

— O să fac tot ce trebuie să fac a spus în sfârşit.

În săptămâna următoare, Ellie s-a întors la lucru. Era încântată să-şi revadă vechii prieteni şi

personalul de serviciu, deşi îi dispăruse entuziasmul de odinioară pentru munca ei. Nu mai însemna mare lucru. Era plictisită şi obosită.

Şi îi lipsea Cutter, nu numai pentru ceea ce făcuseră ei doi împreună, dar şi pentru ceea ce ar fi putut face mai departe. Se întreba dacă el avea grijă de grădina ei cum îi promisese, dacă-l îngrijea pe Duke. Se gândea la Franklin D.căruia îi scrisese o. scrisoare neavând timp să-şi ia rămas bun de la el: la Rose se mai gândea căci îi devenise repede prietenă. Se gândea la scrisorile lui Cutter pe care nu le putuse citi şi le păstrase într-un sertar. El o părăsise când avusese cel mai tare nevoie de el. Şi apoi într-o zi, când a plecat la serviciu, l-a găsit pe Cutter Beaumont stând pe treptele din faţă. A clipit o dată, de două ori şi din nou gândindu-se că, probabil, avea viziuni. El s-a îndreptat spre maşina ei şi i-a deschis portiera.

— Pleci în oraş? a întrebat-o. Speriată că n-or s-o ţină picioarele, Ellie s-a îndepărtat de maşină şi l-a aşteptat să închidă uşa.

— Ce faci aici? l-a întrebat încercând să nu se lase influenţată de cât de bine arăta în blugii strâmţi şi cămaşa înflorată. Pălăria de pai lipsea.

— Am venit să te văd pe tine.

— Aşa? Păi m-ai văzut.La revedere. Ea s-a întors să plece. Cutter a apucat-o de braţ.

— Nu aşa repede, don'şoară Parks, a tărăgănat el pe tonul lui lenevos care avea atâta putere asupra ei. Cum s-a-ntâmplat de nu mi-ai răspuns la scrisori?

— N-aveam nimic să-ţi spun.

— Nu mi-ai spus nici că numărul tău de telefon nu se află în carte.

— E drept, nu ţi-am spus.

— N-ai intenţia să mă ajuţi deloc. Este? a zis el zâmbind uşor. Văzând că ea nu-i răspunde, i-a pierit zâmbetul. Iartă-mă, Ellie. Poţi să mă ierţi? Buzele ei tremurau.

— Am greşit, iubito.Ar fi trebuit să vin cu tine. Ea a oftat şi l-a privit.

— Ba nu. Tu ai avut dreptate. Era ceva ce trebuia să rezolv singură.

Ochii lui erau mângâietori. Ea părea obosită. Era furios pe el că nu venise atunci cu ea.

— Şi ai rezolvat?

— Da. Sunt gata să apar în faţa Curţii cu juri şi să depun mărturie în câteva luni când va fi programată judecata.

— Şi ce vrei să faci între timp? a întrebat-o.

— Să-mi trăiesc viaţa. Ce altceva?

— Aici, în Savannah?

— Unde, dacă nu aici?

— Speram într-un fel că o să te întorci pe Erskine cu mine. Ea nu se aşteptase la aşa ceva. Şi-a ridicat capul spre el crezând că vrea s-o sâcâie. Dar nu el părea serios.

— De ce aş face asta?

— Pentru că te iubesc, Ellie. Şi pentru că şi tu mă iubeşti pe mine. Noi doi facem o echipă bună, tu şi cu mine. Am nevoie de tine. Nu mai fac singur faţă să fiu şi şerif şi primar şi să mă descurc cu toate celelalte afaceri.

— Deci îmi oferi o slujbă? l-a întrebat ea tristă.

— Nu chiar, nu. E un mod de a te cere de nevastă. Respiraţia ei s-a intensificat.

— Să mă mărit cu tine? El i-a întâlnit privirea.

— M-am gândit doar că fraza de la început o să

sune mai ademenitor.

I-a trebuit întreaga stăpânire de sine ca să nu hohotească de râs.

— Ce te face să crezi că mi-ar plăcea să mă mut pe o insulă pustie şi să trăiesc într-o casă mobilă cu un bărbat pasionat de câinii care vânează ratoni? Şi-a încrucişat braţele şi a bătut cu nerăbdare din picior. Şi cum i-am putea da vreodată o asemenea veste mamei mele?

— I-am putea spune că eşti gravidă şi n-ai de ales. Oricum n-o să trăim într-o rulotă. O să-l rugăm pe fiul doamnei Simms să ne vândă nouă casa. Sunt sigur că o să accepte, căci mama lui n-o să mai iasă niciodată din azilul de bătrâni. A tăcut un timp. O să ne aranjăm, Ellie. Nici nu pot suporta gândul să mă întorc fără tine.

Sunt capabil de orice. Chiar şi să te duc pe uscat pentru cumpărături şi cină ca să nu te simţi izolată pe insulă. Ea se întreba dacă el avea vreo idee despre cât de sexy şi drag ei arăta stând aşa în faţa ei şi încercând s-o convingă să se mărite cu el. Niciodată nu se simţise izolată pe insulă. Dimpotrivă, găsise acolo tot ce-şi dorise.

— Nu ştiu dacă eşti o partidă bună, material vorbind, Cutter, i-a spus după un moment.

— N-aş fi aici dacă aş şti că nu pot face faţă să muncesc pentru noi. Ellie. Tu eşti prima femeie din viaţa mea care are cu adevărat nevoie de mine şi are deplină încredere în mine. Şi mă plac eu pe mine însumi când sunt cu tine. Vreau să am grijă de tine. Vreau să avem copii de îndată ce-o să înveţi să găteşti. Când ea s-a încruntat, el a continuat repede: Dar o să mai gătesc şi eu. N-am venit aici pentru că am nevoie de cineva care să

cureţe şi să facă mâncare pentru mine. Cred că împreună o vom duce bine dacă îmi dai această şansă.

— Dar eu trebuie să mă întorc peste câteva luni.

— Data viitoare vin şi eu cu tine, promit.

— N-o să fie chiar aşa de uşor.

— Nu mă aştept să fie uşor. Dar câtă vreme vom fi împreună, vom trece peste toate.

N-o să te mai las singură iar. Cu inima adunată toată în ochi, Cutter a strâns-o în braţe.

— Ellie, tu eşti prima femeie în care inima mea a crezut după o lungă bucată de vreme. Eu mă pot întoarce pe Erskine să trăiesc fără tine dar nu vreau. Nimic nu mi se mai pare cu adevărat important fără tine acolo. El a strâns-o mai tare în braţe. Spune-mi că te măriţi cu mine. Iubito. Băieţii de la cârciumă au pariat pe cinci sute de dolari că n-o să accepţi. O să avem bani destui pentru luna de miere. El a zâmbit. Ea a chicotit încetişor, cu ochii strălucind de fericire. Niciodată nu arătase mai tare a şmecher ca acum. Cum putea ea să nu accepte să se mărite cu el când o învăţase să râdă din nou?

Şi să iubească.

SFÂRȘIT